คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3124/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 394/2549

วันที่ 25 เดือน มกราคม พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 8ษ-0499 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 9ท-4012 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เวลา 21.50 นาฬิกา นาย ช. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนศรีนครินทร์จากเทพารักษ์มุ่งหน้าไปปากน้ำ ขณะขับถึงที่เกิดเหตุบริเวณจุดกลับรถได้มีนาย ค. ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยเปลี่ยนช่องทางมาตัดหน้ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทอย่างกะทันหัน จึงได้เฉี่ยวชนกับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับฝ่ายคู่กรณีจึงได้เปรียบเทียบปรับไปแล้ว ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทนำรถคันที่รับประกันภัยไปจัดซ่อมเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 62,800 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 67,510 บาท ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า หากคู่กรณีจะต้องรับผิดก็รับผิดไม่เกินวงเงิน 300 บาท ประเด็นข้อพิพาทจึงมีว่า คู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาทเพียงใดเมื่อได้จ่ายค่าเสียหายให้ผู้เสียหายรายอื่นๆ ไปแล้ว

คู่กรณีมีหน้าที่นำสืบ

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายคู่กรณีมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่าคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 80-2804 สมุทรสงคราม ไว้ในประเภท 3 โดยมีวงเงินคุ้มครองความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคลภายนอก 600,000 บาท ต่อ 1 ครั้ง ดังข้อมูลซึ่งพริ้นท์จากหน้าตารางกรมธรรม์ในคอมพิวเตอร์เอกสารหมาย ค.1 ในอุบัติเหตุรายพิพาทนี้รถคันที่คู่กรณีรับ

ประกันภัยไว้ได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคลภายนอก 8 ราย รวมทั้งผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองนี้ด้วยกล่าวคือ

ทรัพย์สินที่เสียหายรายที่ 1 เป็นรถยนต์โดยสารประจำทางปรับอากาศสาย 528 หมายเลขทะเบียน 13-5074 กรุงเทพมหานคร ของบริษัท ว. จำกัด ผู้เอาประกันภัย คู่กรณีจ่ายคาเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยรถคันดังกล่าวไปเมื่อวันที่ 23 กันยายน 2547 เป็นเงิน 13,700 บาท ดังเอกสารหมาย ค.2

ทรัพย์สินที่เสียหายรายที่ 2 เป็นรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน บง-8985 ร้อยเอ็เของนาง อ. คู่กรณีจ่ายค่าเสียหายให้เจ้าของรถไปเมื่อวันที่ 16 กันยายน 2546 เป็นเงิน 4,000 บาท ดังเอกสารหมาย ค.3

ทรัพย์สินที่เสียหายรายที่ 3 เป็นหม้อแปลงเสาไฟฟ้า สายไฟฟ้าแรงสูงและสายไฟฟ้าแรงต่ำและอื่นๆ รวมเป็นเงิน 662,118.16 บาท ดังหนังสือของการไฟฟ้านครหลวงแจ้งให้คู่กรณีชำระค่าเสียหายให้คู่กรณีขอลดค่าเสียหาย การไฟฟ้านครหลวงเจ้าของทรัพย์สินที่เสียหายจึงยื่นฟ้องบริษัทคู่กรณีต่อศาลแพ่งตามคดีหมายเลขดำที่ ……/2547 เรียกร้องให้ใช้ค่าเสียหายรวมทั้งสิ้น 666,401 บาท ในระหว่างการพิจารณาบริษัทคู่กรณีได้เจรจาต่อรองกับโจทก์ตกลงกันให้ใช้ค่าเสียหาย 537,000 บาท ได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2548 และคู่กรณีนำเงินไปวางศาลเพื่อชำระให้โจทก์ตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ดังเอกสารหมาย ค.4

ทรัพย์สินที่เสียหายรายที่ 4 เป็นร้านค้าขายของชำของนาย ว. ค่าเสียหาย 5,000 บาท คู่กรณีจ่ายให้แก่นาย ว. เมื่อวันที่ 7 กันยายน 2546 ดังเอกสารหมาย ค.5

ทรัพย์สินที่เสียหายรายที่ 5 เป็นทรัพย์สินของสถานีบริการน้ำมันเอสโซ่ ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. คู่กรณีจ่ายค่าเสียหายให้ 40,000 บาท เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2546 ดังเอกสารหมาย ค.6

รวมเงินที่ได้จ่ายให้แก่ผู้เสียหาย 5 ราย ดังกล่าวไปเป็นจำนวน 599,700 บาท

บริษัท ทศท. คอปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ได้เป็นโจทก์ฟ้องผู้ขับขี่รถ เจ้าของรถผู้เป็นนายจ้าง ผู้ประกอบการขนส่งและบริษัทคู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยรถเป็นจำเลยต่อศาลแขวงพระนครเหนือ ตามคดีแพ่งหมายเลขดำที่ …../.2547 ดังสำเนาคำฟ้องตามเอกสารหมาย ค.7 คู่กรณียังไม่ได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เพราะคดียังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล และคู่กรณีได้แจ้งแก่ผู้เอาประกันภัยให้รับผิดชอบในค่าเสียหายรายดังกล่าวเอง เพราะคู่กรณีได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนไปเกือบเต็มวงเงินประกันภัย 600,000 บาท

ผู้เสียหายที่ยังไม่ได้เรียกร้องค่าเสียหายมามีอีก 1 ราย และผู้เสียหายอีก 2 รายก็คือผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองนี้

ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ขอสืบพยาน แต่ได้ยื่นคำแถลงการณ์ปิดข้อพิพาท

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ตามที่คู่กรณีนำสืบโดยผู้เสนอข้อพิพาทมิได้สืบหักล้างว่า จำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยไว้กับคู่กรณีเป็นเงิน 600,000 บาท ต่ออุบัติเหตุ 1 ครั้ง คู่กรณีได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนไปแล้ว 599,700 บาท เหลือจำนวนเงินซึ่งเอาประกันไว้อีกเพียง 300 บาท ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 5 บัญญัติว่า ในการใช้สิทธิแห่งตนก็ดี ในการชำระหนี้ก็ดี บุคคลทุกคนต้องกระทำโดยสุจริตและมาตรา 6 บัญญัติว่า ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลทุกคนกระทำ

การโดยสุจริต เมื่อไม่ปรากฏว่าการที่คู่กรณีชำระค่าสินไหมทดแทนไปแล้วนั้นได้กระทำโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด และเหลือจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยไว้อีกเพียง 300 บาท คู่กรณีไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายเกินจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยไว้นั้น ที่ผู้เสนอข้อพิพาทแสดงความเห็นไว้ว่า ในการปฏิบัติการชำระหนี้แก่ผู้ได้รับความเสียหาย 8 รายนี้คู่กรณีจะต้องดำเนินการตามมาตรา 300 และ 302 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น เห็นว่า ในระหว่างผู้เสียหายอีก 6 รายกับผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองนี้ไม่ได้เป็นเจ้าหนี้ร่วมกัน และการชำระหนี้คือค่าสินไหมทดแทนรายนี้ไม่เป็นการอันจะแบ่งกันชำระหนี้มิได้ การปฏิบัติการชำระหนี้แก่ผู้เสียหายเหล่านี้จึงไม่อยู่ในบังคับแห่งมาตราทั้งสองคันดังกล่าวนั้น คู่กรณีคงต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองเพียง 300 บาท

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสอง 300 บาท (สามร้อยบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 23 เมษายน 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาท ด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

ลงชื่อ.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3285/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 409/2549

วันที่ 31 เดือน มกราคม พ.ศ. 2549

บริษัท น. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทและแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2546 เวลาประมาณ 21.00 นาฬิกา นาย พ. ได้ขับรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 81-2479 กาญจนบุรี ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้มาตามถนนวงแหวนตะวันตกจากทางต่างระดับบางปะอินมุ่งหน้าไปทางลาดหลุมแก้ว โดยขับไปในช่องเดินรถที่ 1 นับจากซ้าย ได้มีนาย ส. ซึ่งขับรถยนต์บรรทุกหกล้อหมายเลขทะเบียน 80-9432 ปทุมธานี คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ไปในช่องเดินรถที่ 2 ได้ขับรถด้วยความเร็วสูงทำให้ไม่สามารถห้ามล้อได้ทัน รถฝ่ายคู่กรณีได้พุ่งเข้าชนท้ายรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน ปง-999 กรุงเทพมหานคร เป็นเหตุให้รถฝ่ายคู่กรณีเสียหลักพุ่งมาชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพทตกลงข้างทางได้รับความเสียหาย พนักงานสอบสวนได้ตรวจที่เกิดเหตุและสอบสวนแล้ว เห็นว่า นาย ส. เป็นฝ่ายขับรถโดยประมาทและได้เปรียบเทียบปรับ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้แล้วโดยเสียค่าใช้จ่ายไป 178,500 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณีไม่ยอมชดใช้ให้ ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 178,500 บาทพร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านโต้แย้งเรื่องค่าเสียหาย เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า ค่าเสียหายมีเพียงใดและผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนแล้วหรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย น. ผู้ช่วยหัวหน้าแผนกราคาเป็นพยานว่ารถยนต์บรรทุกคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกรถยนต์บรรทุกคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้เสียหลักมาชนจนตกลงไปล้มตะแคงซ้ายอยู่ที่ข้างทาง รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้รับความเสียหายมากจน

ขับเคลื่อนไม่ได้ ต้องจ้างรถยกมายกลาก ในคืนที่เกิดเหตุนั้น นาย ว.พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุ ได้จดถ้อยคำของนาย พพ. ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ในรายงานการตรวจสอบอุบัติเหตุหมาย ส.1 โดยจดรายการความเสียหายไว้ด้วยรูปถ่ายรถมีดังรูปถ่ายหมาย ส.2 ผู้เอาประกันภัยขอนำรถไปซ่อมที่อู่วิเชียร อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี ต้องจ้างรถยกลากจากที่เกิดเหตุไปยังอู่โดยเสียค่าจ้าง 7,000 บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทยอมรับผิดชอบเพียงครึ่งหนึ่งเป็นเงิน 3,500 บาท โดยจ่ายให้เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2546 ดังเอกสารหมาย ส.3 อู่ยื่นใบเสนอราคามาดังเอกสารหมาย ส.4 โดยเสนอค่าแรงมา 37,800 บาท ค่าอะไหล่ 45,429 บาท รวมทั้งสิ้น 83,229 บาท โดยที่ยังตรวจสอบอะไหล่ในหัวเก๋งไม่ได้ เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทไปควบคุมราคาผลที่สุดตกลงกันในราคา 65,000 บาท ทั้งนี้โดยไม่รวมค่าแรงและค่าอะไหล่หากตรวจพบเพิ่มเติมอีกในระหว่างการซ่อมอู่ตรวจสอบเครื่องยนต์ภายในหัวเก๋งพบความเสียหายที่จะต้องซ่อมหรือเปลี่ยนอะไหล่ด้วย ได้ยื่นบิลเงินสดหมาย ส.5 มาแทนใบเสนอราคาเพิ่มเติม เป็นค่าแรงและค่าอะไหล่รวม 197,207 บาท เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทไปควบคุมราคาไว้เป็นค่าแรง 8,700 บาท ค่าอะไหล่ 104,400 บาท รวมเป็นเงิน 113,100 บาท แต่เจรจากันอีกครั้งแล้วเหลิ 110,000 บาท เมื่อรวมกับราคาที่ควบคุมไว้ครั้งแรกแล้วเป็นเงิน 175,000 บาท เมื่อซ่อมรถแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินค่าซ่อมรถ 175,000 บาท ให้ตัวแทนของผู้เอาประกันภัยนำไปจ่ายให้แก่อู่เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2547 ดังเอกสารหมาย ส.7

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย ก. หัวหน้าแผนกอะไหล่ เป็นพยานทักท้วงค่าเปลี่ยนอะไหล่ 2 รายการ

ได้พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าสินไหทดแทนแล้ว ส่วนอะไหล่ซึ่วคู่กรณีทักท้วงนั้น รายการแรกคือ ข้อเหวี่ยงฮีโน่ ที่เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทคุมราคาไว้ 42,000 บาท พยานคู่กรณีว่าตามรูปถ่ายหมาย ส.2 รูปที่ 9 และ 10 จะเห็นได้ว่าข้อเหวี่ยงนี่ได้รับความเสียหายไม่ถึงชนาดที่จะต้องเปลี่ยนอะไหล่ แต่จัดซ่อมได้ในราคาค่าซ่อมเพียง 3,000 บาทเท่านั้น ข้อเหวี่ยงนี้เป็นของที่ใช้แล้วซึ่งคุมราคาไว้สูงเกินไป ถึงหากจะซื้ออะไหล่ในจังหวัดกาญจนบุรี ก็ควรมีราคาไม่เกิน 38,000 บาท เอกสารหมาย ส.5 เป็นบิลเงินสดซึ่งอู่ ว. เป็นผู้ออก ไม่ใช่ใบเสร็จรับเงินของร้านขายอะไหล่ ราคาที่แสดงไว้จึงไม่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุผลดังที่พยานของคู่กรณีชี้แจงนั้นน่ารับฟังแต่เห็นว่าจากพฤติการาณ์ของอุบัติเหตุรายนี้การที่ผู้เสนอข้อพิพาทเลือกใช้วิธีเปลี่ยนอะไหล่นั้นยังไม่อาจถือว่ากระทำไปเกินจำเป็น แต่ราคาอะไหล่ควรเป็น 38,000 บาท ดังที่พยานของคู่กรณีประเมิน จึงต้องหักค่าเสียหายส่วนนี้ออก 4,000 บาท

รายการต่อไปซึ่งพยานของคู่กรณีทักท้วง คือ ลูกสูบโดยชี้แจงว่า ตามเอกสารหมาย ส. 5 ระบุไว้ว่าเปลี่ยนลูกสูบ 6 สูบ โดยผู้เสนอข้อพิพาทยอมรับผิดชอบเพียง 50% ของราคา เป็นราคาตามที่คุมไว้ 22,000 บาท พยานเห็นว่า ลูกสูบควรจะเสียหายเพียง 2 ลูก เพราะการทำงานของลูกสูบนั้นคู่ที่อยู่บนสุดเป็นคู่ที่ไปจุดระเบิด คู่ที่ 2 อยู่ต่อลงมาเป็นคู่ที่รอขึ้นไปจุดระเบิดต่อจากคู่ที่ 1 ส่วนคู่ที่ 3 ก็รออยู่ต่อจากคู่ที่ 2 ลงไป การที่ลูกสูบเสียหายนั้น คือขณะที่ลูกสูบทำงานอยู่ได้เกิดอุบัติเหตุ ลูกสูบคู่บนสุดจุดระเบิดแล้วถอยลงไม่ได้ คู่ที่ 2 ก็ไม่อาจขึ้นไปจุดระเบิดเครื่องยนต์ก็จะทำงานเพราะลูกสูบติด แต่คู่ที่ได้รับความเสียหายก็คือคู่บนสุดเท่านั้น อีก 2 คู่ จะไม่ได้รับความเสียหายด้วย เมื่อดูตาม

ภาพถ่ายหมาย ส.2 รูปที่ 17 และ 18 ซึ่งแสดงให้เห็นแต่รอยไหม้และสึกหรอของลูกสูบในขณะที่ใช้งาน แต่ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าลูกสูบเสียหายไปทั้ง 6 ลูก รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้นี้ มีอายุใช้งานนับถึงวันเกิดเหตุประมาณ 8 ปีแล้ว เครื่องยนต์ย่อมสึกหรอไปโดยสภาพของการใช้สอยอยู่แล้ว เจ้าของได้ถือโอกาสให้เปลี่ยนอะไหล่เหมือนกับยกเครื่องใหม่ คู่กรณีควรรับผิดชอบเฉพาะค่าเปลี่ยนลูกสูบเพียงคู่แรกในราคา 7,333 บาท ข้อนี้เห็นว่า เหตุผลตามที่พยานคู่กรณีชี้แจงนั้นมีน้ำหนักให้ฟังตาม คู่กรณีควรรับผิดต่อการเปลี่ยนลูกสูบเฉพาะคู่แรกในราคา 7,333 บาทเท่านั้น ต้องหักค่าเสียหายส่วนนี้ออก 14,667 บาท รวมแล้วต้องหักค่าเสียหายออก 18,667 บาท คงต้องชดใช้ให้เพียง 159,833 บาท

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 159,833 บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นเก้าพันแปดร้อยสามสิบสามบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 2 กรกฎาคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 2,098 บาทด้วย ทั้งนี้ โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้สำเนาคำชี้ขาดนี้

ลงชื่อ.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3804/2547
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 554/2549

วันที่ 10 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2545 เวลา 20 นาฬิกา นาย ณ. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 9ช-9040 กรุงเทพมหานคร ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไปตามถนนในลานจอดรถห้างเซ็นทรัลพระราม 3 ชั้น 2 ต่อมามีผู้ไม่ทราบชื่อขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน รต-9160 กรุงเทพมหานคร ที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ไปตามถนนในลานจอดรถห้างเซ็นทรัลพระราม 3 ด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวัง กล่าวคือขณะผู้ขับรถคันคู่กรณีรับประกันภัยกำลังถอยหลังอยู่ไม่ดูให้ดีว่ามีรถแล่นอยู่ด้านหลังหรือไม่ เป็นเหตุให้ชนด้านหน้ารถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายตามเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาทหมายเลข 3 และ 4 ตามลำดับ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมเสียค่าใช้จ่ายไป 6,895 บาท ทวงถามให้คู่กรณีชดใช้แล้ว คู่กรณีไม่ชำระ ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 6,895 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 29 พฤศจิกายน 2545 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าเสียหายสูงเกินไป ความจริงไม่ควรเกิน 2,000 บาท

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า ค่าเสียหายของรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมีเพียงใด

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้ถูกรถคันคู่กรณีรับประกันภัยขับโดยประมาทเฉี่ยวชนได้รับความเสียหายที่ไฟส่องหน้าข้างขวาและพัดลมแอร์แตกตามเอกสารหมาย ส.1 และภาพถ่ายหมาย ส.3 นำเข้าซ่อมที่อู่ ธ. การาจ เสียค่าแรง ค่าอะไหล

รวมค่าภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นเงิน 6,895 บาท ตามเอกสารหมาย ส.4 และ ส.5 ชำระเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2545

คู่กรณีนำสืบว่า เดิมารถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายแห่งเดียวคือ ไฟเลี้ยวหน้าขวาแตกตามเอกสารหมาย ค.1 และภาพถ่ายหมาย ค.2 รถคันนี้ใช้งานมาเกือบ 20 ปี แล้วย่อมเสื่อมสภาพ สำหรับใบพัดลมตามภาพถ่ายหมาย ส.2 ภาพที่ 3 คู่กรณีนำสืบว่าไม่ได้เกิดจากอุบัติเหตุครั้งนี้ เพราะหน้ากระจัง กันชนหน้า รังผึ้งแอร์และไฟใหญ่หน้าไม่เสียหาย

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงได้ความเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2545 เวลา 20 นาฬิกา มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยถอยหลังโดยประมาทชนรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยทางด้านหน้าเสียหาย ปัญหาว่ารถคันผู้เสนอข้อพิพาทถูกชนเสียหายเพียงใด ผู้เสนอข้อพิพาทมีเอกสารหมาย ส.1 รับรองว่ารถเสียหาย 2 รายการ ได้แก่ไฟหน้าขวาและใบพัดลมแอร์ ผู้เสนอข้อพิพาทนำเข้าซ่อมที่อู่ ธ.การาจ (ธ02) 2 รายการ ตามเอกสารหมาย ส.3 และ ส.4 คู่กรณีนำสืบยอมรับว่ารถผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายเพียง 1 รายการ คือเสื้อไฟหรี่หน้าขวา ส่วนพัดลมไฟฟ้าแอร์คู่กรณีโต้เถียงว่ารถใช้งานมานานกว่า 10 ปี พัดลมไฟฟ้าย่อมเสียหายไปตามสภาพไม่ใช่เสียหายเพราะอุบัติเหตุครั้งนี้นั้น พิเคราะห์เห็นว่า รถคันนี้รวมทั้งแอร์ใช้งานได้ตลอดมาโดยไม่ปรากฏว่าเสียหายจนถูกชนแตกหักตามภาพหมาย ส.2 ภาพที่ 3 ส่วนที่ว่าหม้อน้ำเครื่องยนต์และหน้ากระจังไม่เสียหายแสดงว่าใบพัดลมเสียไปตามสภาพนั้น เห็นว่ารถคันคู่กรณีรับประกันภัยชนถูกรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยทางด้านขวา ไม่ได้ถูกเต็มหน้า เครื่องยนต์และกระจังจึงไม่เสียหาย เมื่อรถคันนี้ใช้งานได้ดังกล่าวมาจึงเห็นว่าใบพัดลมอยู่ในสภาพดีใช่งานได้จนถูกชนในครั้งนี้ หาใช่เสียหายเพราะเสื่อมสภาพดังคู่กรณีโต้แย้งไม่ และที่ไม่มีรายการความเสียหายของใบพัดลมในยหนังสือแสดงความเสียหาย ส.1 นั้น เห็นว่า เหตุเกิดเวลากลางคืนพัดลมอยู่ภายในทำให้มองไม่เห็นความเสียหายจึงไม่ได้ระบุไว้ คู่กรณีต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน 6,457.68 บาท ส่วนค่าภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน 427 บาท ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ด้วยนั้น เห็นว่า เป็นค่าภาษีที่ผู้เสนอข้อพิพาทขอรับจากทางราชการได้ ไม่เป็นค่าเสียหายที่คู่กรณีต้องรับผิด

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 6,457.68 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 พฤศจิกายน 2545 จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

ลงชื่อ.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 78/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 1311/2549

วันที่ 27 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2549

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ธ. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2546 เวลาประมาณ 23.50 นาฬิกา นาย ย. ได้ขับรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน ลธ-7716 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ทั้งในภาคสมัครใจและตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ไปตามถนนปทุมธานี-นนทบุรี จากด้านแยกบางคูวัด มุ่งหน้าไปทางแยกปทุมวิไล โดยมีนาย ก. นั่งโดยสารไปด้วย เมื่อไปถึงบริเวณปากทางเข้าวัดไพร่ฟ้า อำเภอเมืองปทุมธานี ได้มีนาย ส. ซึ่งขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ทท-4787 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนและรับประกันภัยตาม พรบ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถมาตามถนนเดียวกันจากด้านแยกปทุมวิไล มุ่งหน้าไปทางแยกบางคูวัด ได้ขับด้วยความประมาทโดยขับด้วยความเร็วสูงล้ำเข้ามาในช่องเดินรถของรถสวน พุ่งเข้าชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย และทำให้นาย ย. และนาย ก. ได้รับบาดเจ็บ พนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของนาย ส.และได้เปรียบเทียบปรับแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้แล้ว โดยเสียค่าใช้จ่ายไป 157,125.54 บาท และได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลนาย ย. และนาย ก. เป็นเงินรวม 5,553 บาท จึงมีสิทธิเรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายทั้งสิ้น 162,678.54 บาท ได้ทวงถามแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 162,678.54 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า คู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าเสียหายในการซ่อมรถเพียงใด ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท มีนาย พ. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2546 เวลาเกือบ 24.00 นาฬิกา นาย ย. ได้ขับรถยนต์กระบะคันที่ผู้เสนอข้อพิพาท

รับประกันภัยไว้มาตามถนนปทุมธานี-นนทบุรี จากด้านแยกบางคูวัดมุ่งหน้ามาทางแยกปทุมวิไล โดยมีนาย ก. นั่งคู่มากับผู้ขับขี่ เมื่อมาถึงบริเวณปากทางเข้าวัดไพร่ฟ้า อำเภอเมืองปทุมธานี ได้มีนาย ส. ซึ่งขับรถยนต์แท็กซี่ คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้มาในทิศทางตรงข้าม ได้ขับโดยไม่ระมัดระวังโดยขับล้ำเข้ามาในช่องเดินรถซึ่งนาย ย. ขับอยู่ เป็นเหตุให้ชนถูกด้านหน้าของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย นาย ย. และนาย ก. ได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลบุคคลทั้งสองไป 5,553 บาท เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2546 ผู้เสนอข้อพิพาทให้นำรถคันที่รับประกันภัยไว้ไปซ่อมที่อู่ ช. ซึ่งเป็นอู่กลางกรมการประกันภัย อู่ยื่นใบเสนอราคามาดังเอกสารหมาย ส.2 โดยเสนอค่าแรงมา 44,950 บาท ส่วนอะไหล่ได้จดรายการมาให้ผู้เสนอข้อพิพาทให้ เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทไปควบคุมราคาค่าแรงไว้ที่ 30,560.75 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม รูปถ่ายรถของทั้ง 2 ฝ่ายที่ถ่าย ณ ที่เกิดเหตุมีดังรูปถ่ายหมาย ส.3 เมื่อซ่อมรถเสร็จแล้วอู่มาขอรับค่าแรง ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายให้ 30,560.75 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่มเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2547 ดังใบเสร็จหมาย ส. 5 ผู้เนอข้อพิพาทซื้ออะไหล่จากบริษัท ท. มอเตอร์สปอร์ต จำกัด จ่ายเงินเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2547 รวมเป็นเงิน 122,452.64 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ดังใบเสร็จรับเงินหมาย ส.6 จากอุบัติเหตุครั้งนี้ กระจกบังลมหน้าแตกด้วยผู้เสนอข้อพิพาทต้องส่งไปให้ร้าน พ.กระจกรถยนต์เปลี่ยนให้ เป็นค่ากระจกและค่าฟิล์มรวมเป็นเงิน 4,112.15 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม จ่ายเงินให้ไปวันที่ 11 สิงหาคม 2546 ดังเอกสารหมาย ส.7 รวมแล้วคู่กรณีจะต้องชดใช้ค่ารักษาพยาบาล 5,553 บาท กับค่าซ่อมรถ 157,125.54 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินค่าซ่อมรถครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2547

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย ป. ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายราคาของคู่กรณี เป็นพยานทักท้วงค่าซ่อมรถ

ได้พิเคราะห์แล้ว พยานของคู่กรณีว่าดูตามรูปถ่ายหมาย ส.3 รูปที่ 1 แล้ว เห็นได้ว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถูกชนบริเวณหน้าซ้าย การที่มีร่องรอยถูกชนเช่นนี้แม้ชัสซีข้างซ้ายจะได้รับความเสียหายก็น่าจะมีความเสียหายตรงปลายด้านหน้าอันตรงกับจุดปะทะ อาจจะทำให้ดุ้งได้เป็นต้น ซึ่งเป็นความเสียหายที่สามารถซ่อมให้คืนดีได้โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนชัสซีหน้าซ้าย การซ่อมต้องซ่อมชัสซีทั้งซ้ายและขวา ค่าแรงในการซ่อมไม่เกิน 8,000 บาท ในใบเสนอราคาหมาย ส.2 มีค่าแรงซ่อมชัสซีหน้าซ้าย อยู่แล้ว 4,000 บาท กับค่าซ่อมชัสซีหน้าขวาอีก 2,500 บาท เมื่อมีการเสียค่าแรงซ่อมในราคาเช่นนี้แล้วยิ่งแสดงว่าไม่มีความจำเป็นต้องเปลี่ยนชัสซีหน้าซ้ายซึ่งมีราคา 35,000 บาทด้วย ข้อนี้พยานคู่กรณียอมรับว่า ได้แต่ดูรูปถ่าย ไม่ได้ดูตัวจริงของรถว่าเสียหายเพียงใดหรือไม่ แม้แต่รายงานการตรวจสอบอุบัติเหตุก็ไม่ได้อ่านดู และยอมรับว่าถ้าชัสซีเสียหายหนัก แม้ซ่อมแล้วจนใช้การได้ แต่ก็จะไม่อยู่ในสภาพที่ปลอดภัยดี ดังนี้ ความเห็นของพยานคู่กรณีจึงยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะฟังว่าผู้เสนอข้อพิพาทยอมให้เปลี่ยนชัสซีไปโดยไม่จำเป็น แต่พยานคู่กรณีว่าในการเปลี่ยนอะไหล่ชัสซีทั้งซ้ายขวาจะต้องเสียค่าแรงในการประกอบประมาณ 3,000 บาท นั้นน่ารับฟัง ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเป็นค่าแรงซ่อมชัสซีหน้าทั้งซ้ายขวารวม 6,500 บาท จึงต้องหักค่าเสียหายส่วนนี้ออก 3,500 บาท พยานคู่กรณีทักท้วงต่อไปว่า การที่ถูกชนหน้ารถข้างซ้าย อุปกรณ์ช่วงล่างด้านขวาไม่น่าเสียหายด้วย จึงขอตัดค่าเปลี่ยนอะไหล่เหล็กทอร์ชั่นบาร์ทั้งซ้ายขวา ปีกนกล่างทั้งซ้ายขวา ปีกนกบนทั้งซ้ายขวา ช็อคอับหน้าซ้ายขวา ลูกหมากคันชัก คันส่งหน้า เหล็กยึดหนวดกุ้งซ้ายขวา หนวดกุ้งซ้ายขวา ลูกหมากปีกนากล่าง

ซ้ายขวา บู๊ทปีกนกซ้ายขวา ข้อนี้พยานคู่กรณีก็ไม่ได้ดูตัวจริงของรถ ได้แต่ดูรูปถ่ายซึ่งถ่ายภายนอกของรถ แต่ตามรูปถ่าย เห็นได้ว่าส่วนหน้าของรถฝ่ายคู่กรณีเองยังเสียหายยับเยิน หน้ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทก็เสียหายมิใช่น้อย ยังฟังไม่ได้ว่า อุปกรณ์ช่วงล่างของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจะไม่เสียหายจนจำเป็นต้องเปลี่ยน ชิ้นส่วนต่างๆ ดังกล่าว แต่ตามใบเสร็จรับเงินหมาย ส.6 รายการที่ 39 บู๊ทปีกนกซ้ายขวาลงราคาว่าหน่วยละ 100 บาท แต่ราคาของ 2 หน่วยกลับรวมไว้ว่า 600 บาท จึงต้องตัดออก 400 บาท รวมแล้วต้องตัดค่าซ่อมรถออก 3,900 บาท คงเหลือ 153,225.54 บาท เมื่อรวมกับค่ารักษาพยาบาลผู้ประสบภัย 5,553 บาท แล้วเป็นเงินทั้งสิ้น 158,778.54 บาท

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 158,778.54 บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นแปดพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบแปดบาทห้าสิบสี่สตางค์) พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ 6 มีนาคม 2547 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 2,087 บาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 836/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 1313/2549

วันที่ 27 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ธ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน วน-9605 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 70-2480 ชลบุรี เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2546 เวลา 03.20 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนตากสินเสียหลักแล่นขึ้นไปจอดบนบาทวิถี บริเวณแยกถนนตากสินตัดกับถนนเพชรเดษม ต่อมาผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถไปโดยประมาทเสียหลักเข้าไปเฉี่ยวชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้จอดอยู่ได้รับความเสียหาย ต้องซ่อมเสียเงินไปจำนวน 93,896 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ในด้านท้ายรถ สำหรับความเสียหายทางด้านขวามือของรถและสำหรับความเสียหายที่รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ชนบาทวิถีเป็นเหตุให้ยางแตก ช่วงล่างได้รับความเสียหายจอดคาอยู่บนบาทวิถี ความเสียหายที่เกิดขึ้นมีเฉพาะด้านซ้ายมือเท่านั้น ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่อง ค่าเสียหายมีเพียงไร

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ชนได้รับความเสียหายตามบันทึกซึ่งเจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้ออกตรวจและทำบันทึกไว้ตามเอกสาร ส.1 และ ส.2 ได้ทำแผนที่สังเขปแสดงที่เกิดเหตุไว้ด้วยตามเอกสาร ส.3 ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจไว้ตามเอกสาร ส.4 นำรถไปซ่อมที่อู่ บริษัท ส. จำกัด ตามใบเสนอราคาเอกสาร ส.5 ได้ถ่ายภาพความเสียหายของรถไว้ตามเอกสาร ส.6 ซื้ออะไหล่จากร้าน อ.

อะไหล่ยนต์ตามเอกสาร ส.7 ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถแล้วตามเอกสาร ส.8 รถถูกชนทางแถบซ้ายมืออย่างแรงทำให้กระเด็นหมุนไปชนนางสาว ว. ซึ่งยืนอยู่ข้างถนนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายอยอู่ก่อนเนื่องจากไปชนทางเท้า เมื่อรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ไปชนซ้ำจึงได้รับความเสียหายเพิ่มขึ้น ได้บันทึกปากคำผู้ขับรถและผู้โดยสารไว้ตามเอกสาร ส.1 รถได้รับความเสียหายทางด้านขวามือเพิ่มขึ้นเพราะไปชนคนและไปกระแทกทางเท้าทำให้เกิดเสียหายต่อเนื่อง ในการบันทึกความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.2 ระบุไว้ว่า รอตรวจสอบเพลาหน้าและเพลาหลังด้วย

คู่กรณีนำสืบว่า เอกสารหมาย ส.4 แจ้งความระบุลักษณะเกิดเหตุว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ห้ามล้อไม่อยู่จึงแล่นเสียหลักไปบนทางเท้าทำให้ยางรถแกต เครื่องล่างเสียหายจอดคาอยู่บนทางเท้านั้นคาบเกี่ยวอยู่กับผิวการจราจร รถคันที่คู่กรณีแล่นไปถนนบึ่นเนื่องจากฝนตกจึงเสียหลักไปชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตามเอกสาร ส.3 ในเอกสารนี้ระบุไว้ว่ารถประกันก็คือรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้เกิดเหตุอยู่ก่อนแล้ว รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ไปชนซ้ายเข้าไปอีก เอกสาร ส.2 รายการความเสียหายระบุว่าคู่กรณีจะต้องรับผิดชอบทางด้านซ้ายมือเท่านั้น ในการซ่อมรถตามเอกสาร ส.5 มีการซ่อมรถทางขวามือรวมเข้าไปด้วย ได้แยกความเสียหายเฉพาะส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องทางขวามือออกไปแล้วคือเอกสาร ส.5 ลำดับที่ 3, 4, 10, 13, 14 และ 26 ซึ่งไม่เกี่ยวกับรายพิพาท เอกสาร ส.7 คือค่าอะไหล่ซึ่งมีรายการทางด้านขวามือไม่เกี่ยวข้องกับรายพิพาท คือลำดับที่ 1 ถึง 10 และลำดับที่ 13 ไม่เกี่ยวข้องกับรายพิพาทเอกสาร ส.7 แผ่นที่ 4 ลำดับที่ 2 ความเสียหายที่ไม่เกี่ยวข้อง ในแผ่นที่ 5 ลำดับที่ 1 และที่ 2 ก็ไม่เกี่ยวข้อง คู่กรณีได้จัดทำรายการค่าแรงและค่าอะไหล่ที่ไม่เกี่ยวข้องไว้ตามเอกสาร ค.1 เป็นค่าแรงจำนวน 5,800 บาท ค่าอะไหล่จำนวน 26,613.72 บาท รวมทั้งสิ้นจำนวน 32,413.72 บาท ซึ่งเป็นความเสียหายทางด้านขวามือขอให้ตัดออกไป

พิเคราะห์แล้วในประเด็นข้อพิพาทเรื่อง ค่าเสียหายมีเพียงไรนั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่านำรถไปซ่อมที่บริษัท ช. การาจ จำกัด ตามใบเสนอราคาเอกสาร ส.5 (รวม 2 แผ่น) รถได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสาร ส.6 (รวม 18 แผ่น) ได้สั่งซื้ออะไหล่จากร้าน อ.อะไหล่ยนต์ตามเอกสาร ส.7 (รวม 6 แผ่น) คู่กรณีนำสืบกล่าวแก้ว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทไว้เสียหลักถนนลื่นแล่นไปชนทางเท้าทำให้ยางรถแตก ช่วงล่างรถเสียหายจอดคาอยู่บนทางเท้านั้นคาบเกี่ยวอยู่กับผิวจราจร ในเอกสาร ส. 2 ระบุไว้ว่าคู่กรณีจะรับผิดชอบความเสียหายทางด้านซ้ายมือเท่านั้น ดังนั้นความเสียหายทางด้านขวามือซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทไปซ่อมมาต้องตัดออกไปจากรายพิพาทนี้ ปรากฏรายละเอียดค่าแรงและค่าอะไหล่ซึ่งไม่เกี่ยข้องกับทางด้านซ้ายมือตามเอกสาร ค.1 รวมเป็นเงิน 32,413.72 บาท ขอให้ตัดออกไป เห็นว่าการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งอ้างว่ารถได้รับความเสียหายทางด้านขวามือเนื่องจากรถถูกชนกระเด็นไปทางขวาไปกระแทกทางเท้าทำให้เกิดความเสียหายต่อเนื่อง การกระแทกทางเท้านั้นผู้เสนอข้อพิพาทได้นำสืบให้ชัดเจนว่ากระแทกทางเท้าเพราะเหตุไรเนื่องจากรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้จอดคาอยู่บนทางเท้าแล้ว กรณีอาจเป็นไปตามที่คู่กรณีนำสืบว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ แล่นเสียหลักไปชนขอบทางเท้าจนกระเด็นขึ้นไปจอดอย่บนทางเท้านั้นทำให้รถทางด้านขวามือของรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายอยู่ก่อนแล้วได้ตามที่คู่กรณีนำสืบ คู่กรณีได้สำรวจความเสียหายทางด้านขวามือทั้งหมดทำเป็นรายการค่าแรงค่าอะไหล่ทางด้านซ้ายมือซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเหตุที่เกิดขึ้นตามเอกสาร ค.1 ซึ่งรวม

เป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน 32,413.72 บาท รายการที่คู่กรณีนำสืบนี้ผู้เสนอข้อพิพาทหาได้โต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่น เชื่อการนำสืบของคู่กรณีว่าความเสียหายทางด้านขวามือเป็นไปตามที่คู่กรณีนำสืบไว้ในเอกสาร ค.1 เมื่อนำจำนวนเงินค่าซ่อมรถทางด้านขวามือตามเอกสาร ค.1 หักออกจากจำนวนเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องแล้วคงให้ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องได้เพียงจำนวน 61,482.28 บาท ได้ความดังนี้เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาทเรียกเอาจากคู่กรณีตามขอได้เพียงบางส่วน

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 61,482.28 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินไปคือตั้งแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 1,506 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5537/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4034/2549

วันที่ 16 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยปั๊มน้ำมัน ค. สาขาสะพานใหม่ ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปก-7647 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2546 เวลา 23.30 นาฬิกา ได้มีผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยเข้ามาในบริเวณปั๊มน้ำมันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัย แต่ขณะขับถอยหลังในบริเวณปั๊มน้ำมันขาดระมัดระวัง เป็นเหตุให้รถฝ่ายคู่กรณีมาชนตู้คอมพิวเตอร์เก็บเงินได้รับความเสียหาย พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาท (น่าจะเป็นคู่กรณี) มาที่เกิดเหตุ เมื่อตรวจสอบแล้วลงความเห็นว่าผู้ขับฝ่ายคู่กรณีประมาท จึงออกเอกสารยอมรับผิดไว้เป็นหลักฐาน ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมทรัพย์สินที่เสียหายเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 43,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทรวมเป็นเงิน 48,380 บาท ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทต้องหักราคาค่าเสื่อมสภาพของทรัพย์สินพร้อมกับราคาค่าซาก เพราะมีการเปลี่ยนเป็นชนิดใหม่

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า ทรัพย์สินที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย จ. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า เกิดเหตุเรื่องนี้รถฝ่ายคู่กรณีขับเข้ามาเติมน้ำมันในปั๊มน้ำมัน ค.ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ และทำให้ทรัพย์สินของปั๊มน้ำมันเสียหาย พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้งสองฝ่ายมาตรวจที่เกิดเหตุ ฝ่ายคู่กรณีออกใบติดต่อให้ไว้ตามเอกสาร ส.1 ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกรายการความเสียหายตามเอกสาร ส.2 และถ่ายภาพความเสียหายไว้ตามภาพถ่าย ส.3 ต่อมาบริษัท ค. ให้บริษัท อ. จำกัด มาประเมินราคาและจัดซ่อม ซึ่งมี

รายการซ่อมตามเอกสาร ส.4 เป็นเงิน 48,000 บาท แต่ตามสัญญาผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดความเสียหายส่วนแรก 5,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงจ่ายเงินไปเป็นเงิน 43,000 บาท ตามเอกสาร ส.5

คู่กรณีมีนาย ส.พนักงานส่วนทรัพย์สินของคู่กรณีมาสืบว่า เรื่องนี้พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจสอบและออกใบติดต่อให้ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ตามเอกสาร ส.1 แต่ไม่มีรายการว่าปริ้นเตอร์เสียหาย ส่วนพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตของผู้เสนอข้อพิพาทออกไว้ว่าตู้แคชเชียร์เสียหายก็ไม่ระบุว่าปริ้นเตอร์เสียหายเช่นกัน โดยพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีถ่ายทรัพย์สินที่เสียหายไว้ตามภาพถ่าย ค.1 จากภาพถ่ายเห็นว่า แป้นพิพม์คอมพิวเตอร์และปริ้นเตอร์ไม่เสียหาย แต่ที่เสียหายให้แก่ตู้แคชเชียร์และที่วางปริ้นเตอร์ หากปริ้นเตอร์เสียหายก็สามารถจัดซ่อมได้ แต่ผู้เสนอข้อพิพาทจัดเปลี่ยนใหม่มีราคา 29,500 บาท ซึ่งราคานี้เป็นราคเปิดตัวและแพง แต่ราคน่าจะถูกเพราะตกรุ่น เมื่อรวมกับค่าซากจะถูกลงเป็นเงิน 17,000 บาท

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า ทรัพย์สินที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น จากข้อเท็จจริงที่นำสืบรับกันฟังได้ว่า หลังเกิดเหตุมีพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้งสองฝ่ายออกตรวจสอบ ฝ่ายคู่กรณีออกใบติดต่อให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ตามเอกสาร ส.1 และถ่ายภาพทรัพย์สินที่เสียหายไว้ตามภาพถ่าย ค.1 ส่วนฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกรายการความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.2 และถ่ายภาพรถฝ่ายคู่กรณีกับทรัพย์สินที่เสียหายไว้ตามภาพถ่าย ส.3 เมื่อพิจารณาภาพถ่าย ส.3 และ ค.1 แล้วทรัพย์สินที่เสียหายเป็นตู้รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าลักษณะเดียวกับตู้จ่ายน้ำมัน แต่เล็กและเตี้ยกว่า ตอนบนติดคอมพิวเตอร์ในแนวตั้งไว้ ถัดลงมาเป็นช่องมีฝาปิดเปิดได้ข้างในมีที่รูดบัตรเครดิตและปริ้นเตอร์ ส่วนฝาตู้เปิดไว้สำหรับวางแป้นพิมพ์ ด้านล่างถัดลงมาเป็นฝาปิดแต่มีรอยแยกอ้าออก โดยรายการความเสียหายที่พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทออกไว้ว่าตู้แคชเชียร์เสียหาย แต่ฝ่ายคู่กรณีออกไว้ 4 รายการได้แก่กระจกกรอบตู้แคชเชียร์แตก กรอบฝาเปิดตู้บุบงอ ตัวตู้บนเอน และเครื่องคอมพิวเตอร์รวน โดยผู้เสนอข้อพิพาทว่าผู้เอาประกันภัยให้บริษัท อ. จำกัด ประเมินราคาและจัดซ่อมตามเอกสาร ส.4 มี 3 รายการ ได้แก่ตู้คอมพิวเตอร์ราคา 10,300 บาท เครื่องปริ้นเตอร์ 29,700 บาท ค่าติดตั้ง 8,000 บาท หักความเสียหายส่วนแรก 5,000 บาท จะเหลือเป็นเงิน 43,000 บาท ที่คู่กรณีต้องรับผิด แต่มีข้อโต้เถียงจากคู่กรณีเฉพาะราคาของปริ้นเตอร์ในประการแรกว่า รายการที่พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของแต่ละฝ่ายออกไว้ไม่มีรายการปริ้นเตอร์นี้ แม้แต่แป้นพิมพ์ก็ไม่มีการเปลี่ยน และไม่ระบุว่าปริ้นเตอร์เสียหายแต่อย่างไร แต่เป็นเรื่องที่ผู้เอาประกันภัยเห็นว่าอุบัติเหตุเกิดตรงที่มีปริ้นเตอร์ จึงเรียกร้องมาด้วย แต่เมื่อรายการที่ผู้เสนอข้อพิพาทออกไว้เป็นรายการกว้างๆ ส่วนฝ่ายคู่กรณีออกเท่าที่เห็นด้วยตา แต่ละต้องตรวจสอบแต่ละรายการโดยรายละเอียดอีกครั้งเพื่อประเมินราคาเพื่อจัดซ่อม ยิ่งเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นเพราะรถฝ่ายคู่กรณีถอยหลังมาชนตู้โดยที่ปริ้นเตอร์ตามภาพถ่ายวางไว้ข้างที่รูดบัตรเครดิตโดยไม่ยึดติดกับอะไรไว้ โดยเฉพาะปริ้นเตอร์เป็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เมื่อถูกกระแทกย่อมทำให้เสียหายได้ ข้ออ้างนี้ของคู่กรณีตามที่อ้างมาจึงฟังไม่ขึ้น ประการที่สองอ้างว่าหากปริ้นเตอร์เสียหายก็สามารถจัดซ่อมได้แต่มีการเปลี่ยนตัวใหม่ราคาจึงสูงถึง 29,700 บาท ซึ่งราคานี้เป็นราคาเปิดตัวจะมีราคาสูง แต่ของเดิมเป็นของตกรุ่นควรถูกลง จึงต้องหักส่วนนี้รวมกับค่าซากออกเป็นเงิน 17,000 บาท เห็นว่าเรื่องจัดซ่อมจะมีปัญหาว่าจัดซ่อมแล้วจะเหมือนเดิมหรือไม่ โดยจะมีอะไหล่ตรงรุ่นเดียวมาเปลี่ยนได้หรือไม่ และการซ่อมอาจจะมีราคาแพงก็ได้

แม้ทางนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทและเอกสาร ส.4 ไม่ระบุชัดว่าราคา 29,700 บาท เป็นการเปลี่ยนหรือซ่อม แต่จากราคาที่สูงเช่นนี้จึงน่าจะเป็นการเปลี่ยนแทนการซ่อม ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 877 (1) บัญญัติไว้ว่าผู้รับประกันภัยจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนดังจะกล่าวต่อไปนี้คือ (1) เพื่อจำนวนวินาศภัยอันแท้จริง และวรรคสองยังบัญญัติว่าอันจำนวนวินาศภัยจริงนั้น ท่านให้ตีราคา ณ สถานที่และในเวลาซึ่งเหตุวินาศภัยนั้นได้เกิดขึ้น ดังนั้นผู้เอาประกันภัยเรื่องนี้ได้จัดเปลี่ยนปริ้นเตอร์ แต่เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทจะใช้เงินต้องใช้ตามราคาแท้จริงขณะเกิดวินาศภัย โดยจะต้องคำนึงว่าปริ้นเตอร์ของเก่ามีการเสื่อมสภาพจากการใช้อย่างหนึ่งและเป็นของใช้มานานตกรุ่นอย่างหนึ่ง ย่อมทำให้มีราคาลดลง โดยเฉพาะผู้เสนอข้อพิพาทไม่นำสืบให้ชัดว่าปริ้นเตอร์ตัวเก่าเป็นของยังใหม่และการซื้อของใหม่มาเปลี่ยนเป็นรุ่นเดิมที่เสียหาย โดยมีราคา 29,700 บาท แม้แต่ตามเอกสาร ส.4 ก็ระบุไม่ชัดโดยระบุแต่รุ่นแต่ไม่ระบุยี่ห้อ และของเดิมที่เสียหายเป็นยี่ห้อและรุ่นตามที่ระบุตามเอกสาร ส.4 หรือไม่ ทำให้ดูว่าเป็นการซื้อของใหม่มาเปลี่ยนตามอำเภอใจของผู้เอาประกันภัย ทั้งที่ของเก่าตกรุ่นซึ่งราคาควรถูกลงมาตามที่คู่กรณีอ้าง ข้ออ้างนี้ของคู่กรณีในข้อนี้จึงฟังขึ้น ดังนั้นจึงควรกำหนดราคาตามจำนวนวินาศภัยแท้จริงให้เฉพาะราคาของปริ้นเตอร์เป็นเงิน 17,000 บาท เมื่อรวมกับรายการที่ไม่โต้เถียงกันได้แก่ค่าตู้คอมพิวเตอร์ 10,300 บาท และค่าติดตั้ง 8,000 บาท จะเป็นเงินค่าเสียหาย 35,300 บาท หักความเสียหายส่วนแรกที่ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิด 5,000 บาท ออกค่าเสียหายจะเป็นเงินทั้งหมด 30,300 บาท ที่คู่กรณีต้องรับผิดพร้อมดอกเบี้ย

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 30,300 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันจ่ายเงิน (วันที่ 22 ธันวาคม 2546) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือน นับแต่วันทราบคำชี้ขาด

ลงชื่อ.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3224/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4080/2549

วันที่ 17 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท สพ. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2547 เวลา 24.30 นาฬิกา ขณะนาย ฮ. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 70-3269 พบ. คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนเพชรเกษม ก่อนถึงสี่แยกประจวบคีรีขันธ์ ได้มีรถคันหมายเลขทะเบียน 70-0497 พัทลุง ที่คู่กรณีรับประกันภัยแล่นมาเฉี่ยวชนด้านท้ายจนเสียหลักไปเบียดชนรถคันหนึ่งได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าซ่อมรถคันรับประกันภัยไป 144,500 บาท ได้เรียกให้คู่กรณีชดใช้พร้อมดกเบี้ย คู่กรณีไม่ใช้ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 144,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 8 มีนาคม 2548 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าเสียหายสูงเกินความจริงและผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้จ่ายค่าซ่อมจึงไม่ได้รับช่วงสิทธิกับผู้เสนอข้อพิพาทต้องหักค่าภาษีมูลค่าเพิ่มให้คู่กรณีด้วย

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. ค่าเสียหายของรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมีเพียงใด
2. ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าซ่อมรถแล้วหรือไม่
3. ผู้เสนอข้อพิพาทจะเรียกเอาค่าภาษีมูลค่าเพิ่มได้หรือไม่

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2547 เวลา 24.53 นาฬิกา นาย ฮ. ได้ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนเพชรเกษมเพื่อไปส่งสินค้าที่กรุงเทพโดยขับมาช่องซ้ายสุด ถึงตำบลเกาะหลักจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้มีนาย ว. ขับรถยนต์คัน

คู่กรณีรับประกันภัยแล่นตามหลังมาในช่องทางเดียวกันและแซงจะขึ้นหน้ารถนาย ฮ. แต่แซงไม่พ้น ด้วยความประมาทชนรถนาย ฮ.ถูกบริเวณด้านท้ายขวาตลอดถึงหน้าเก๋งเสียหายทำให้รถเสียหลักไปชนรถนต์ที่จอดอยู่ข้างทางหมายเลขทะเบียน 80-3139 ระนอง เสียหาย แล้วนาย ว.ขับรถหลบหนีไป ต่อมาเมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2547 พนักงานสอบสวนจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้เรียกผู้ขับรถทั้งสองฝ่ายมาสอบสวนเห็นว่า เหตุเกิดเพราะนาย ว. ขับรถประมาทแจ้งข้อหาให้ทราบ นาย ว. ยอมรับผิดและยอมให้เปรียบเทียบปรับ 1,000 บาท ตามรายงานประจำวันหมาย ส.1 ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่อู่ ส. ตกลงค่าซ่อม 140,000 บาท ตามใบสรุปราคาและบิลเงินสดหมาย ส.2, ส.3 ผู้เอาประกันภัยได้ทดรองค่าซ่อมไป 140,000 บาท ให้แก่อู่แล้ว มาเรียกให้ผู้เสนอข้อพิพาทชดใช้เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2548 ตามใบอนุมัติจ่ายและใบเสร็จรับเงินหมาย ส.4 ส.5 ส่วนจำนวนเงินอีก 4,500 บาท ที่เกินจาก 140,000 บาท เป็นค่ารถลาก ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ติดใจคิดจากคู่กรณี

คู่กรณีนำสืบว่า เกี่ยวกับค่าเสียหายคู่กรณีไม่คัดค้าน คงคัดค้านเฉพาะค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะคิดเอาจากคู่กรณีไม่ได้เพราะผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้เสียค่าซ่อมและสามารถขอคืนได้จากกรมสรรพากร

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ประเด็นข้อ 1 เกี่ยวกับค่าเสียหายว่ามีเพียงใด ผู้เสนอข้อข้อพิพาทนำสืบว่า ได้จ่ายเงินค่าซ่อมรถให้อู่ซ่อมไป 140,000 บาท ตามบิลเงินสดหมาย ส.3 โดยเงินที่จ่ายนี้ผู้เอาประกันภัยเป็นผู้ทดรองจ่ายรวมทั้งค่าภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งคู่กรณียอมรับไม่คัดค้าน ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าค่าซ่อมผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายไป 140,000 บาทจริง เป็นราคาสมควรแล้ว

ส่วนประเด็นข้อ 2 ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าซ่อมแล้วหรือไม่ ข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทมีบิลเงินสดของอู่ซ่อมมาแสดงให้ฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายค่าซ่อมให้อู่เมื่อวันที่ 5 มกราคม 2548 ตามบิลเงินสดหมาย ส.3 ผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้เข้ารับช่วงสิทธิผู้เอาประกันภัยเรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายได้

สำหรับประเด็นสุดท้ายที่ว่า คู่กรณีต้องชดใช้ค่าภาษีมูลค่าเพิ่มด้วยหรือไม่ พิเคราะห์เห็นว่าตามเอกสารการแบ่งใช้ค่าซ่อมหมาย ส.1 แสดงว่าผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้จ่ายเงิน 140,000 บาท ให้แก่อู่ผู้ซ่อมและระบุว่าผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ชำระไว้ตามเอกสารหมาย ส.3 เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่เป็นค่าซ่อม 140,000 บาทเท่านั้น หาได้ให้ชดใช้ค่าภาษีมูลค่าเพิ่มด้วยไม่ คู่กรณีจึงไม่สามารถขอให้ผู้เสนอข้อพิพาทหักค่าภาษีมูลค่าเพิ่มได้ตามขอ

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 140,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 8 มีนาคม 2548 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 2,053 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 354/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4139/2549

วันที่ 21 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทและแก้คำเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปจ-7446 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถบรรทุกคันหมายเลขทะเบียน 80-1398 สมุทรสาคร เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2547 เวลา 10.40 นาฬิกา นาง ว. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนเศรษฐกิจมุ่งหน้าไปอ้อมน้อย ขณะขับถึงที่เกิดเหตุบริเวณหน้าวัดนางสาว รถฝ่ายผู้เสนอขเอพิพาทได้หยุดเพราะมีรถชนกัน ได้มีนาย ป. ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยตามหลังมาช่องทางเดียวกันมาด้วยความเร็วจนไม่อาจห้ามล้อและหยุดได้ทัน จึงได้พุ่งชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย เมื่อพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจที่เกิดเหตุได้ยอมรับว่าเป็นฝ่ายประมาทและออกใบแจ้งความไว้เป็นหลักฐาน ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 16,685.58 บาท แต่ชั้นเรียกร้องตกลงกันที่ 14,460 บาท โดยให้ผู้เสนอข้อพิพาทไปวางบิลในวันที่ 13 กรกฎาคม 2548 ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันครบกำหนดวางบิลตั้งแต่วันที่ 13 สิงหาคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ค่าเสียหายในข้อพิพาทนี้ไม่เกิน 7,000 บาท

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาง ด. เจ้าหน้าที่เรียกร้องมาสืบว่า หลังจากรถฝ่ายคู่กรณีก่อละเมิดต่อรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว ฝ่ายคู่กรณีได้ออกหลักฐานรายการความเสียหายให้ตามเอกสาร ส.1 โดยรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายตามภาพถ่าย ส.2 ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่ศูนย์ตรีเพชรอีซู

ซุบริการ เสียค่าซ่อมเป็นเงิน 15,594 บาท โดยราคานี้ไม่รวมภาษี แยกเป็นค่าแรง 5,670 บาท อะไหล่เป็นเงิน 9,024 บาท เมื่อหักซ่อมห้างแล้วค่าแรงจะเหลือ 4,536 บาท รวมกับค่าอะไหล่จะเป็นเงิน 14,460 บาท ตามเอกสาร ส.3 ผู้เสนอข้อพิพาทจึงนำเงินจำนวนนี้ไปเรียกร้องต่อคู่กรณี คู่กรณีตกลงตามนี้โดยให้ไปวางบิลได้ จึงไปวางบิลเมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2548 นางสาว ส. เจ้าหน้าที่เรียกร้องของคู่กรณีเป็นผู้ลงชื่อรับวางบิลไว้ หลังจากนั้น 1 เดือน ได้ติดตามเรื่องนี้ แต่คู่กรณียังได้สั่งจ่ายเช็คให้

คู่กรณีว่าได้ซักค้านพยานแล้วไม่ติดใจสืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น เห็นว่า ตามใบตรวจสอบรายการความเสียหายที่คู่กรณีออกให้ระบุความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ 3 รายการ ได้แก่ ฝาปิดท้ายบุบ ไฟท้ายด้านขวาแตก และกันชนเสริมท้ายบุบ ซึ่งนอกจากรายการความเสียหายที่คุ่กรณีออกให้นี้จะตรงกับาพถ่ายก่อนซ่อมตามภาพถ่าย ส. 2 แล้วยังตรงกับรายการที่ศูนย์เสนอจัดซ่อมตามเอกสาร ส.3 อีก โดยมีค่าแรง 4 รายการและค่าเปลี่ยนอะไหล่ 3 รายการ ครั้นผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าซ่อมไปยังคู่กรณีก็มีการหักภาษีกับค่าซ่อมห้างออกแล้วคงเหลือเป็นเงิน 14,460 บาท จากราคาซ่อมที่ศูนย์จัดซ่อมไว้เป็นเงิน 20,132.05 บาท ครั้นผู้เสนอข้อพิพาทส่งเรื่องไปเรียกร้องกับคู่กรณีก็คงเรียกร้องตามจำนวนที่หักภาษีและค่าซ่อมห้างแล้ว โดยคู่กรณียอมตกลงให้ผู้เสนอข้อพิพาทไปวางบิลได้ตามเอกสาร ส.4 ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีลงชื่อช่องผู้รับเอกสารนี้ไว้แล้ว ย่อมถือได้ว่าค่าซ่อมครั้งนี้มีจำนวนตามที่ตกลงกันไว้ตามเอกสาร ส.4 เมื่อคู่กรณีไม่มีหลักฐานมาสืบหักล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่นได้ เช่นนี้ย่อมฟังได้ว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายตามจำนวนเงินที่ตกลงกันตามใบวางบิลการเรียกคืนค่าสินไหมทดแทนเอกสาร ส.4 จำนวน 14,480 บาท ที่คู่กรณีต้องรับผิดพร้อมดอกเบี้ยตามที่ขอมา

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 14,480 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันครบวางบิล (วันที่ 13 สิงหาคม 2548) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือน นับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5907/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4141/2549

วันที่ 21 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน บน-9261 อุดรธานี คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน รท-5780 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2547 เวลา 09.25 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนวิภาวดีรังสิต ถึงที่เกิดเหตุบริเวณทางแยกดินแดง ได้หยุดรถตามรถคันหน้าเนื่องจากสัญญาณไฟจราจร ขณะนั้นเองผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับตามหลังไปในทิศทางเดียวกันโดยประมาท ขับด้วยความเร็วสูง ไม่สามารถหยุดรถได้ทันเป็นเหตุให้ชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้นำรถไปซ่อมเสียเงินไปจำนวน 46,452 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ความเสียหายในการซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไม่เกินจำนวน 14,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทไม่อาจเรียกภาษีมูลค่าเพิ่มเอาจากคู่กรณีได้ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่อง ค่าเสียหายมีเพียงไร

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ชนได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสาร ส.1 ถึง ส.3 บริษัทผู้รับสำรวจความเสียหายได้ทำบันทึกความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.4 นำรถไปซ่อมที่อู่บริษัท ต. จำกัด และอู่ ร. การาจ ตามเอกสาร ส.5 ถึง ส.7

คู่กรณีนำสืบว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตามเอกสาร ส.7 ซึ่งเป็นใบเสนอราคาค่าซ่อมรายการที่ 4 เป็นค่าแรงเคาะพ่นสีกันชนหน้าไม่ต้องเคาะ ไม่ต้องพ่นสี รายการที่ 6

คานหน้าไม่ได้รับความเสียหายไม่ต้องซ่อม 2 รายการนี้ขอให้ตัดออกไป ส่วนรายการที่ 1-3 และ 7-9 รวม 6 รายการนี้เป็นค่าแรงซึ่งสูงเกินไป เห็นว่าค่าซ่อมรถไม่เกินจำนวน 14,000 บาทเท่านั้น

พิเคราะห์แล้วในประเด็นข้อพิพาทเรื่อง ค่าเสียหายมีเพียงใดนั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบโดยมีภาพถ่ายแสดงความเสียหายของรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้มาแสดง มีบันทึกความเสียหายซึ่งบริษัทผู้รับสำรวจทำไว้ตามเอกสาร ส.4 มีหลักฐานการซ่อมซึ่งผู้ซ่อมให้รายละเอียดไว้ตามเอกสาร ส.5- ส.7 เอกสารเหล่านี้ทำขึ้นจากหลายฝ่ายมีผู้เกี่ยวข้องหลายคน ไม่มีเหตุที่จะกล่าวไม่จริง หรือเอาเปรียบคู่กรณีแต่อย่างใด การนำสืบกล่าวแก้ของคู่กรณีเป็นเพียงความเห็นว่ากันชนหน้าและคานหน้าไม่เสียหายไม่ต้องซ่อม แต่คู่กรณียอมรับว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้อย่างแรงจนกระเด็นไปชนรถคันหน้าทำให้ส่วนหน้าของรถได้รับความเสียหายด้วย จึงไม่มีเหตุที่คู่กรณีกล่าวแก้ว่าส่วนหน้าไม่ได้รับความเสียหาย คู่กรณีคงนำสืบต่อไปว่ารายการซ่อมสูงเกินไปโดยให้ความเห็นเพียงว่าไม่เกินจำนวน 14,000 บาท ความเห็นดังกล่าวอาจไม่เป็นจริงก็ได้เนื่องจากคู่กรณีหาได้มีหลักฐานอื่นใดแสดงประกอบ การนำสืบของคู่กรณีมีน้ำหนักน้อย เชื่อผู้เสนอข้อพิพาทว่าความเสียหายในการซ่อมรถเป็นไปตามขอโดยผู้เสนอข้อพิพาทยอมหักภาษีมูลค่าเพิ่มออกไปแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทติดใจเรียกร้องเพียง 44,794 บาท ขอให้พิพาทฟังได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 44,794 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าวนับตั้งแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินไปคือวันที่ 22 มีนาคม 2548 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5699/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4147/2549

วันที่ 21 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท สพ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท สม. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2546 นาย อ. ได้ขับรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน ปร-2245 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนติวานนท์จากแยกเครายมุ่งหน้าไปทางสนามบินน้ำ โดยขับอยู่ในช่องเดินรถที่ 3 เมื่อไปถึงบริเวณสามแยกสนามบินน้ำ ได้มีนาย ธ. ซึ่งขับรถยนต์โดยสารประจำทางหมายเลขทะเบียน 12-5996 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ไปในช่องเดินรถที่ 2 ในทิศทางเดียวกับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ได้ขับรถด้วยความเร็วและประมาทโดยเปลี่ยนช่องจากช่องที่ 2 ไปยังช่องที่ 3 โดยไม่ทันดูเสียก่อนว่ามีรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแล่นอยู่ในช่องเดินรถที่ 3 เป็นเหตุให้รถเฉี่ยวชนกัน รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีได้ออกหลักฐานแสดงความรับผิดไว้ให้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้นำรถคันที่รับประกันภัยไว้ไปซ่อมให้อยู่ในสภาพดีแล้วโดยเสียค่าใช้จ่ายไป 8,200 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระค่าเสียหายให้ 8,200 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาท พร้อมดอกเบี้ยด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านโต้แย้งเรื่องค่าเสียหาย เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า ค่าเสียหายมีเพียงใด ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ตามทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย จ. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า เมื่อจะเกิดเหตุ นาย อ. ขับรถยนต์กระบะคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ในช่องเดินรถที่ 3 นับจากซ้าย เมื่อไปถึงบริเวณสามแยกสนามบินน้ำ นาย ธ. ซึ่งขับรถยนต์โดยสารประจำทางคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ไปในทิศทางเดียวกับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ได้ขับรถด้วยความประมาทโดยเปลี่ยนช่อง

จากช่องที่ 2 มายังช่องที่ 3 โดยไม่ระมัดระวัง เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถูกที่บริเวณหน้ารถด้านซ้าย เกิดเหตุแล้วพักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้ง 2 ฝ่าย ได้ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุ นาย อพ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทได้ตรวจดูความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว ได้ถ่ายรูปไว้ดังรูปถ่ายหมาย ส.1 และได้ออกใบรับเรื่องซึ่งจดแจ้งรายการความเสียหายหมาย ส.3 ให้นาย อ. ไว้ นาย ส. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีก็ออกใบตรวจสอบรายการความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทหมาย ส.2 ให้ไว้ด้วย ผู้เสนอข้อพิพาทให้นำรถไปซ่อมที่อู่ ห. จก. อู่ ช. การช่าง อู่ยื่นใบเสนอราคาหมาย ส.4 มา โดยเสนอค่าแรงและค่าอะไหล่เบ็ดเตล็ดมาเป็นเงิน 10,000 บาท เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทไปควบคุมราคาไว้ที่ 8,200 บาท อันเป็นราคาเหมาจ่าย รูปถ่ายรถในระหว่างซ่อมและเมื่อซ่อมเสร็จแล้วมีดังรูปถ่ายหมาย ส.5 เมื่อซ่อมรถเสร็จแล้ว อู่มาขอรับเงิน ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายให้ 8,200 บาท เว้ที่ 2,900 บาท ส่วนอะไหล่ผู้เสนอข้อพิพาทได้สั่งซื้อจากร้านป. อะไหล่ยนต์ เป็นเงิน 5,850 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ดังเอกสารหมาย ส.5 ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินให้เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2546 ดังเอกสารหมาย ส.6 รูปถ่ายรถในระหว่างซ่อมมีดังรูปถ่ายหมาย ส.7 เมื่อซ่อมเสร็จแล้วอู่มาขอรับเงิน ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายให้เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2546 ดังเอกสารหมาย ส.8 หักภาษีมูลค่าเพิ่มแล้วเป็นค่าแรง 2,710 บาท รวมกับค่าอะไหล่แล้วเป็นเงิน 8,560 บาท ซึ่งคู่กรณีจะต้องชดใช้ให้

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย พ. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า ในวันเกิดเหตุนาย ธ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีก็ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุ ได้สอบถามนาย พ. ถึงลักษณะการเกิดเหตุแล้วบันทึกไว้ในรายงานการตรวจสอบอุบัติเหตุหมาย ค.1 ตามแผนที่หมาย ค.2 ซึ่งพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีทำไว้ ก็แสดงไว้ว่ารถฝ่ายคู่กรณีได้แล่นตามทางที่จะเลี้ยวไปยังทางออก ไม่มีเหตุที่ผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีจะขับถอยหลัง แม้บริเวณที่เกิดชนกันนั้นจะอยู่ข้างหน้าของทางเข้าก็ตาม ตามรูปถ่ายหมาย ค.3 ของคู่กรณีจะเห็นได้ว่าถนนที่เกิดเหตุเป็นถนนกว้างพอให้รถแล่นสวนกันได้เท่านั้น ผู้ใดจะจอดรถในทางเช่นนี้ไม่อาจทำได้ ตามรูปถ่าย ค.3 รูปที่ 2 แสดงว่ารถเก๋งฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกำลังเลี้ยวขวายังไม่ทันได้ตั้งลำตรง ดังที่เห็นได้จากล้อรถ บริเวณที่เกิดเหตุเป็นทางเลี้ยว 90 องศา ตามแผนที่หมาย ค.2 ขณะที่รถฝ่ายคู่กรณีเลี้ยวไปแล้วผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจะยังไม่แลเห็นรถฝ่ายคู่กรณีจนกว่าจะเลี้ยวตามไป ถ้าผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ขับรถเลี้ยวมาด้วยความเร็วสูงก็จะเห็นรถฝ่ายคู่กรณีหยุดเพราะติดรถที่อยู่ข้างหน้า ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจะสามารถหยุดรถได้ทัน แต่เพราะผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทขับรถมาด้วยความเร็วจึงเป็นฝ่ายที่มาชนท้ายรถฝ่ายคู่กรณีเอง ในเอกสารหมาย ส.2 ระบุแต่ว่าไฟหน้าขวาแตก ไม่ได้ระบุถึงไฟเลี้ยวว่าเสียหายด้วย ไฟเลี้ยวหน้าขวาจึงไม่น่าจะเสียหาย

ได้พิเคราะห์แล้ว เกี่ยวกับประเด็นที่ 1 นาย ย. ให้ถ้อยคำไว้ตามที่เขียนเล่าเหตุการณ์ไว้ในเคลมฟอร์ม หมาย ส.1 ว่า นาย เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2548 ดังเอกสารหมาย ส.61 หักภาษีมูลค่าเพิ่มแล้วคู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้ 7,663.55 บาท คู่กรณีขอให้ตัดค่าซ่อมรถลงบ้าง ผู้เสนอข้อพิพาทยอมตัดเฉพาะค่าซ่อมบังโคลนหน้าซ้ายซึ่งเอกสาร ส.2 ระบุว่าซ้ำแผลเก่าให้ครึ่งหนึ่งจาก 2,800 บาท เหลือ 1,400 บาท ให้คู่กรณีชดใช้ให้ 6,263 บาท คู่กรณีก็ยังไม่ยอมชดใช้ให้

คู่กรณีมีนาย ภ. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยาน ทักท้วงค่าซ่อมบันไดข้างซ้ายของรถ

ได้พิเคราะห์แล้ว พยานของคู่กรณีให้การว่าส่วนกลางด้านซ้ายของรถยนต์โดยสารประจำทางของฝ่ายคู่กรณีเป็นส่วนที่เฉี่ยวชนรถยนต์กระบะฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าบันไดข้างซ้ายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเฉี่ยวชนถูกกันชนท้ายรถฝ่ายคู่กรณีนั้นไม่เป็นความจริง เพราะกันชนของรถยนต์โดยสารประจำทางฝ่ายคู่กรณีอยู่ในระดับที่สูงกว่าบันไดซ้ายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ข้อนี้พยานของผู้เสนอข้อพิพาทได้ชี้แจงไว้แล้วว่า ส่วนของรถยนต์โดยสารประจำทางฝ่ายคู่กรณีที่เฉี่ยวชนบันไดด้านซ้ายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้คือ กันชนท้าย ดังรูปถ่ายรถฝ่ายคู่กรณีหมาย ส.7 ซึ่งในรูปที่ 3 จะเห็นรอยบุบและสีของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่ติดอยู่ที่มุมขวาของกันชนท้าย ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นความจริงดังที่พยานของผู้เสนอข้อพิพาทชี้แจง จะตัดค่าซ่อมบันไดซ้ายออกหาได้ไม่

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 6,263 บาท (หกพันสองร้อยหกสิบสามบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ 19 พฤษภาคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6480/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4150/2549

วันที่ 21 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2547 เวลา 11.20 นาฬิกา นาย อ. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ภท-2356 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนเลียบทางด่วนรามอินทราและได้จอดไว้ข้างเสถียรธรรมสถาน ได้มีนาย ก. ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ลบ-776 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้มาทางด้านหลังรถนาย อ. ที่จอดอยู่แล้วเลี้ยวรถเพื่อจะเข้าจอดด้านหน้ารถ นาย อ. แต่หักเลี้ยวรถไม่พ้นรถนาย อ. เป็นเหตุให้รถนาย ก. เบียดด้านหน้ารถนาย อ. ได้รับความเสียหาย เกิดเหตุแล้วฝ่ายคู่กรณีได้ทำหลักฐานยอมรับผิดไว้ให้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้ให้อยู่ในสภาพดีดังเดิมแล้ว โดยเสียค่าใช้จ่ายไป 24,645 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 24,645 บาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านโต้แย้งเรื่องค่าเสียหาย เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า ค่าเสียหายมีเพียงใด ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ตามทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย พ. พนักงานอาวุโสฝ่ายสินไหมรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท เป็นพยานว่า ในวันที่เกิดเหตุนาย ช. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุ ได้บันทึกถ้อยคำของนาย อ. เกี่ยวกับรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและรายการความเสียหายของรถไว้ในแบบแจ้งอุบัติเหตุ หมาย ส. 1 ได้ถ่ายรูปรถยนต์เก๋งโอเปิ้ลฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกับรถยนต์กระบะมาสดาฝ่ายคู่กรณี ณ ที่เกิดเหตุไว้ดังรูปถ่ายหมาย ส.2 พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีก็ได้ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุ ได้ออกใบแจ้งความเสียหาย หมาย ส.3 ระบุรายการความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ให้ ผู้เสนอข้อพิพาทให้นำรถไปซ่อมที่อู่บริษัท

ก. อู่ยื่นใบเสนอราคาดังเอกสารหมาย ส.4 มาโดยเสนอค่าแรง 6,100 บาท และค่าอะไหล่ 1,500 บาท กับต้องส่งไปให้บริษัท พ. จำกัด ซึ่งเป็นศูนย์บริการและอะไหล่ของรถยี่ห้อโอเปิล เปลี่ยนถุงลมนิรภัยในราคา 18,645 บาท ด้วย เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทคุมราคาค่าแรงไว้ 4,500 บาท ส่วนราคาอะไหล่ 1,500 บาทนั้น เป็นราคาที่คุมไว้แล้ว ดังเอกสารหมาย ส.5 ส่วนค่าเปลี่ยนถุงลมนิรภัยนั้นเป็นค่าอะไหล่และค่าแรงรวม 17,264,45 บาท ดังใบเสร็จรับหมาย ส.6 อู่ได้ทดรองจ่ายให้แก่บริษัท พ. ไปก่อนแล้ว นำใบเสร็จมาตั้งเบิกจากผู้เสนอข้อพิพาทโดยอู่คิดค่าบริการในการจัดการเปลี่ยนนี้อีก 8% ดังที่บันทึกไว้ในใบเสนอราคาหมาย ส.4 จึงเป็นเงินค่าเปลี่ยนถุงลมนิรภัยนี้ 18,645.45 บาท เมื่ออู่ซ่อมรถเสร็จแล้วได้มาขอรับชำระเงิน ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายให้ 24,645 บาท เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2547 ดังใบเสร็จรับเงินหมาย ส.7 หักภาษีมูลค่าเพิ่มออกแล้วคู่กรณีจะต้องใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาท 23,032.71 บาท

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย วง เจ้าหน้าที่ประเมินราคา เป็นพยานว่า ในแบบแจ้งอุบัติเหตุฯ หมาย ส.1 และใบแจ้งความเสียหาย หมาย ส.3 ไม่ได้จดแจ้งไว้ว่าถุงลมนิรภัยได้รับความเสียหายด้วย ตามใบเสนอราคา หมาย ส.4 เดิมอู่ก็ไม่ได้ระบุว่าถุงลมนิรภัยได้รับความเสียหาย เพิ่งมีบันทึกตัวแดงของพนักงานของผู้เสนอข้อพิพาท ในภายหลังว่า “หลังรถส่งมอบให้ลูกค้า ปรากฏว่าไฟแอร์แบกโชว์ จึงให้อู่นำรถไปตรวจที่ศูนย์ ปรากฏว่า ชุดคอนแท็กท์และกล่องควบคุมเสียหาย จึงให้อู่สำรองจ่ายไปก่อน โดยคุมราคาในส่วนนี้ให้ค่าดำเนินการ 8%” คอนแท็กท์ถุงลมฯ นี้อยู่ที่บริเวณคอพวงมาลัยรถ ถุงลมนิรภัยมีคอนแท็กท์ถุงลมและกล่องควบคุมถุงลมเป็นเครื่องควบคุม ถ้าถุงลมนิรภัยเกิดมีปัญหา จะมีสัญญาณไฟปรากฏขึ้นที่หน้าปัดของรถ รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนี้เมื่อถูกเฉี่ยวชนแล้วยังขับเคลื่อนได้ ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นที่ถุงลมนิรภัย สัญญาณไฟจะปรากฏขึ้นที่หน้าปัด และเมื่อนำรถเข้าอู่พนักงานของอู่จะแลเห็นสัญญาณไฟงบริษัทดังกล่าวมา 10 ปี แล้วชี้แจงว่า การขับรถโดยเลี้ยวพวงมาลัยมากๆ เป็นเวลานานก็อาจทำให้ชุดคอนแท็กท์ถุงลมนิรภัยเสียหายได้และสัญญาณไฟซึ่งแสดงให้รู้ว่าเกิดปัญหาที่ถุงลมนิรภัยก็จะปรากฏขึ้นที่หน้าปัด พยานของคู่กรณีจึงเห็นว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนี้มีอายุใช้งานมา 5 ปีแล้ว คอนแท็กท์ถุงลมนิรภัยอาจเสื่อมเสียเพราะการใช้งานได้ และในการซ่อมรถ ถ้าช่างไม่มีความชำนาญพอหรือไม่ระมัดระวังก็อาจจะทำความเสียหายให้แก่ระบบไฟของถุงลมนิรภัยได้ ถ้าระบบถุงลมนิรภัยได้รับความเสียหายจากการเฉี่ยวชนครั้งนี้ ตัวถุงลมนิรภัยเองจะพองขึ้นที่เรียกกันว่าถุงลมระเบิด สภาพเช่นนี้จะปรากฏขึ้นตั้งแต่เวลาที่เกิดเหตุแล้ว พยานจึงเห็นว่า การเฉี่ยวชนกันครั้งนี้ไม่ได้ทำให้ถุงลมนิรภัยรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายด้วย ต้องหักค่าเปลี่ยนถุงลมนิรภัยออก โดยคู่กรณีจะต้อชดใช้ค่าซ่อมรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นค่าแรง 4,205 บาท ค่าอะไหล่ 1,395 บาท รวมเป็นเงิน 5,600 บาท

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า พยานของคู่กรณีมีวุฒิสำเร็จ ปวส. ทางช่างยนต์ เหตุผลตามคำให้การของพยานคู่กรณีมีน้ำหนักเพียงพอให้ฟังตาม ข้อเท็จจริงยังไม่อาจฟังว่าความเสียหายของถุงลมนิรภัยของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเกิดจากการที่ถูกรถฝ่ายคู่กรณีเบียด คู่กรณีจึงต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้เพียง 5,600 บาท

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 5,600 บาท (ห้าพันหกร้อยบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากเงินต้นจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ 8 ตุลาคม

2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 519/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4200/2549

วันที่ 22 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทและแก้ไขคำเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน พค-5491 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์บรรทุกตามหมายเลขกรมธรรม์ ..... หมายเลขอุบัติเหตุ .....เมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2547 เวลา 08.00 นาฬิกา นางสาว ส. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนเทพกษัตรีย์มุ่งหน้าอำเภอเมืองภูเก็ต ขณะขับถึงบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอถลาง รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้ชะลอความเร็วเนื่องจากการจราจรติดขัด ได้มีผู้มัชื่อขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยตามหลังมาช่องทางเดียวกันด้วยความเร็วจึงไม่อาจลดความเร็วและหยุดรถได้ทัน ทำให้พุ่งชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจที่เกิดเหตุ เห็นว่าเหตุเกิดครั้งนี้จากความประมาทของรถฝ่ายคู่กรณี ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 42,596.70 บาท ในชั้นเรียกร้องคู่กรณีตกลงชดใช้ค่าเสียหายให้เป็นเงิน 41,288 บาท และให้ผู้เสนอข้อพิพาทไปวางบิลเพื่อขอรับชำระหนี้ในวันที่ 8 มีนาคม 2548 ผู้เสนอข้อพิพาทจึงขอให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 42,569.70 บาท พร้อมดอกเบี้ยนับแต่ครบกำหนดวางบิลตั้งแต่วันที่ 8 เมษายน 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ค่าเสียหายไม่เกิน 20,000 บาท

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนางสาว สม. เจ้าหน้าที่เรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทมาสืบว่า หลังจากเกิดเหตุที่รถฝ่ายคู่กรณีชดท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว ฝ่ายคู่กรณีได้ออกใบรับรองความ

เสียหายให้ไว้ตามเอกสาร ส.1 โดยรถเสียหายตามภาพถ่าย ส.2 ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่อู่ ด. การาจ อู่รับแต่ค่าแรงเป็นเงิน 22,600 บาท ตามเอกสาร ส.3 ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นฝ่ายจัดซื้ออะไหล่ตามเอกสาร ส.4 เป็นเงิน 18,688.50 บาท ค่าซ่อมเป็นเงินทั้งหมด 41,288 บาท โดยผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมแล้วตามเอกสาร ส.5 หลังจากนั้นผู้เสนอข้อพิพาทส่งเอกสารไปเรียกร้องต่อคู่กรณี และตกลงค่าเสียหายกันที่ 41,288 บาท ครั้นวันที่ 8 มีนาคม 2548 ผู้เสนอข้อพิพาทไปวางบิลตามเอกสาร ส.6 โดยนางสาว ม. เป็นผู้รับใบวางบิล เมื่อโทรศัพท์ทวงถามคู่กรณีไม่สั่งจ่ายเช็คให้

คู่กรณีว่าได้ซักค้านพยานแล้วไม่ติดใจสืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น เห็นว่า เมื่ออู่เสนอรายการซ่อมแต่ละรายการมา นอกจากใบเสนอราคาของแต่ละรายการจะตรงกับการถ่ายความเสียหายของรถผู้เสนอข้อพิพาทตามเอกสาร ส.2 แล้วยังตรงกับรายการความเสียหายที่คู่กรณีออกให้ตามเอกสาร ส.1 ทั้งนี้เฉพาะค่าแรงของอู่ก็มีการคุมราคาไว้โดยหาให้ตกลงตามราคาที่อู่เสนอมาไม่ เมื่อมีการเรียกร้องก็มีการตกลาราคากันที่ 41,288 บาท แล้วผู้เสนอข้อพิพาทก้ไปวางบิลให้คู่กรณีชำระตามเอกสาร ส.6 ซึ่งหลักฐานใบวางบิลตามเอกสาร ส.6 นี้ก็ระบุราคาตามจำนวนที่ตกลงกัน โดยมีเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีลงรับใบวางบิลไว้แล้ว เมื่อคู่กรณีไม่มีหลักฐานมาหักล้าง ย่อมฟังได้ว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายตามจำนวนที่ตกลงกันคือ 41,288 บาท ซึ่งคู่กรณีจะต้องชำระเงินจำนวนนี้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยตามอัตราและเวลาที่ขอมา

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 41,288 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันครบกำหนดตามใบวางบิลตั้งแต่วันที่ 8 เมษายน 2548 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือน นับแต่วันทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5533/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4304/2549

วันที่ 24 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยสถานีบริการน้ำมัน ค. ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 11-5750 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2546 เวลาประมาณ 16.00 นาฬิกา รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยได้ขับเข้ามาในบริเวณสถานีบริการน้ำมันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเพื่อเติมน้ำมัน เมื่อเติมน้ำมันเสร็จและขณะกำลังขับรถเลี้ยวออกไปได้ขับไม่ระมัดระวังเป็นเหตุให้ไปชนตู้จ่ายน้ำมัน (น่าจะเป็นแท่นวางตู้จ่ายน้ำมัน) ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้เสียหาย หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทออกมายังที่เกิดเหตุ ผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีทำบันทึกยอมรับผิดให้ไว้ ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมทรัพย์สินที่เสียหายเป็นเงิน 26,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 28,934 บาท ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไม่ได้ก่อเหตุทำให้ทรัพย์สินที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหาย และทรัพย์สินที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายบริเวณมุมขอบปูนเล็กน้อยซึ่งซ่อมได้ไม่เกิน 5,000 บาท และต้องหักภาษีออกด้วย ส่วนขอบปูนบริเวณแท่นวางตู้จ่ายน้ำมัน เป็นความเสียหายที่มีอยู่ก่อน

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า

1. รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยได้ก่อเหตุทำให้ทรัพย์สินที่รับประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายหรือไม่
2. ค่าเสียหายมีเพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย จ. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า รถฝ่ายคู่กรณีได้ขับเข้ามาเติมน้ำมันขณะขับรถออกไปทับฐานรองตู้จ่ายน้ำมันเสียหาย เมื่อพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้งสอง

ฝ่ายออกตรวจฝ่ายคู่กรณีออกใบติดต่อให้ตามเอกสาร ส.1 ส่วนฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกบัตรติดต่อให้ตามเอกสาร ส.2 และถ่ายภาพทรัพย์สินที่เสียหายกับรถฝ่ายคู่กรณีไว้ตามภาพถ่าย ส.3 ผู้เอาประกันภัยของฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทให้บริษัท ซ. จำกัด เป็นผู้จัดซ่อม บริษัทดังกล่าวเสนอราคามาตามเอกสาร ส.4 เป็นเงิน 31,000 บาท ราคานี้ไม่รวมภาษี เมื่อหักความเสียหายส่วนแรก 5,000 บาท จะเหลือเงิน 26,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวให้ผู้เอาประกันภัยไปแล้วตามเอกสาร ส.5

คู่กรณีมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกไปที่เกิดเหตุและได้ถ่ายภาพความเสียหายไว้ตามภาพถ่าย ค.1 เมื่อดูภาพถ่ายแล้วฐานรองตู้จ่ายน้ำมันมีสภาพเก่าและชำรุดอยู่ก่อน หากหันหน้ามองไปทางตู้จ่ายน้ำมัน ทางด้านซ้ายกระเบื้องเสียหาย 10 แผ่น ส่วนคิ้วมีอยู่รอบฐานและมีรอยแยกอยู่ก่อน เมื่อสอบถามข้อมูลไปยังร้านจำหน่ายกระเบื้อง กระเบื้องตกตารางเมตรละ 300-600 บาท ตามแต่ละชนิด เมื่อเปลี่ยนกระเบื้อง 30 แผ่นกับคิ้ว 4 เส้น โดยคิ้วสแตนเลส ขนาดยางราคา 4,000 บาท ขนาดสั้น 2,500 บาท ค่าซ่อมให้เหมาไม่เกิน 10,000 บาท

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อ 1 ที่ว่า รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยได้ก่อเหตุทำให้ทรัพย์สินที่ประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายหรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อได้ความตามที่รับกันว่าหลังเกิดเหตุมีพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้งสองฝ่ายออกตรวจที่เกิดเหตุ ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกใบติดต่อระบุรายการความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.2 ถ่ายภาพรถฝ่ายคู่กรณีและฐานรองตู้จ่ายน้ำมันไว้ตามภาพถ่าย ส.3 ส่วนฝ่ายคู่กรณีถ่ายภาพไว้ตามภาพถ่าย ค.1 และได้ออกใบติดต่อให้แก่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ตามเอกสาร ส.1 การที่ฝ่ายคู่กรณีออกใบติดต่อระบุสาเหตุที่ออกให้ คือความเสียหายตามภาพถ่ายฐานรองตู้จ่ายน้ำมัน ยิ่งไปกว่านั้นด้านล่างของใบติดต่อยังระบุว่ากรุณานำใบติดต่อนี้มาติดต่อบริษัท โดยความหมายพอจะให้เข้าในจได้ว่าเพื่อตกลงกับคู่กรณีในการจัดซ่อมความเสียหายได้ เช่นนี้ถือได้ว่าเป็นการยอมรับโดยปริยายว่าฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายผิด กล่าวคือรถฝ่ายคู่กรณีได้ก่อละเมิดต่อทรัพย์สินที่ประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาทตามรายการดังกล่าว ปัญหาต่อไปได้แก่ประเด็นข้อ 2 ที่ว่าค่าเสียหายมีเพียงใดนั้น ซึ่งทางนำสืบของคู่กรณีโต้เถียงในปัญหานี้ทำนองว่า การจัดซ่อมทรัพย์สินที่เสียหายครั้งนี้ตามรายการเอกสาร ส.4 เป็นเงิน 31,000 บาท นั้นสูงเกินไป เพราะกระเบื้องที่ปูตรงฐานเสียหายเพียง 10 แผ่น ส่วนคิ้วสแตนเลสโดยรอบมีรอยแยกอยู่ก่อน เมื่อสอบถามข้อมูลจากบริษัทที่จัดซ่อมแจ้งว่าใช้กระเบื้อง 30 แผ่น และใช้คิ้วสแตนเลส 4 เส้น ขนาดยางราคา 4,000 บาท ขนาดสั้นราคา 2,500 บาท ราคาที่ซ่อมจริงไม่เกิน 10,000 บาท ครั้นเมื่อดูความเสียหายจากภาพถ่าย ส.3 และ ค.1 ที่แต่ละฝ่ายถ่ายไว้หลังเกิดเหตุ จะเห็นได้ว่าลักษณะของฐานตู้จ่ายน้ำมันจะมีฐานเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า แต่ส่วนของมุมทั้งสี่ด้านมนและฐานปูกระเบื้อง โดยใช้แสตนเลสปิดขอบทั้งสี่ด้านไว้ ถ้าหันหน้าเข้าหาตู้จ่ายน้ำมันด้านนี้จะเป็นด้านยาว ส่วนที่เสียหายอยู่ตรงด้านกว้างด้านซ้ายมือซึ่งบริเวณขอบสแตนเลสหลุดและมีรอยบิดงอ ในส่วนด้านกว้างและด้านยาวมีขอบสแตนเลสปิดขอบโดยรอบ และถัดจากมุมไปทั้ง 2 ด้านสแตนเลสมีรอยแยก ส่วนกระเบื้องด้านกว้างนี้กับบริเวณมุมจะเห็นมีรอยแตก การที่บริษัท ซ. ผู้จัดซ่อมได้ประเมินเพื่อซ่อมมี 2 รายการ ได้แก่รายการแรกเสนอว่าซ่อมแซมเพื่อเทปูน ปูกระเบื้องใหม่ 30 แผ่น เปลี่ยนแผ่นขอบคิ้วสแตนเลสฐานเสาไฟเบอร์โดยรอบเป็นเงิน 30,000 บาท รายการที่สองว่าค่าติดตั้งดำเนินการ 1,000 บาท ซึ่งรายการแรกไม่แยกเสนอว่า

ค่าแรงเท่าใด ค่าวัสดุที่ใช้เท่าใด หากเปลี่ยนกระเบื้อง 30 แผ่น ก็ไม่น่าจะเปลี่ยนทั้งหมด เพราะกระเบื้องตรงฐานทั้งหมดจากภาพถ่ายจะต้องเกิน 30 แผ่น ดังนั้นการเปลี่ยนเพียง 30 แผ่น จึงน่าจะเปลี่ยนเฉพาะที่แตกหรือส่วนเกินรอยแตกบ้างเนื่องจากขณะสกัดออกอาจแตกร้าวเพิ่มเฉพาะค่ากระเบื้องไม่น่าจะมีราคามาก ส่วนค่าแรงเทพื้นปูกระเบื้องก็น่าจะมีค่าแรงไม่มากเช่นกัน ส่วนค่าคิ้วสแตนเลสก็น่าจะมีราคาแพงพอประมาร เพราะดูจากภาพถ่ายเป็นชนิดหนา ส่วนรายการที่สองค่าติดตั้งดำเนินการน่าจะหมายถึงค่าเคลื่อนย้ายของออกเวลาจะซ่อม เมื่อซ่อมแล้วก็จะต้องติดตั้งสภาพเดิม การประเมินโดยรวมประการแรกจึงไม่มีการแยกราคาค่าแรงและวัสดุให้ชัด ทั้งที่ความเสียหายดูจากภาพถ่ายแล้วไม่มากเพราะเสียหายแต่บริเวณฐานด้านข้าง แต่ไม่เสียหายถึงตู้จ่ายน้ำมัน โดยเฉพาะชั้นนำสืบผู้เสนอข้อพิพาทก็ไม่มีบริษัทจัดซ่อมมาให้รายละเอียดการซ่อมให้ชัด ว่าค่าแรงเท่าใดและค่าวัสดุเท่าใด เท่าที่ดูรายละเอียดตามเอกสาร ส.4 ทำให้เห็นว่าไม่มีการต่อรองราคาเลย บริษัทที่จัดซ่อมเสนอราคามาเท่าใดก็ตกลงตามนั้น ซึ่งเป็นธรรมดาการเสนอราคามาจะมีราคาสูงไว้ก่อนเพื่อจะให้มีการต่อรองกัน เช่นนี้ราคาตามใบเสนอราคาน่าจะสูงดังที่คู่กรณีอ้าง เมื่อไม่อาจรู้ราคาแท้จริงได้จึงเห็นสมควรกำหนดให้ตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ซึ่งเห็นว่าราคาซ่อมรายการแรกน่าจะมีราคา 17,000 บาท รวมกับรายการที่สอง 1,000 บาท ค่าซ่อมจะเป็นเงินทั้งหมด 17,000 บาท การที่กรมธรรม์ระบุความเสียหายส่วนแรกไว้ 5,000 บาท ที่ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิด เมื่อนำเงินส่วนนี้หักออกแล้วจะเหลือค่าซ่อม 12,000 บาท ที่เป็นค่าเสียหายที่คู่กรณีต้องรับผิดพร้อมดอกเบี้ย

ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 12,000 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันจ่ายเงิน (วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2547) เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5846/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4306/2549

วันที่ 24 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2546 นาย ส. ได้ขับรถยนต์เก๋งหมายเลขทะเบียน ภก-245 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ ไปตามถนนสุวินทวงศ์ จากด้านหนองจอกมุ่งหน้าไปทางมีนบุรี โดยขับไปในช่องเดินรถที่ 3 นับจากซ้าย เมื่อไปถึงบริเวณฝั่งตรงข้ามห้างคาร์ฟูร์ สาขาสุวินทวงศ์ ได้มีนาย สา. ซึ่งขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 81-2124 ฉะเชิงเทรา คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ไปในทิศทางและช่องเดินรถเดียวกับรถฝ่ายผู้เสนอ้อพิพาท โดยขับตามหลังรถยนต์หมายเลขทะเบียน พธ-2219 กรุงเทพมหานคร ได้ขับด้วยความเร็วสูงและไม่เว้นระยะให้ห่างจากรถคันหน้าพอสมควร เมื่อนาย ส. และผู้ขับขี่รถหมายเลขทะเบียน พธ-2219 กรุงเทพมหานคร ได้ชะลอความเร็วลง นาย สา. ไม่สามารถห้ามล้อได้เป็นเหตุให้รถพุ่งเข้าชนรถยนตีทะเบียน พธ-2219 กรุงเทพมหานคา แล้วไปชนรถที่อยู่ในช่องเดินรถที่ 2 นับจากซ้าย และด้วยความเร็วของรถฝ่ายคู่กรณี ทำให้พุ่งเข้าชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทอย่างแรงจนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกระเด็นไปชนรถที่อยู่ข้างหน้าอีกทอดหนึ่งได้รับความเสียหาย พนักงานสอบสวนได้ตรวจที่เกิดเหตุแล้วเห็นว่า นาย สา. เป็นฝ่ายประมาท ได้เปรียบเทียบปรับแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้เรียบร้อยแล้ว โดยเสียค่าใช้จ่ายไป 79,842.01 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 79,842.01 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคัดค้าน โต้แย้งเรื่องค่าเสียหาย เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า ค่าเสียหายมีเพียงใด ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ตามทางพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย สุ. เป็นพยานว่า เกิดเหตุเรื่องนี้เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2546 เวลาประมาณ 11.00 นาฬิกาเศษ ที่ถนนสุวินทวงศ์ นาย ป. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุ ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุ ได้จดรายการความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทและของรถที่เกี่ยวข้องในอุบัติเหตุครั้งนี้อีก 3 คัน ไว้ในรายงานการสำรวจอุบัติเหตุ หมาย ส.1 และถ่ายรูปรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกับฝ่ายคู่กรณีและรถอื่นอีก 3 คัน ไว้ดังรูปถ่ายหมาย ส. 2 รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้นี้เป็นรถยี่ห้อฮอนด้า แอคคอร์ด เอาประกันภัยไว้ในอัตราเบี้ยซ่อมอู่ห้าง ผู้เสนอข้อพิพาทจึงให้นำไปซ่อมที่ศูนย์บริการ ร. ศูนย์ยื่นใบเสนอราคามาดังเอกสารหมาย ส.3 เป็นค่าอะไหล่รวม 61,722 บาท กับค่าแรง 36,900 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทไปควบคุมราคา ได้ตัดบางรายการออก แต่ไม่ต้องต่อรองราคาเพราะมีส่วนลดให้อยู่แล้วเหลือ ค่าอะไหล่ 42,803.70 บาท ค่าแรง 31,815 บาท รูปถ่ายรถก่อนซ่อมและระหว่างซ่อมมีดังรูปถ่ายหมาย ส.4 เมื่อศูนย์ซ่อมรถเสร็จ ได้มาขอรับเงิน ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายให้เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2546 ดังเอกสารหมาย ส.5 เมื่อเป็นกรณีที่ซ่อมที่อู่ห้างเช่นนี้ คู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าแรงเพียง 80% ของ 31,815 บาท เป็นเงิน 25,452 บาท รวมกับค่าอะไหล่ 42,803 บาท แล้วเป็นจำนวนเงินที่คู่กรณีจะต้องชดใช้ให้ 68,255 บาทกับดอกเบี้ย

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย สุ. ผู้รับมอบอำนาจ เป็นพยานว่า เมื่อจะเกิดเหตุนั้น มีรถยนต์ 4 คัน แล่นไปตามถนนสุวินทวงศ์ เมื่อไปถึงบริเวณตรงข้ามห้างคาร์ฟูร์ รถ 4 คันนี้แล่นอยู่ในช่องเดินรถที่ 2 และที่ 3 เป็น 2 คู่ ในช่องเดินรถที่ 2 รถเก๋งทะเบียน วค-3139 กรุงเทพฯ แล่นไปเป็นคันหน้า มีรถยนต์กระบะทะเบียน ลว-9116 กรุงเทพฯ แล่นตามหลัง ในช่องเดินรถที่ 3 รถยนต์ฮอนด้า แอคคอร์ด ทะเบียน ภภ-245 กรุงเทพฯ คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ แล่นไปเป็นคันหน้าโดยแล่นเยื้องไปทางหลังรถทะเบียน วค-3139 กรุงเทพฯ เล็กน้อย มีรถยนต์เก๋งทะเบียน พธ-2219 กรุงเทพฯ แล่นตามหลังรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ เกิดเหตุเพราะนาย สา. ขับรถยนต์บรรทุกทะเบียน 81-2124 ฉะเชิงเทรา คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้แซงรถเก๋งทะเบียน พธ-2129 กรุงเทพฯ ขึ้นไปทางขวาแต่แซงไม่พ้น หน้ารถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ จึงชนถูกท้ายรถเก๋งทะเบียน พธ-2219 กรุงเทพฯฯ ถูกชนกระเด็นไปชนท้ายรถกระบะ ลว-9116 กรุงเทพฯ ในช่องเดินรถที่ 2 แล้วรถบรรทุกคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ ก็เสียหลักเดินหน้าไปชนรถเก๋งฮอนด้าทะเบียน ภก-245 กรุงเทพฯ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้นี้ถูกชนกระเด็นไปชนรถยนต์เก๋งทะเบียน วค-3139 กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นรถคันหน้าในช่องเดินรถที่ 2 รถเก๋งฮอนด้าคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายบริเวณข้างขวาค่อนไปทางท้ายรถกับบริเวณหน้ารถข้างซ้ายดังรูปถ่าย หมาย ค.1 รถยนต์เก๋งยี่ห้อ บี เอ็ม ดับเบิลยู ทะเบียน 2219 กรุงเทพฯ ซึ่งถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ชนเป็นคันแรกนั้น ได้รับความเสียหายบริเวณมุมท้ายรถด้านขวาและหน้ารถด้านซ้ายดังรูปถ่ายหมาย ค.2 ตามรูปถ่ายรถฮอนด้า แอคคอร์ด คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัย หมาย ส.4 รูปที่ 1 และ 2 กับหมาย ค.1 รูปที่ 2 จะเห็นได้ว่า บังโคลนหน้าซ้ายได้รับความเสียหายเพียงเล็กน้อยที่ส่วนล่างของบังโคลนเท่านั้น ความเสียหายเช่นนี้ไม่สามารถทำให้ขอบบังโคลนหน้าซ้ายไปขบกับขอบประตูหน้าซ้ายได้ เมื่อเทียบกับประตูหลังขวาของรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตามรูปถ่ายหมาย ส.4 รูปที่ 8 ทั้งๆ ที่บังโคลนหลังขวาและส่วนท้ายของประตูหลังขวาได้รับความเสียหายมากจน

ต้องเปลี่ยน แต่ประตูหน้าขวาก็ไม่ได้รับความเสียหายใดๆ ที่จะต้องซ่อม แต่ผู้เสนอข้อพิพาทก็ได้ซ่อมประตูหน้าซ้ายไปด้วยตามเอกสารหมาย ส.3 แผ่นที่ 3 ซึ่งรถยนต์ยี่ห้อ บี เอ็ม ดับเบิลยู ทะเบียน พธ-2219 กรุงเทพฯ อันได้รับความเสียหายในลักษณะเดียวกับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ก็ไม่มีการซ่อมประตหน้าซ้ายดังใบประเมินราคาหมาย ค.3 เพราะฉะนั้นคู่กรณีจึงต้องขอให้ตัดค่าซ่อมประตูหน้าซ้ายออก ประตูหน้าซ้ายนี้มีค่าซ่อม 3,100 บาท ลดราคา 15% แล้วเหลือ 2,635 บาท และเป็นกรณีที่ซ่อมที่อู่ห้าง ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเรียกร้องให้ชดใช้ค่าแรงส่วนนี้ ให้ 80% เป็นเงิน 2,108 บาท คู่กรณีจึงขอหักเงินจำนวนนี้ออกจากค่าเสียหายทั้งหมด โดยที่ควรจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้เพียง 66,147 บาท

ได้พิเคราะห์แล้ว เกี่ยวกับความเสียหายของประตูหน้าซ้ายของรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้นี้ พยานของผู้เสนอข้อพิพาทได้ชี้แจงไว้ว่า ตามรูปถ่ายหมาย ส.2 รูปที่ 2 แสดงว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้นี้ถูกชนอย่างแรงบริเวณท้ายรถข้างขวา เมื่อถูกชนแล้วได้กระเด็นไปชนรถเก๋งทะเบียน วค-3139 กรุงเทพฯ ซึ่งอยู่คนละช่องเดินรถ มุมหน้าซ้ายเป็นส่วนที่ไปชนบริเวณข้างรถด้านขวาของรถ วค-3139 กรุงเทพฯ เมื่อดูรูปถ่ายรูปที่ 6 แสดงว่าประตุหน้าขวาของรถทะเบียน วค-3139 กรุงเทพฯนั้นถูกชนแรงมาก เพราะเหตุนี้ประตูหน้าซ้ายของรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้จึงขบกับบังโคลนหน้าซ้ายดังรูปถ่ายหมาย ส.4 รูปที่ 10 จึงต้องซ่อมประตูหน้าซ้ายด้วย อีกทั้งพยานของคู่กรณีก็ยอมรับด้วยว่า รถยนต์หมายเลขทะเบียน พธ-2219 กรุงเทพฯ ซึ่งพยานของคู่กรณีนำมาเปรียบเทียบกับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยนั้นเป็นรถยุโรป ยี่ห้อ บี เอ็ม ดับเบิลยู ซึ่งแข็งแรงกว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ซึ่งเป็นรถญี่ปุ่น ดังนั้น การที่ประตูหน้าซ้ายของรถยนต์ทะเบียน พธ-2219 กรุงเทพฯ ไม่ได้ขบกับขอบบังโคลนนั้นจึงไม่ได้หมายความว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้นั้นประตูหน้าซ้ายจะไม่ขบกับขอบบังโคลนไปด้วย จะตัดค่าแรงซ่อมประตูหน้าซ้ายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทหาได้ไม่

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 68,255 บาท (หกหมื่นแปดพันสองร้อยห้าสิบห้าบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 26 ธันวาคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือน นับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดแล้ว

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6701/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4404/2549

วันที่ 29 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ค. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปก-4146 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบีย ธท-2256 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2546 เวลาประมาณ 11.00 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนสาธร เขตทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพมหานคร ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถโดยประมาท ห้ามล้อรถไม่อยู่ พุ่งชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย ต้องซ่อมเสียเงินไปจำนวน 159,100 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า เหตุเกิดขึ้นไม่ใช่เพราะความประมาทของผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนจึงไม่อาจที่จะเสนอข้อพิพาทนี้ได้ ความเสียหายในการซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้สูงเกินความเป็นจริง ไม่อาจจะเรียกภาษีมูลค่าเพิ่มได้ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่อง คู่กรณีประมาทหรือไม่ ค่าเสียหายมีเพียงไร และรับช่วงสิทธิแล้วหรือยัง

ในชั้นพิจารณา ต่อมาคู่กรณีรยอมรับในประเด็นข้อพิพาทเรื่องประมาทและเรื่องรับช่วงสิทธิ คงมีประเด็นเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไร

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบฝ่ายเดียว โดยคู่กรณีไม่ติดใจนำสืบ ฟังข้อเท็จจริงได้ว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสาร ส.1 และ ส.2 นำรถไปซ่อมที่อู่ ร. จำกัด ตามใบเสนอราคารายการความเสียหายเอกสาร ส.3 สั่งซื้ออะไหล่จากร้านค้า

หลายแห่งด้วยกัน ปรากฏตามเอกสาร ส.4 ถึง ส.11 ว่าจ้างรถยกลากไปซ่อมตามเอกสาร ส.12 และใบตกลงความเสียหายตามเอกสาร ส.13 ได้ความดังนี้เห็นว่าข้อพิพาทฟังได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 177,777 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวน 159,800 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียม จำนวน 2,277 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 2888/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4540/2549

วันที่ 1 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2546 เวลาประมาณ 23.10 นาฬิกา นาย อ. ได้ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนพระราม 1 จากด้านสุขุมวิทไปทางด้านแยกปทุมวัน เมื่อถึงที่เกิดเหตุหน้าสถานที่ก่อสร้างสยามพารากอน ถนนพระราม 1 แขวงสระปทุม เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มีนาย ย. ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยมาด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวังเปลี่ยนช่องทางเดินรถโดยกระทันหันไม่ดูว่ามีรถแล่นมาทางตรงหรือไม่เป็นเหตุให้ชนรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมเสียค่าใช้จ่ายไป 23,562 บาท ไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ได้ทวงถามคู่กรณีแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 23,562 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 9 กรกฎาคม 2546 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าเสียหายสูงเกินความเป็นจริง ความจริงไม่เกิน 10,000 บาท และผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้ชำระค่าซ่อม ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย กับต้องหักค่าภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. ค่าเสียหายของรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมีเพียงใด
2. ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้ถูกรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยชนเสียหายโดยประมาท ได้นำเข้าซ่อมที่อู่ ส. การาจ ตามรายการใน

เอกสารหมาย ส.1 เสียค่าซ่อมไปโดยไม่คิดค่าภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นเงิน 23,562 บาท ตามเอกสารหมาย ส.4 และ ส.5

คู่กรณีนำสืบว่า รถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยถูกชนทางด้านซ้าย ไม่เกี่ยวกับด้านขวา ไฟหน้าข้างขวา บังโคลนขวา เสื้อไฟขวาจึงไม่เสียหาย ต้องตัดค่าซ่อมออกรวมเป็นเงิน 1,860 บาท เหลือยอดเงินที่คู่กรณียอมรับผิด 21,702 บาท

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ปรากฏว่ารถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยถูกชนเสียหายรวม 15 รายการ ตามเอกสารหมาย ส.1 ซึ่งคู่กรณีโต้แย้งว่า รถถูกชนด้านซ้าย ส่วนที่อยู่ทางขวาได้แก่ไฟหน้าขวา บังโคลนขวาและเสื้อไฟขวาจึงไม่เสียหาย ได้พิจารณาภาพถ่ายหมาย ส.3 และหมาย ส.6 แล้วเห็นว่ารถถูกชนด้านหัวบุบยุบมาก ความเสียหายอาจต่อเนื่องถึงไฟใหญ่หน้า ดังจะเห็นได้จากภาพถ่ายหมาย ส.3 ที่ฝากระโปรงด้านขวาแยกตัวออกห่างจากไฟหน้า ฉะนั้นไฟใหญ่หน้าจึงเสียหายได้ไฟหรี่และเสื้อไฟหน้าข้างขวาก็เสียหายด้วยเพราะอยู่ใกล้ชิดติดกับไฟหน้าใหญ่ ส่วนบังโคลนขวา ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีภาพถ่ายแสดงว่าเสียหายจริงหรือไม่ มากน้อยเพียงใด นาย ก. ก็ให้การว่าตามภาพถ่ายหมาย ส.3 นี้มองไม่เห็นบังโคลนหน้าขวาที่ว่าเสียหาย เช่นนี้ เห็นว่าเพียงความเห็นของอู่ว่าบังโคลนหน้าขวาบุบ ดุ้ง ยังฟังไม่ได้ชัดว่าเสียหายจริง จึงต้องตัดค่าซ่อม 1,400 บาท ออก เหลือค่าเสียหาย 22,162 บาท ไม่คิดรวมค่าภาษีมูลค่าเพิ่ม

ส่วนประเด็นข้อ 2 ตามใบเสร็จหมาย ส.1 และใบสั่งจ่ายค่าสินไหมหมาย ส.5 แสดงว่าผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายค่าซ่อมแล้ว จึงได้รับช่วงสิทธิเรียกให้คู่กรณีชดใช้

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 22,162 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 9 กรกฎาคม 2546 จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันได้รับสำเนาคำชี้ขาดเป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3507/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4541/2549

วันที่ 1 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์เก๋งคันหมายเลขทะเบียน ษณ-4613 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์เก๋งคันหมายเลขทะเบียน กง-6983 ชลบุรี เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2547 เวลาประมาณ 24.00 นาฬิกา นาย ส. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาจอดริมและทำให้เสียหลักไปทางซ้ายพุ่งไปชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายหลายรายการ หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจที่เกิดเหตุ เมื่อสอบถามผู้ขับทั้งสองฝ่ายแล้ว เห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีจึงออกหลักฐานการชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทยกลากรถไปซ่อมเป็นเงิน 1,500 บาท และเสียค่าใช้จ่ายในการซ่อมเป็นเงิน 264,128.64 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 265,628.64 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 267,013.64 บาท ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายไม่เกิน 30,000 บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมสูงเกินความเป็นจริง และต้องหักภาษีออกด้วย

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า ค่าเสียหายมีเพียงใด

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่ศูนย์โตโยต้า บอดี้เซอร์วิสศูนย์ ประเมินเบื้องต้นมาตามเอกสาร ส.2 นาย ส. หัวหน้าฝ่ายสินไหมไปคุมราคาและสั่งซ่อมตามใบประเมินราคาเอกสาร ส.4 เมื่อรถถูกชนท้ายขณะจอดตรงตัว P แต่รถเป็นระบบเกียร์ออโตเมติก จะทำให้ความเสียหายถึงระบบเกียร์ได้เนื่องจากทำให้เศษเหล็กและเศษละอองตกค้างและผสมกับน้ำมันเข้า

ไปในระบบเกียร์ เมื่อศูนย์ซ่อมสีแล้วสตาร์ทเครื่องไม่ติด ก็ต้องเปลี่ยนอะไหล่ของระบบเกียรต์ในส่วนที่เสียหาย แต่ส่วนที่ไม่เสียหายก็ใช้ของเดิม ตามใบเสนอราคาเอกสาร ส.2 มีการเปลี่ยนอะไหล่เฉพาะเท่าที่จำเป็น การเปลี่ยนอะไหล่ที่ระบุเป็นของด้านหน้าทั้งหมดและเป็นการเปลี่ยนอะไหล่ของเกียร์ สำหรับรายการซ่อมตามเอกสาร ส.2 แยกเป็นค่าแรงซึ่งหักส่วนลดแล้วจะเหลือ 62,266.40 บาท โดยราคานี้หักภาษีแล้ว เมื่อหักซ่อมห้าง 20 เปอร์เซ็นต์จะเหลือ 49,813.12 บาท ส่วนค่าอะไหล่เมื่อหักส่วนลดแล้วจะเหลือ 187,887.20 บาท แต่มีส่วนที่ลูกค้าออก 5,604.40 บาท ค่าอะไหล่จะเหลือ 182,282.80 บาท แต่ยังมีค่าน้ำมัน 2,300 บาท ค่าซ่อมจึงเป็นเงินทั้งหมด 234,395.92 บาท รายละเอียดตามเอกสาร ส.2 แผ่นสุดท้าย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินค่าซ่อมรวมกับเคลมอื่น แต่เฉพาะเคลมนี้ได้แก่เอกสาร ส.3 แผ่นที่ 13

คู่กรณีนำสืบว่า หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจที่เกิดเหตุ เมื่อสอบถามผู้ขับฝ่ายคู่กรณียอมรับว่าได้ขับไปชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ก็ออกรายการความเสียหายให้เฉพาะส่วนท้ายไว้ 7 รายการ กับถ่ายภาพรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ตามภาพถ่าย ค.1 เมื่อดูรายการซ่อมของศูนย์ตามใบประเมินราคาเอกสาร ส.4 ไม่มีรายการซ่อมส่วนหน้า แต่ก่อนประเมินราคาต้องรื้อก่อนปรากกตามใบแจ้งรายการซ่อมตามเอกสาร ส.2 มีรายการซ่อมโดยเปลี่ยนอะไหล่ของส่วนหน้า จึงต้องตัดอะไหล่ของส่วนหน้าออก เมื่อหักส่วนลดแล้วค่าอะไหล่จะเหลือ 90,544 บาท

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า ค่าเสียหายมีเพียงใดนั้น ซึ่งทางนำสืบของคู่กรณีได้โต้แย้งในปัญหานี้ว่า เมื่อพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจสอบก็ได้ระบุรายการความเสียหายเฉพาะด้านหลังไว้ 7 รายการ โดยรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายตามภาพถ่าย ค.1 เมื่อศูนย์ประเมินราคาไว้ก็ไม่มีรายการซ่อมส่วนหน้าตามใบประเมินราคาเอกสาร ส.4ต่ในใบแจ้งการซ่อมตามเอกสาร ส.2 มีการว่อมส่วนหน้า ได้แก่แผ่นที่ 1 รายการที่ 6 แผ่นที่ 2 รายการที่ 2, 3, 4, 5 แผ่นที่ 3 รายการที่ 1, 4, 5, 9 แผ่นที่ 9 รายการที่ 1, 2, 3, 4 จึงต้องหักส่วนหน้านี้ออก เห็นว่าตามข้ออ้างของคู่กรณีที่กล่าวมานั้น จะมองแต่รายการความเสียหายที่ฝ่ายคู่กรณีออกไว้ว่ามี 7 รายการที่มีแต่ส่วนหลังและตามภาพถ่าย ค.1 ที่คู่กรณีถ่ายไว้เพียง 5 ภาพที่แต่ความเสียหายส่วนหลังมิได้ แต่คู่กรณีควรคำนึงว่าขณะรถฝ่ายคู่กรณีมาชน รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทอยู่ในสภาพอย่างไรและมีการชนส่วนท้ายแรงเสียหายหนักอย่างไรหรือไม่ เพราะจะมีผลต่อเนื่องถึงด้านหน้าได้ แม้อุบัติเหตุนี้จะไม่ปรากฏว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถูกชนท้ายแล้วได้กระเด็นเอาด้านหน้าไปชนรถคันหน้า ดังจะเห็นได้ว่าตามสภาพแห่งข้อหาตามคำเสนอข้อพิพาทที่คู่กรณีไม่โต้แย้งระบุไว้ชัดว่า ก่อนเกิดเหตุรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจอดอยู่ชิดขอบทางด้านซ้าย แต่การที่รถฝ่ายคู่กรณีขับเข้าซอยมาอย่างเร็วจนรถเสียหลักพุ่งชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท การชนท้ายในลักษณะที่รถฝ่ายคู่กรณีขับมาเร็วและเสียหลัก จึงน่าจะชนแรงตามภาพถ่ายเอกสาร ส.1 ที่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถ่ายไว้ไม่ว่าขณะซ่อมหรือก่อนซ่อมมีถึง 140 ภาพ แสดงให้เห็นว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายหนัก โดยบริเวณท้ายที่ถูกชนและด้านขวาทำให้บังโคลนหลังขวาบุบเกือบถึงเสาเก๋ง หลังและคิ้วใต้บังโคลนหลังซ้ายบุบทำนองเดียวกันกับบังโคลนหลังขวา ส่วนฝากระโปรงหลังบุบมากจนยุบเข้าไป กันชนบุบและแยกเกือบหลุดจากตัวรถ แม้แต่ประตูหน้าขวายังถูกบังโคลนหลังขวาบุบมาขบเกยประตูหลังขวา ซึ่งสภาพอย่างนี้จะทำให้ประตูหน้าขวาถูกประตูหลังขวามาขบซึ่งจะต้องซ่อมประตูหน้าขวาด้วย ส่วนภาพถ่ายขณะซ่อมมีการซ่อมด้านหลังทั้งหมด

รวมถึงด้านในที่เสียหาย ซึ่งเป็นรายการต่อเนื่องที่พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีไม่เห็นด้วยตาขณะออกตรวจที่เกิดเหตุ เนื่องจากต้องรื้อและถอดออกก่อนจัดซ่อมจึงจะเห็นได้ ยิ่งได้ความว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นระบบเกียร์ออโตเมติก ขณะจอดไว้ก่อนที่รถฝ่ายคู่กรณีมาชนจะจอดตรงตัว P เพราะล๊อกไม่ให้รถเคลื่อนตัวและเป็นเกียร์ที่ใช้จอดเฉพาะ ในเมื่อถูกชนแรงด้านหลังที่เสียหายหนักมาจึงน่าส่งผลกระทบถึงระบบเกียร์ให้เสียหายตามที่นาย ป. พนักงานของศูนย์ให้การ ซึ่งให้รายละเอียดของระบบเกียร์ว่าการจอดในตัว P ของรถที่มีระบบเกียร์ออโต้เป็นการล๊อกตัวเกียร์ไม่ให้รถเคลื่อนตัวเมื่อถูกชนทำให้มีการกระชากอย่างแรงจะทำให้ระบบล๊อกเกียร์เสียหาย เนื่องจากทำให้มีเศษเหล็กและเศษละอองตกค้างอยู่ในระบบเกียร์และรวมกันน้ำมันเข้าไปในระบบเกียร์ ซึ่งไม่อาจล้างออกได้ต้องรื้อเกียร์ออกและนำอะไหล่ที่เสียหายมาเปลี่ยน โดยเฉพาะนาย ป. ยังยืนว่าอะไหล่ตัวไหนที่ไม่เสียหายก็ใช้ของเดิมซึ่งจะเปลี่ยนเฉพาะอะไหล่ที่เสียหายเท่านั้น และยังยืนยันว่าอะไหล่ที่เปลี่ยนด้านหน้าตามเอกสาร ส.2 แผ่นที่ 1 รายการที่ 1, 6 แผนที่ 2 รายการที่ 2, 3, 4, 5 แผ่นที่ 3 รายการที่ 1, 4, 5, 9 เป็นชุดระบบเกียร์ออโตเมติกที่อยู่ด้านหน้าทั้งหมดรวมถึงแผ่นที่ 9 รายการที่ 1, 2, 3, 4 ที่เอกสารรุบุชัดว่าเป็นอะไหล่ของเกียร์ แม้คู่กรณีจะต่อสู้ว่าตามใบประเมินราคาตอนแรกตามเอกสาร ส.4 ไม่มีการซ่อมส่วนหน้าเลย ซึ่งก่อนประเมินราคาต้องรื้อก่อน แต่เพิ่งมีรายการอะไหล่ชุดเกียร์ตามใบแจ้งรายการซ่อมตามเอกสาร 2 ภายหลัง แต่ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทก็มีนาย ส. หัวหน้าฝ่ายสินไหของผู้เสนอข้อพิพาทมาให้รายละเอียดเรื่องนี้ว่า ขณะไปคุมราคาเพื่อประเมินราคาเบื้องต้นหลังเกิดเหตุ 1 วัน ตามเอกสาร ส.4 ไม่มีการระบุความเสียหายของเครื่องและระบบเกียร์ แต่เมื่อรถซ่อมตัวถังเสร็จทางศูนย์แจ้งมาว่ารถสตาร์ทไม่ติด จึงให้ศูนย์ตรวจสอบสาเหตุซึ่งโยงไปถึงเครื่องและระบบเกียร์ เมื่อไปตรวจสอบเห็นว่าเฟืองขบ จึงอนุมัติให้ซ่อม การที่พยานปากนี้ให้รายละเอียดมีเหตุผลจึงมีน้ำหนักให้น่าเชื่อถือได้ ดังนี้ตามใบแจ้งรายการซ่อมที่ออกภายหลังจึงมีเรื่องอะไหล่ของระบบเกียร์มาด้วย ดังเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นให้เชื่อว่าการเกิดเหตุครั้งนี้ทำให้ระบบเกียร์เสียหายด้วย การที่ศูนย์จัดซ่อมจึงเป็นการซ่อมรายการต่อเนื่องในอุบัติเหตุนี้ เช่นนี้ข้อต่อสู้ของคู่กรณีดังกล่าวข้างต้นไม่อาจหักล้างเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นแล้วได้ เมื่อไม่มีข้อต่อสู้เรื่องอื่นต่อกันอีก คู่กรณีจึงต้องรับผิดค่าซ่อมที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบไว้จำนวน 234,395.92 บาท แต่มีปัญหาเรื่องค่ายกลาก การที่รถเสียหายหนักเช่นนี้น่าจะต้องขับไม่ได้แต่ต้องยกลากไปซ่อม ครั้นนาย ส. มาสืบหาได้ให้การกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ไม่ อีกทั้งก็ไม่มีหลักฐานการชำระเงิน ค่ายกลากจำนวน 1,500 บาท มาอ้างแต่อย่างใด ส่วนเอกสาร ส.3 เป็นเพียงใบอนุมัติจ่ายเป็นภาษาอังกฤษโดยไม่มีคำแปล จึงยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ายกลากในครั้งนี้ จึงไม่กำหนดค่ายกลากให้ ดังนั้นเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไปจึงมีแต่ค่าซ่อมตามจำนวนที่นำสืบไว้ซึ่งถือเป็นค่าเสียหายครั้งนี้ที่คู่กรณีต้องรับผิดพร้อมดอกเบี้ย

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 234,395.92 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันจ่าย (วันที่ 1 เมษายน 2548) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 3,170 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 175/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4542/2549

วันที่ 1 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน กง-755 พระนครศรีอยุธยา ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน นก-1812 บุรีรัมย์ เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2547 เวลา 08.32 นาฬิกา นางสาว ณ. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนในหมู่บ้านเสรี 2 มุ่งหน้าไปแยกพระราม 9 ขณะขับถึงที่เกิดเหตุแยกพรีเมียร์ ได้มีนาย ฉ.ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยตามหลังมาด้วยความเร็วสูงและกระชั้นชิด เมื่อรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้ชะลอความเร็วรถฝ่ายคู่กรณีไม่สามารถห้ามล้อได้ทัน เป็นเหตุให้พุ่งชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีมาตรวจที่เกิดเหตุ เห็นว่าผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีประมาทต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 3,960 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 4,186.21 บาทขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ค่าเสียหายไม่เกิน 1,500 บาท

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า ค่าเสียหายมีเพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้งสองฝ่ายออกตรวจ ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกรายการความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.1 ส่วนฝ่ายคู่กรณีออกใบตรวจสอบรายการความเสียหายให้ตามเอกสาร ส.2 ทำนองยอมรับผิด โดยรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายด้านหลัวขวาตามภาพถ่าย ส.3 เมื่อมีการนำรถไปซ่อม ผู้เสนอข้อพิพาทคุมราคาเหลือ 3,700 บาท โดยราคานี้หักภาษีออกแล้วตามเอกสาร ส.4 ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินค่า

ซ่อมแล้วตามเอกสาร ส.5 ชั้นเรียกร้องได้เจรจาค่าซ่อมกัน โดยยุติกันที่ 3,700 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้ส่งเอกสารไปวางบิลตามเอกสาร ส.6 เมื่อถึงวันนัดรับเช็ค ทางคู่กรณีไม่ยอมออกเช็คให้

คู่กรณีแถลงยอมรับว่าค่าเสียหายมีจำนวน 3,700 บาท แต่ไม่ขอรับผิดค่าธรรมเนียม เพราะคู่กรณีขอยอมชดใช้แล้ว

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า ค่าเสียหายมีเพียงใดนั้น เห็นว่า เมื่อวันสืบพยาน ผู้เสนอข้อพิพาทได้นำสืบและส่งเอกสารต่างๆ ไปแล้ว คู่กรณีจึงแถลงยอมรับว่า ค่าเสียหายมีจำนวน 3,700 บาท ซึ่งตรงกับเอกสารที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบไว้ ดังนี้ย่อมฟังได้ว่า ค่าเสียหายมีจำนวน 3,700 บาทตามที่คู่กรณียอมรับ ส่วนที่คู่กรณีไม่ติดใจสืบพยาน แต่แถลงว่าไม่ขอรับผิดค่าธรรมเนียมการตั้งอนุญาโตตุลาการเพราะคู่กรณียอมชดใช้นั้น เห็นว่า การที่คู่กรณีไม่ชำระเงินค่าเสียหายตามใบวางบิลจำต้องให้ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทนี้บังคับให้ชำระ และคู่กรณียังยื่นคำคัดค้านโต้แย้งค่าเสียหายไว้อีก การที่ยอมรับในวันนัดสืบพยานผู้เสนอข้อพิพาทว่าคู่กรณียอมชดใช้ แต่ก็ยังไม่ตกลงทำสัญญาประนอมข้อพิพาทจนต้องให้มีการชี้ขาดไป เมื่อปรากฏว่าคู่กรณีตกเป็นผู้แพ้คดี ค่าธรรมเนียมย่อมตกแก่คู่กรณีที่เป็นฝ่ายแพ้เป็นฝ่ายต้องชดใช้แทน ดังนี้จำนวนเงินที่คู่กรณีต้องชดใช้คือค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยรวมถึงค่าธรรมเนียมที่ต้องชดใช้แทนด้วย แต่ในส่วนของดอกเบี้ยนั้นปกติไปวางบิลแล้ว 1 เดือน จึงนัดรับเช็ค วันผิดนัดจึงต้องนับไปอีก 1 เดือน ดังนั้นดอกเบี้ยที่ต้องชำระต้องนับไป 1 เดือน ตั้งแต่วันวางบิลคือวันที่ 22 พฤษภาคม 2548 เป็นต้นไป หาใช่ตามคำขอตามคำเสนอข้อพิพาทที่นับแต่วันจ่ายไม่

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 3,700 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 21 พฤษภาคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6046/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4712/2549

วันที่ 11 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2546 นาย ภ. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ษค-9904 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนหลวงพ่อโต มุ่งหน้าไปทางถนนบางนา-ตราด เมื่อไปถึงบริเวณคอสะพานหลวงพ่อโต ได้มีนาย ส. ขับขี่รถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน ษ-7749 ฉะเชิงเทรา คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ด้วยความประมาท เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย พนักงานสอบสวนได้ตรวจที่เกิดเหตุและสอบสวนแล้วเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีจึงเปรียบเทียบปรับ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้แล้วโดยเสียค่าใช้จ่ายไป 34,940 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 34,940 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านโต้แย้งเรื่องค่าเสียหาย เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนไปแล้วหรือไม่ และคู่กรณีจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้เพียงใด ซึ่งปู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ตามทางพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนางสาว ช. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยานว่าเกิดเหตุเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2546 เวลาประมาณ 11.25 นาฬิกา ที่บริเวณคอสะพานวัดหลวงพ่อโต ถนนเทพารักษ์ นาย จ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุในวันนั้น ได้พบรถยนต์เก๋งคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้กับรถยนต์กระบะฝ่ายคู่กรณี ได้ตรวจดูความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแล้วได้ออกใบรับเรื่องซึ่งระบุรายการความเสียหายเบื้องต้นหมาย ส.3 ให้นาย ภ. ไว้ รูปถ่ายรถของทั้ง 2 ฝ่าย มีดังรูปถ่ายหมาย ส.4 พนักงานสอบสวนได้ไปตรวจ

ที่เกิดเหตุและสอบสวนแล้ว เห็นว่า เหตุเกิดจากความประมาทของนาย ส. ผู้ขับขี่รถยนต์กระบะฝ่ายคู่กรณีและได้เปรียบเทียบปรบแล้วดังรายงานประจำวันฯ หมาย ส.5 ผู้เสนอข้อพิพาทให้นำรถไปซ่อมที่อู่ ส. การาจ อู่ยื่นใบเสนอราคาหมาย ส.6 มาโดยเสนอค่าแรงและค่าอะไหล่รวมเป็นเงิน 48,239 บาท โดยรวมภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทไปควบคุมราคาไว้ที่ 34,940 บาท เมื่อซ่อมรถเสร็จ อู่มาขอรับเงิน ผู้เสนอข้อพิพทจ่ายให้เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2547 ดังเอกสารหมาย ส.7 หักภาษีมูลค่าเพิ่มแล้วคู่กรณีจะต้องใช้ค่าเสียหายให้ 32,654 บาท

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย ธ. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า ในวันเกิดเหตุ นาย สพ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีได้ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุ ได้พบนาย ส. ผู้ขับขี่รถยนต์กระบะฝ่ายคู่กรณี นาย สพ. ถามถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นาย ส. ยอมรับว่าเขาได้ขับรถชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจริง แต่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจะได้กระเด็นไปชนรถที่อยู่ข้างหน้าอีกหรือไม่เขาไม่ทราบ แต่ในแฟ้มเรื่องราวไม่พบบันทึกถ้อยคำของนาย ส. ในวันนั้นนาย สพ. พบนาย สท. ซึ่งอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ อ้างว่าได้เห็นเหตุการณ์ นาย สพ. จึงบันทึกถ้อยคำของนาย สท. ไว้ดังเอกสารหมาย ค.1 และได้ถ่ายรูปรถในบริเวณที่เกิดเหตุไว้ดังรูปถ่ายหมาย ค.2 ตามรูปที่ 2 จะเห็นได้ว่า การจราจรในถนนที่เกิดเหตุค่อนข้างคับคั่ง เมื่อรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถูกรถฝ่ายคู่กรณีชนท้ายกระเด็นไปชนท้ายรถคันหน้านั้น ความเสียหายไม่น่าจะมากดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้าง ความเสียหายด้านหน้าของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทน่าจะเกิดจากการที่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปชนท้ายรถคันหน้าอยู่ก่อนแล้ว ตามรายงานประจำวันฯ หมาย ส.5 ก็ไม่ได้กล่าวถึงว่ารถนาย ภ. ได้กระเด็นไปชนรถที่อยู่ข้างหน้าอีกด้วย คู่กรณีจึงไม่ต้องชดใช้ค่าซ่อมส่วนหน้าของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ซึ่งมีค่าแรงและค่าอะไหล่ตามราคาที่ควบคุมไว้ 9,870 บาท

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่าในวันเกิดเหตุนาย ภ. ได้ให้ถ้อยคำแก่นาย จ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทตามบันทึกหมาย ส.1 ว่า รถกระบะทะเบียน ษ-7749 ฉะเชิงเทรา มาชนท้ายรถคันที่นาย ภ.ขับ เป็นเหตุให้รถนาย ภ. ไปชนท้ายรถทะเบียน ผ-3673 นครสวรรค์ ทำให้รถนาย ภ. ได้รับความเสียหายทั้งด้านหน้าและด้านหลัง และนาย ภ. ได้นำชี้ที่เกิดเหตุให้นาย จ. เขียนแผนที่ไว้ดังแผนที่หมาย ส.2 ซึ่งแสดงไว้ว่ารถที่เกิดชนกันนี้มี 3 คัน สมดังถ้อยคำของนาย ภ. ตามเอกสารหมาย ส.3 นาย จ. ก็ได้บันทึกความเสียหายเบื้องต้นของรถนาย ภ. ซึ่งระบุไว้ด้วยว่า กันชนหน้า บุบ ครูด ดุ้ง ไฟหน้าซ้ายขวาแตก ฝากระโปรงหน้าบุบดุ้ง+ไฟเลี้ยวหน้าซ้ายขวาแตก กระจังหน้าแตก+บังโคลนหน้าขวาบุบ และรอตรวจสอบหม้อน้ำและช่วงหน้า ตามรูปถ่ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทหมาย ส.4 และ ค.1 ก็แสดงให้เห็นชัดว่าส่วนหน้าของรถได้รับความเสียหายด้วย แม้คู่กรณีจะมีบันทึกถ้อยคำแนบท้ายสรุปรายงานการตรวจสอบหมาย ค.1 ว่านาย สท. ให้ถ้อยคำว่า เห็นรถคันหมายเลขทะเบียน ษค-9904 กทม. ชนท้ายรถคันหมายเลขทะเบียน ผ-3673 นครสวรรค์ อยู่ก่อนหน้านั้นแล้ว แต่คู่กรณีก็ไม่มีพยานหลักฐานอันใดที่จะมีน้ำหนักให้ฟังว่ามีนาย สท. มาให้ถ้อยคำไว้เช่นนั้นจริงและพยานของคู่กรณีก็ยอมรับว่าลายมือชื่อนาย สท. กับนาย สพ. ผู้บันทึกคล้ายคลึงกันเสมือนเป็นการลงลายมือชื่อของบุคคลเดียวกัน นอกจากนั้นตามสรุปรายงานการตรวจสอบหมาย ค.1 นี้ยังรายงานไว้มีในความว่าจากการสอบถามทราบว่า รถประกัน (หมายถึง รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้) แล่นมาตามถนนทางเข้าวัดหลวงพ่อโต โดยมีรถคู่กรณีที่ 1 (หมายถึง รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้)

แล่สนำหน้าและมีรถคู่กรณีที่ 2 (หมายถึง รถหมายเลขทะเบียน ผ-3673 นครสวรรค์) แล่นนำหน้ารถคู่กรณีที่ 1 ในช่องทางและทิศทางเดียวกัน ผู้ขับขี่รถประกันแจ้งว่ารถคู่กรณีที่ 1 ได้ห้ามล้อหยุดรถตามรถคู่กรณีที่ 2 รถประกันแล่นตามหลังมาโดยขาดความระมัดระวัง ห้ามล้อหยุดรถตามไม่ทัน เป็นเหตุให้ชนท้ายรถคู่กรณีที่ 1 ด้วยความแรงทำให้รถคู่กรณีที่ 1 พุ่งชนท้ายรถคู่กรณีที่ 2 ได้รับความเสียหายทุกฝ่าย รถคู่กรณีที่ 2 เสียหายเล็กน้อยไม่ติดใจเอาความ ได้เดินทางกลับไปก่อน และบันทึกไว้ในตอนท้ายว่า พนักงานสอบสวนได้สอบปากคำผู้ขับขี่รถทั้ง 2 ฝ่ายแล้วมีความเห็นว่ารถประกันเป็นฝ่ายประมาท ผู้ขับขี่รถประกันยอมรับผิดจึงเปรียบเทียบปรับ 400 บาท ในส่วนที่รถประกันชนท้ายรถคู่กรณีที่ 1 แต่ความเสียหายด้านหน้ารถคู่กรณีที่ 1 นั้นพนักงานสอบสวนได้แนะนำให้บริษัทประกันภัยทั้ง 2 ฝ่ายเรียกร้องค่าเสียหายกันเอง จากพยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทประกอบกับข้อความในเอกสารหมาย ค.1 ดังกล่าวนี้มีน้ำหนักเพียงพอให้ฟังว่าคู่กรณีจะต้องรับผิดในค่าซ่อมส่วนหน้าของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทด้วย และผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 32,654 บาท (สามหมื่นสองพันหกร้อยห้าสิบสี่บาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 23 เมายน 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6383/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4713/2549

วันที่ 11 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทและแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2546 นาย ศ. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ฌข-669 กรุงเทพมหานคร (ป้ายแดง) ข-7984 กรุงเทพมหานคร) ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนวิภาวดีรังสิต มุ่งหน้าไปทางลาดพร้าว โดยขับไปในช่องเดินรถที่ 3 นับจากซ้าย ตามหลังรถยนต์หมายเลขทะเบียน ฉห-4068 กรุงเทพมหานคร ได้มีนาย ท. ซึ่งขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 71-0645 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ตามหลังรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทมา ได้ขับรถด้วยความประมาทโดยไม่เว้นระยะให้ห่างจากรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้พอสมควร เมื่อนาย ศ. ชะลอความเร็วลง รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้จึงพุ่งเข้าชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทๆ กระเด็นไปชนรถคันที่อยู่ข้างหน้าได้รับความเสียหายเกิดเหตุแล้วพนักงานสอบสวนเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีและเปรียบเทียบปรับ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้แล้วโดยเสียค่าใช้จ่ายไป 151,765 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ 151,7645 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านโต้แย้งเรื่องค่าเสียหาย เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า ค่าเสียหายมีเพียงใด ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่สืบ

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย จ. ผู้รับมอบอำนาจช่วงและนาย ส. เจ้าหน้าที่ตรวจงานราคาของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นพยานว่า เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2546 เวลาประมาณ 9.00 นาฬิกาเศษ นาย ศ. ได้ขับรถยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนวิภาวดีรังสิต โดยขับตามหลังรถยนต์ตู้หมายเลขทะเบียน ฉห-4068 กรุงเทพมหานคร ได้มีนาย ท. ซึ่งขับรถยนต์

บรรทุก 6 ล้อคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตามหลังมาในช่องเดินรถเดียวกัน ได้ขับรถโดยไม่เว้นระยะให้ห่างจากรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทพอสมควร เมื่อนาย ศ.ชะลอความเร็วลงตามรถคันหน้า รถฝ่ายคู่กรณีจึงพุ่งเข้าชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท นาย ศ.พยายามขับหักหลบรถตู้ซึ่งอยู่ข้างหน้า แต่ไม่พ้น หน้ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจึงชนถูกท้ายรถตู้ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้รับความเสียหายทั้งด้านหน้าและด้านท้าย ในวันนั้นนาย ร. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาท ได้ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุ ได้บันทึกถ้อยคำของนาย ศ.ไว้ในเคลมฟอร์มหมาย ส.1 และออกหลักฐานการชดใช้ค่าเสียหายซึ่งระบุรายการความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ดังเอกสารหมาย ส.2 รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้นี้เป็นรถยนต์เก๋งยี่ห้อเมอร์ซีเดส เบ๊นซ์ และเกิดเหตุในขณะที่ยังเป็นรถป้ายแดง เอาประกันภัยไว้ในอัตราเบี้ยซ่อมอู่ห้าง ผู้เสนอข้อพิพาทจึงให้นำไปซ่อมที่อู่บริษัท ค. จำกัด โดยสั่งซื้ออะไหล่จากบริษัทเบนซ์ พระราม 3 จำกัด บริษัท ค. ยื่นใบเสนอราคาค่าแรงมาเป็นเงิน 33,600 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม บริษัท เบนซ์พระราม 3 ยื่นใบเสนอราคาค่าอะไหล่ 113,613 บาท โดยมีส่วนลดให้ 30% แล้วและรวมภาษีมูลค่าเพิ่มด้วยดังเอกสาร ส.4 รูปถ่ายรถในระหว่างซ่อมมีดังรูปถ่ายหมาย ส.5 ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายค่าอะไหล่ให้บริษัท เบนซ์พระราม 3 เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2546 เป็นเงิน 113,613 บาท หักภาษีมูลค่าเพิ่มแล้วเหลือ 106,181 บาท ดังเอกสารหมาย ส.6 เมื่อรถซ่อมเสร็จแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าแรงให้บริษัท ค. เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2546 เป็นเงิน 33,600 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ดังเอกสารหมาย ส.7 คู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าแรงให้เพียง 80% เป็นเงิน 26,880 บาท ในการซ่อมรถนี้ต้องให้ร้าน ฟ. ซ่อมกันชนหน้าด้วย ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินให้เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2546 เป็นเงิน 2,055 บาท โดยไม่นับภาษีมูลค่าเพิ่มดังเอกสารหมาย ส.8 และรูปถ่ายหมาย ส. 9 คู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าซ่อมรถให้รวมทั้งสิ้น 135,116 บาท

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจเป็นพยานทักท้วง ค่าเปลี่ยนอะไหล่หม้อน้ำ 17,058 บาท กับค่าแรงซ่อมบังโคลนหน้าซ้ายและบังโคลนหลังซ้าย 4,800 บาท รวมเงินที่ขอตัดออก 21,858 บาท

ได้พิเคราะห์แล้ว เรื่องความเสียหายของหม้อน้ำนั้นพยานของคู่กรณีว่า ตามใบเสนอราคาหมาย ส.4 แผ่นแรกไม่ได้ระบุว่าจะต้องเปลี่ยนหม้อน้ำด้วย เพิ่งมาทำใบเสนอราคาเพิ่มเติมว่า ต้องเปลี่ยนอะไหล่หม้อน้ำด้วยโดยระบุอะไหล่เพิ่มเติม 2 รายการ คือหม้อน้ำและพลาสติกปิดรูกันชนหลัง เมื่อดูรูปถ่ายหมาย ค.1 รูปที่ 1 แล้วจะเห็นได้ว่าหน้ากระจังไม่มีการซ่อมหรือเปลี่ยน ความเสียหายด้านหน้ามีแต่กันชนหน้าบุบครูดเท่านั้น เมื่อหน้ากระจังไม่เสียหาย หม้อน้ำซึ่งอยู่ด้านในของหน้ากระจังก็ไม่น่าเสียหายด้วย ข้อนี้นาย สร. พยานของผู้เสนอข้อพิพาทได้ชี้แจงไว้ว่า แม้เครื่องยนต์ของรถคันนี้จะไม่ได้รับความเสียหาย แต่ชิ้นส่วนบางชิ้นที่อยู่หน้าเครื่องยนต์ก็ได้เสียหายดังที่เห็นได้จากอินเตอร์คูลเลอร์ ตามเอกสารหมาย ส.3 แสดงว่าในการตรวจสอบความเสียหายของรถเมื่อวันที่ 23 ตุลาคม 2546 ยังไม่ได้เสนอเปลี่ยนหรือซ่อมหม้อน้ำ ต่อมาในภายหลังบริษัทผู้ซ่อมเพิ่งตรวจพบความเสียหายของหม้อน้ำ จึงเสนอเปลี่ยนเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2546 ดังใบส่งของหมาย ส.12 พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทเพียงพอให้ฟังว่าหม้อน้ำได้รับความเสียหายด้วยจริง จะตัดค่าอะไหล่ส่วนนี้ออกยังไม่ได้ พยานของคู่กรณีท้กท้วงอีกข้อหนึ่งว่า รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถูกรถฝ่ายคู่กรณีชนที่ท้ายรถด้านขวา แล้วรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้กระเด็นไปชนรถที่อยู่ข้างหน้าบังโคลนหน้าซ้ายและบังโคลน

หลังซ้ายไม่ได้รับความเสียหายด้วย ถ้าได้รับความเสียหายด้วยพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุจะแลเห็น แต่ปรากฏว่าในหลักฐานแสดงรายการความเสียหายหมาย ส.2 ไม่ได้จดแจ้งไว้ว่าได้รับความเสียหายด้วย ข้อนี้ฟังได้ตามข้อทักท้วงของพยานคู่กรณี จึงต้องตัดค่าซ่อมบังโคลนหน้าซ้ายและบังโคลนหลังซ้ายออกรวมเป็นเงิน 4,800 บาท คู่กรณีควรต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้ 130,316 บาท

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 130,316 บาท (หนึ่งแสนสามหมื่นสามร้อยสิบหกบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 20 ธันวาคม 2546 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาท ด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5525/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4731/2549

วันที่ 12 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2546 ผู้ขับขี่รถยนต์หมายเลขทะเบียน 8ผ-1974 กรุงเทพมหานคร ซึ่งคู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ได้ขับรถมาตามถนนรัตนาธิเบศร์ จากด้านสะพานพระนั่งเกล้า มุ่งหน้ามาทางด้านพงษ์เพชร โดยขับตามหลังรถยนต์เก๋งหมายเลขทะเบียน วธ-1128 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ในช่องทางเดียวกัน เมื่อมาถึงบริเวณเชิงสะพานข้ามแยกแคราย ผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีได้ขับด้วยความประมาท โดยขับด้วยความเร็วสูงและไม่เว้นระยะให้ห่างจากรถคันหน้าพอสมควร เมื่อผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทชะลอความเร็วตามรถคันหน้า ผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีไม่สามารถหยุดรถได้ทัน รถฝ่ายคู่กรณีจึงพุ่งชนท้ายรถยนต์หมายเลขทะเบียน วธ1128 กรุงเทพมหานคร และรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกระเด็นไปชนรถคันหน้าได้รับความเสียหาย เกิดเหตุแล้วพนักงานสอบสวนได้เปรียบเทียบปรับผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณี ผู้เสนอข้อพิพาทจัดให้ซ่อมราถคันที่รับประกันภัยไว้ให้อยู่ในสภาพดีแล้วโดยเสียค่าใช้จ่ายไป 105,944 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณียังไม่ชดใช้ให้ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 105,944 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านมีใจความว่า เหตุเรื่องนี้มีคู่กรณี 5 ราย ผู้เสนอข้อพิพาทจะเรียกร้องให้คู่กรณีรับผิดเพียงฝ่ายเดียวไม่ได้ เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า คู่กรณีจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้เพียงใด ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนางสาว ส. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยานว่า เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2546 เวลา 13.00 นาฬิกาเศษ นาย อ. ได้ขับรถยนต์เก๋งหมายเลขทะเบียน วธ-1128 กรุงเทพมหานคร ไปตามถนนรัตนาธิเบศร์ จากด้านสะพานพระนั่งเกล้ามุ่งหน้ามาทางแยกพงษ์

เพชร โดยขับตามหลังรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน บจ-9247 ปทุมธานี ซึ่งนางสาว ข. เป็นผู้ขับขี่ด้านหลังรถนาย อ. รถยนต์ขับตามหลังมาอีก 6 คัน คือรถยนต์หมายเลขทะเบียน 9ฐ-9537 กรุงเทพมหานคร ซึ่งนาย ส. เป็นผู้ขับหลังรถนาย ส. เป็นรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน 8ผ-1974 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้และมีนางสาว ณ. เป็นผู้ขับขี่ ต่อจากนั้นเป็นรถยนต์หมายเลขทะเบียน ลธ-9374 กรุงเทพมหานคร ซึ่งนาย บ. เป็นผู้ขับขี่ รถยนต์หมายเลขทะเบียน กต-9132 นนทบุรี ซึ่งนาง ก. เป็นผู้ขับขี่ รถยนต์หมายเลขทะเบียน ษข-6677 กรุงเทพมหานคร ซึ่งนาย อ. เป็นผู้ขับขี่ และรถยนต์หมายเลขทะเบียน ทน-8343 กรุงเทพมหานคร ซึ่งนาย ฉ เป็นผู้ขับขี่ ตามลำดับ เมื่อมาถึงบริเวณสะพานที่ข้ามไปยังแยกแครายการจราจรติดขัด น.ส. ข. ซึ่งขับรถคันหน้าสุดจึงหยุดรถ นาย อ. และนาย ส. ก็หยุดรถตาม น.ส. ณ. ซึ่งขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้หยุดรถไม่ทัน รถ น.ส. ณ. จึงชนท้ายรถนาย ส. รถนาย ส. กระเด็นมาชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ซึ่งมีนาย อ. เป็นผู้ขับขี่ รถนาย อ. ถูกชนกระเด็นไปชนท้ายรถ นาย ว. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุในวันนั้น ได้สอบถามนาย อ. ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วบันทึกไว้ในบันทึกถ้อยคำหมาย ส.1 ได้เขียนแผนที่ที่เกิดเหตุไว้ดังแผนที่หมาย ส.2 รูปถ่ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้มีดังรูปถ่ายหมาย ส.3 และ ส.8 ได้ออกใบรับรองความเสียหายหมาย ส.4 ให้นาย อ. ไว้ พนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองนนทบุรีได้ตรวจที่เกิดเหตุและสอบสวนแล้วเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถ 5 คันได้แก่ น.ส. ณ. นาย บ. นาง ก. นาย อ. และนาย ฉ. แต่ก่อนที่รถ 5 คันนี้จะเกิดชนกันนั้น น.ส. ณ.ได้ขับรถชนท้ายรถนาย ส. รถนาย ส. กระเด็นไปชนท้ายรถนาย อ. เป็นเหตุให้รถนาย อ. กระเด็นไปชนท้ายรถ น.ส. ข. อยู่ก่อนแล้ว พนักงานสอบสวนจึงได้เปรียบเทียบปรับผู้ขับขี่รถ 5 คันนั้น ดังสำเนารายงานประจำวันฯ หมาย ส.5 ผู้เสนอข้อพิพาทให้นำรถคันที่รับประกันภัยไว้ไปซ่อมที่ศูนย์บริการของบริษัท อ. เมื่อซ่อมรถเสร็จแล้วบริษัท อ. มาขอรับเงิน ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินให้เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2547 ดังเอกสารหมาย ส.9 รวมเป็นเงิน 105,944.55 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ในจำนวนนี้เป็นค่าแรง 52,893 บาท คู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าแรงเพียง 80% เป็นเงิน 42,315 บาท รวมกับค่าอะไหล่ 53,051 บาท แล้วเป็นค่าเสียหายซึ่งคู่กรณีจะต้องชดใช้ให้ 95,366 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย อฝ. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า พนักงานสอบสวนมีความเห็นว่า เหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถ 5 คันรวมทั้งรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ จึงควรให้ผู้ขับขี่รถทั้ง 5 คัน เฉลี่ยความรับผิดต่อความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท

ได้พิเคราะห์แล้ว นาย อ. ผู้ขับขี่รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ให้ถ้อยคำแก่ นาย ว. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทตามบันทึกถ้อยคำหมาย ส.1 มีใจความว่า ระหว่างที่นาย อ. หยุดรถติดอยู่นั้น มีรถกระบะอีซูซุทะเบียน 8ผ-1974 กทม. ที่ขับตามหลังมาได้ขับรถชนท้ายรถทะเบียน 9ฐ-9537 กท. ทำให้รถ 9ฐ-9537 กท. กระแทกท้ายรถนาย อ. ทำให้หน้ารถนาย อ. ไปกระแทกท้ายรถกระบะโตโยต้าทะเบียน บจ-9247 ปท. ที่อยู่ข้างหน้าอีกที ทำให้รถนาย อ. ได้รับความเสียหายทางด้านหน้าและด้านหลัง รายงานประจำวันฯ ของ สภ.อ.เมืองนนทบุรี หมาย ส.5 ได้บันทึกถึงลักษณะของเหตุที่เกิดขึ้นว่า “จากการสอบสวนทราบว่าขณะเกิดเหตุมีฝนตก รถทุกคันขับมาตามถนนรัตนาธิเบศร์จากแยกพระนั่งเกล้า มุ่งหน้าแยกแคราย โดยรถคันที่ 1 (บจ-9247 ปทุมธานี), คัน

ที่ 2 (วธ-1128 กทม) คันที่ 3 (9ฐ-9537 กทม.) ได้จอดอยู่แล้ว รถยนต์คันที่ 8 (ทน-8343 กทม.) ได้ขับมาชนท้ายรถคันที่ 7 (ษข-6677 กทม.) รถคันที่ 7 ชนท้ายรถคันที่ 6 (กต-9132) รถคันที่ 6 ชนท้ายรถคันที่ 5 (ลธ-9374) รถคันที่ 5 ชนรถคันที่ 4 (8ผ-1974 กทม) รถคันที่ 4 ได้ไปชนท้ายรถคันที่ 3 (9ฐ-9537 กทม) เป็นเหตุให้รถคันที่ 3 เลื่อนไปชนท้ายรถคันที่ 2 (วธ-1128 กทม) และรถคันที่ 2 เลื่อนไปชนท้ายรถคันที่ 1 (บจ-9247 ปทุมธานี) ตามลำดับ ทำให้รถทุกคันได้รับความเสียหาย พิจารณาเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถคันที่ 8 คันที่ 7 คันที่ 6 คันที่ 5 และคันที่ 4 จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ขับขี่รถทั้ง 5 คัน ทราบว่า ขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ชนทรัพย์สินผู้อื่นเสียหาย...”

เมื่อพิจารณาข้อความตามพยานเอกสารของผู้เสนอข้อพิพาทดังกล่าวนี้ประกอบกันจะเห็นได้ว่า ถ้านาย ฉ. ไม่ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ทน-8343 กรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ท้ายสุดในลำดับที่ 8 เข้าชนท้ายรถคันลำดับที่ 7 รถคันลำดับที่ 7 ก็จะไม่ไปชนท้ายรถคันลำดับที่ 6 รถคันลำดับที่ 6 ก็จะไม่ไปชนท้ายรถคันลำดับที่ 5 รถคันลำดับที่ 5 ก็จะไม่ไปชนท้ายรถคันลำดับที่ 4 คือ คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ รถคันลำดับที่ 4 ก็จะไม่ไปชนท้ายรถคันลำดับที่ 3 รถคันลำดับที่ 3 ก็จะไม่ไปชนท้ายรถคันลำดับที่ 2 คือคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ และรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ก็จะไม่ไปชนท้ายรถคันลำดับที่ 1 การที่พนักงานสอบสวนลงความเห็นว่าเหตุเกิดจากผู้ขับขี่รถคันที่ 8 คันที่ 7 คันที่ 6 คันที่ 5 และคันที่ 4 ขับรถโดยประมาทนั้น เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีพยานหลักฐานอื่นใสดมาประกอบเพื่อให้ฟังข้อเท็จจริงเช่นนั้นได้ พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีน้ำหนักพอให้ฟังว่า ความเสียหายของรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้เกิดจากการขับรถโดยประมาทของผู้ขับขี่รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ จะให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้

อาศัยเหตุดังได้วินิจฉัย จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท ค่าธรรมเนียมของทั้ง 2 ฝ่ายนี้เป็นพับ

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6147/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4732/2549

วันที่ 12 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์เก๋งคันหมายเลขทะเบียน วต-5414 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์แท็กซี่หมายเลขทะเบียน 1ม-0018 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2546 เวลา 14.10 นาฬิกา นาย ส. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนราชดำเนินมุ่งหน้าสะพานพระปิ่นเกล้า ขณะขับถึงที่เกิดเหตุบริเวณเชิงสะพานปิ่นเกล้าฝั่งพระนคร ได้มีนาย ก. ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยตามหลังรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมาช่องทางเดียวกันด้วยความเร็ว โดยไม่เว้นระยะให้ห่างรถคันหน้าพอสมควรที่จะให้หยุดได้ทันทีเมื่อจำเป็นต้องหยุด เมื่อรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทชะลอความเร็วเนื่องจากการจราจรติดขัด ผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีไม่อาจห้ามล้อและหยุดรถได้จึงได้พุ่งชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีมาที่เกิดเหตุ เห็นว่าผู้ขับฝ่ายคู่กรณีประมาท จึงมอบให้แจ้งความเสียหายให้ไว้เป็นหลักฐาน ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทเสียค่าใช้จ่ายในการจัดซ่อมรถเป็นเงิน 9,200 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 10,171.67 บาท ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทปกปิดข้อเท็จจริง กล่าวคือรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายเล็กน้อยเพียงกันชนหลังด้านซ้ายบุบ-ครูด และแผงท้ายบุบเล็กน้อยเท่านั้น หลังเกิดเหตุจนถึงปัจจุบันผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่มีการจัดซ่อมหรือจ่ายค่าซ่อมแต่อย่างใด แต่ตามคำเสนอข้อพิพาทกล่าวว่ามีการาจัดซ่อมแล้วทั้งที่บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด เป็นผู้จัดซ่อมรวมกับอุบัติเหตุรายอื่น ส่วนค่าเสียหายไม่เกิน 2,000 บาท เพราะมีแต่ซ่อมสีและขัดสีเท่านั้น

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด
2. ผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยและจ่ายค่าซ่อมแล้วหรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจสอบและออกใบรับรองความเสียหายให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ตามเอกสาร ส.1 เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทรับแจ้งอุบัติเหตุก็ลงในใบรับแจ้งไว้เอกสาร ส.2 จากนั้นนัดพบกับผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทยังที่ทำงานเพื่อตรวจดูสภาพรถกับใบรับรองความเสียหายที่คู่กรณีออกให้ ปรากฏว่าออกไม่ครบ 1 รายการ เพราะกันชนหลังแตกหูฉีกหรือปลายกันชนซ้ายฉีกและแผงท้ายบุบ จึงออกรายการความเสียหายให้ตามเอกสาร ส.3 เนื่องจากผู้เอาประกันภัยขอนำรถไปซ่อมเอง ปกติรถต้องซ่อมเสร็จแล้วจึงจะมารับเงิน แต่เรื่องนี้ผู้เอาประกันภัยแจ้งว่าย้ายไปอยู่ไกลและเป็นการซ่อมที่อู่มิใช่อู่ในเครือ จึงขอรับเงินไปก่อน นาย ป. พนักงานสินไหมทดแทนรถยนต์จึงปรึกษาผู้ใหญ่และตกลงให้จ่ายเงินไปก่อน โดยขณะเกิดเหตุกรมธรรม์ยังคุ้มครอง แต่ให้นาย ส. พนักงานประเมินราคาประเมินราคาของอู่กับภาพถ่ายปรากฏว่าหูกันชนฉีก เมื่อเป็นกันชนพลาสติกที่มีสีดำและเป็นลวดลายในตัว หากนำไปซ่อมจะมีสีต่างกันไม่เหมือนกันชนด้านหน้า จึงอนุมัติให้เปลี่ยนตามใบอนุมัติซ่อมเอกสาร ส.4 เมื่อตรวจสอบราคากันชนเป็นเงิน 8,560 บาท กับค่าแรงแผงใต้กันชนหลังเป็นเงิน 1,284 บาท แต่มีส่วนลด ดังนั้น 2 รายการนี้เมื่อลดแล้วจะเหลือ 9,200 บาท โดยราคาดังกล่าวไม่รวมภาษี ผู้เสนอข้อพิพาทจึงตกลงจ่ายเงินตามจำนวนดังกล่าวโดยตกลงทันทึกกันไว้ตามเอกสาร ส.5 และมีหมายเหตุให้ผู้บังคับบัญชาทราบว่ากรมธรรม์ยังคุ้มครอง โดยขณะจ่ายเงินหรือนำรถไปซ่อมไม่มีการต่อกรมธรรม์กับผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณีนำสืบว่า ตามรายการความเสียหายที่คู่กรณีออกให้เอกสาร ส.1 ระบุว่ากันชนหลังซ้ายบุบ-ครูด และแผงท้ายเสียหายเล็กน้อยตามภาพถ่าย ค.1 สามารถจัดซ่อมได้ในราคา 2,000 บาท เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทส่งเอกสารไปเรียกร้อง นาย ส. หัวหน้าฝ่ายเรียกร้องของคู่กรณีตรวจสอบแล้วปรากฏว่าขณะเกิดเหตุรถคันนี้ประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาท แต่นาย ส. เจ้าของเดิมได้ให้ขายรถคันนี้ให้นาย ช. ขณะยังไม่มีการจัดซ่อม นาย ช. รับโอนแล้วได้นำไปประกันภัยไว้กับบริษัท ท. ประกันภัย จำกัด เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2546 ตามเอกสาร ค.1 แต่เอกสารการจ่ายเงินตามเอกสาร ส.5 ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายค่าซ่อมเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2547 และเอกสารนี้ยังระบุหมายเหตุว่ารถหมดอายุแล้วและไม่มีการตั้งจ่ายเจ้าของรถไม่สะดวกที่จะนำรถเข้าซ่อม จึงขอเบิกตามสิทธิ นาย ส. จึงโทรศัพท์สอบถามนาย ส. เจ้าของเดิม แจ้งว่าขณะโอนขายยังไม่มีการซ่อม แต่ได้มารับเงินค่าซ่อมจากผู้เสนอข้อพิพาท เมื่อสอบถามไปยังบริษัท ท. ประกันภัย จำกัด แจ้งว่ามีการซ่อมความเสียหายเดิม เมื่อเป็นการโอนขายทั้งสิทธิและหน้าที่ จึงไม่มีสิทธิมาตั้งเบิกต่อผู้เสนอข้อพิพาทได้อีก และเอกสาร ส.5 พนักงานของฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท เป็นผู้เขียนเองทั้งหมด

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อ 1 ที่ว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น เห็นว่า แม้ภาพถ่ายที่คู่กรณีถ่ายไว้หลังเกิดเหตุได้แก่ภาพถ่าย ค.1 และรายการความเสียหายที่คู่กรณีออกให้ผู้เสนอข้อพิพาทตามเอกสาร ส.1 จะไม่ปรากฏชัดว่ากันชนหลังของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่ทั้งสองฝ่ายโต้เถียงกันเสียหายหนัก แต่การที่พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้งสองฝ่ายออกรายการความเสียหายไว้ 2 รายการ จะมีข้อต่างกันกล่าวคือฝ่ายคู่กรณีออกไว้ตาม

เอกสาร ส.1 ว่ากันชนหลังท้ายบุบครูด+แผงท้ายบุบเล็กน้อย ขณะที่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกไว้ตามเอกสาร ส.3 ว่ากันชนหลังแตก-หูฉีก แผงใต้กันชนท้าย (แผงท้าย) แต่การออกรายการความเสียหายของคู่กรณีที่ออกไว้เป็นการออกด้วยการเห็นด้วยตาขณะนั้นที่อาจจะไม่ละเอียด ซึ่งจะต่างจากฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่จะต้องตรวจสอบละเอียดกว่าเพราะเป็นฝ่ายต้องจัดซ่อมให้ ยิ่งรายการของแผงท้ายที่แต่ละฝ่ายออกไว้ โดยรายการนี้อยู่ด้านใน การที่รถฝ่ายคู่กรณีมาชนท้ายจนถึงกับทำให้แผงท้ายเสียหายด้วย ไม่ว่าจะเล็กน้อยหรือมากตามที่ทั้งสองฝ่ายอ้าง โดยเฉพาะการเกิดเหตุครั้งนี้เกิดขณะรถฝ่ายคู่กรณีขับตามหลังซึ่งไม่เว้นระยะให้ห่างพอสมควรและได้ชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทขณะชะลอและหยุด แสดงว่ารถฝ่ายคู่กรณีต้องชนกันชนที่อยู่ส่วนภายนอกแรงจึงทำให้เสียหายถึงแผงท้ายด้วย กรณีเป็นไปได้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทตรวจสอบและออกรายการไว้ ว่ากันชนหลังแตกหรือหูปลายกันชนฉีก ยิ่งเป็นกันชนที่มีลวดลายสีดำในตัวด้วย การซ่อมจะให้เหมือนเดิมเป็นการยาก ดังนั้นที่ผู้เสนอข้อพิพาทอนุมัติให้เปลี่ยนกันชนจึงจะเหมือนของเดิมได้ ถือว่าการซ่อมของส่วนนี้เหมาะสมแล้ว เมื่อไม่มีข้อต่อสู้เรื่องราคาที่เปลี่ยนและรายการอื่นกัน ราคาที่ผู้เสนอข้อพิพาทตกลงจ่ายแก่ผู้เอาประกันภัยจึงเป็นราคาที่เหมาะสม ซึ่งถือได้ว่าเป็นค่าเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่เสียหายครั้งนี้ ปัญหาต่อไปได้แก่ประเด็นข้อ 2 ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยและจ่ายค่าซ่อมแล้วหรือไม่นั้น ซึ่งปัญหานี้คู่กรณีมีนาย ส. หัวหน้าส่วนฝ่ายเรียกร้องและนาย ม. ผู้รับมอบอำนาจมาให้การต่อสู้ทำนองว่าเมื่อผู้เสนอข้อพิพาทส่งเอกสารมาเรียกร้องค่าซ่อมรถคันที่ถูกละเมิด ปรากฏว่าขณะเกิดเหตุรถคันนี้ยังประกันภัยกับผู้เสนอข้อพิพาท แต่รถยังไม่มีการซ่อม ผู้เอาประกันภัยได้ขายรถคันนี้ให้ผู้อื่นและผู้ซื้อได้นำไปประกันภัยไว้กับบริษัท ท. ประกันภัย จำกัด เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2546 ตามเอกสารน๊อคฟอร์น๊อคเอกสาร ค.1 เมื่อโทรศัพท์สอบถามไปยังนาย ส. เจ้าของเดิมก็ได้แจ้งว่ารถคันนี้ยังไม่ได้ซ่อมขณะขาย แต่ได้ไปรับเป็นเงินค่าซ่อมจากผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว เมื่อขายให้นาย ช. ไปนาย ช. ได้นำไปประกันภัยไว้กับบริษัท ท. ประกันภัย จำกัด เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2546 โดยเฉพาะเอกสารการจ่ายเงินของผู้เสนอข้อพิพาททางผู้เสนอข้อพิพาททำเองได้ลงวันที่การจ่ายเงินในวันที่ 30 เมษายน 2547 ตามเอกสาร ส.5 และเอกสารนี้ยังมีบันทึกว่ารถหมดอายุแล้วและไม่มีการตั้งจ่ายซึ่งเจ้าของรถยังไม่สะดวกนำรถเข้าซ่อม จึงขอเบิกตามสิทธิ แสดงว่ารถเสียหายไม่มากตามรายการความเสียหายที่คู่กรณีออกให้เอกสาร ส.1 เมื่อเป็นการโอนขายสิทธิและหน้าที่ไปแล้วจึงไม่มีสิทธิมาเบิกต่อผู้เสนอข้อพิพาท ขณะที่เอกสาร ส.5 นี้ก็เป็นเอกสารที่ผู้เสนอข้อพิพาททำเอง เห็นว่านอกจากคำให้การของพยานแต่ละปากจะอ้างลอยๆ แล้วก็ขัดแย้งกับเอกสารที่อ้างไว้ กล่าวคือ ข้อที่อ้างว่าได้โทรศัพท์สอบถามนาย ส. เจ้าของเดิมแล้งได้รับแจ้งว่าขณะโอนขายยังไม่มีการจัดซ่อมแต่มีการเงินเบิกไปแล้ว เมื่อเป็นการโทรศัพท์สอบถามจะอ้างคำตอบมาอย่างไรก็ได้ เนื่องจากไม่มีบันทึกของนาย ส. มาอ้างและข้อที่อ้างว่าได้สอบถามบริษัท ท. ประกันภัย จำกัด ได้แจ้งว่ามีการซ่อมความเสียหายเดิม ก็ไม่มีหลักฐานของผู้แจ้งมาอ้างเช่นกัน สำหรับในส่วนของเอกสารนั้นครั้งแรกนาย ส. ได้อ้างเอกสารน๊อคฟอร์น๊อคตามเอกสาร ค.1 ว่าผู้ซื้อคือนาย ช. และนาย ช. ผู้ซื้อได้นำไปประกันภัยไว้กับบริษัท ท. ประกันภัย จำกัด เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2546 แต่เอกสาร ค.1 หาระบุว่าผู้เอาประกันภัยเป็นนาย ช. ไม่ ครั้นเมื่อได้อ้างกรมธรรม์ของบริษัท ท. ประกันภัย จำกัด ตามเอกสาร ค.2 เข้ามา กลับปรากฏว่าผู้เอาประกันภัยก็ยังเป็นคนเดิมคือนาย ส. โดยเอกสารนี้ปรากฏชัดว่านาย ส. เป็นผู้เอาประกันภัยนำรถคันนี้ไปประกันภัยไว้กับบริษัท

ท. ประกันภัย จำกัด ในวันที่ 25 ธันวาคม 2546 หามีชื่อนาย ช. เกี่ยวข้องกับรถคันนี้ไม่ ต่างจากหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทที่มีนาย สศ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาท นาย สส. พนักงานประเมินราคาของผู้เสอนข้อพิพาทและนาย ป. พนักงานสินไหมทดแทนรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทมาให้การประกอบเป็นลำดับว่า เมื่อรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถูกละเมิดก็มีการออกรายการความเสียหายให้ แต่ผู้เอาประกันภัยได้ขอนำรถไปซ่อมเอง เนื่องจากย้ายไปอยู่ไกลและต้องการซ่อมอู่อื่นที่มิใช่อู่ในเครือจึงได้ขอรับค่าซ่อมไปก่อน ผู้เสนอข้อพิพาทจึงให้ฝ่ายราคาตรวจสอบค่าซ่อมก่อนจ่าย ซึ่งได้ข้อยุติ 9,200 บาท และได้ขออนุมัติผู้ใหญ่จ่ายไปก่อน การบันทึกในหลักฐานการจ่ายเงินตามเอกสาร ส.5 ก็มิใช่เป็นการทำของผู้เสนอข้อพิพาทฝ่ายเดียวตามที่คู่กรณีอ้าง แต่มีนาย ส. ผู้เอาประกันภัยเป็นคู่สัญญาลงชื่อรับรองไว้ด้วย ส่วนการบันทึกหมายเหตุท้ายเอกสารการจ่ายไว้นั้น แสดงให้เห็นถึงการมาตกลงรับเงินช้า เนื่องจากไม่มีเวลานำรถเข้าซ่อมจนหมดอายุคุ้มครอง โดยความเสียหายของรถไม่ทำให้ถึงกับใช้รถไม่ได้ ซึ่งอาจด้วยสาเหตุนี้ที่ผู้เอาประกันภัยนำรถไปซ่อมเอง เมื่อสะดวกเวลาไหนจึงนำเข้าซ่อมและมาขอเบิกเงินกับผู้เสนอข้อพิพาทยิ่ง ขณะเกิดเหตุกรมธรรม์ของผู้เสนอข้อพิพาทยังคุ้มครอง ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทยังต้องรับผิดค่าซ่อมส่วนนี้ แม้แต่หลักฐานการเปลี่ยนบริษัทประกันภัยได้แก่เอกสาร ค.2 จากผู้เสนอข้อพิพาทเป็นบริษัท ท. ประกันภัย จำกัด ก็ยังมีชื่อเจ้าของเดิมคือนาย ส. เป็นผู้เอาประกันภัยอยู่ โดยเอกสารนี้ไม่มีการระบุว่าขณะนำรถคันนี้ไปประกันภัยไว้ยังไม่มีการซ่อมแต่อย่างใด เช่นนี้ข้ออ้างและหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีน้ำหนักดีกว่าข้ออ้างและหลักฐานของคู่กรณี เมื่อได้ความดังกล่าวมาข้างต้น การที่ผู้เสนอข้อพิพาทใช้ราคาซ่อมบางส่วนให้แก่ผู้เอาประกันภัยไปเพื่อนำไปซ่อมเอง โดยขณะเกิดเหตุกรมธรรม์ของผู้เสนอข้อพิพาทยังคุ้มครอง การที่ผู้เอาประกันภัยจัดซ่อมในราคาที่สูงว่าก็หามาเรียกร้องต่อผู้เสนอข้อพิพาทได้อีกไม่ ดังนี้ถือได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยจะจ่ายค่าซ่อมแล้ว จึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องจากคู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยรถที่เป็นฝ่ายละเมิดได้พร้อมดอกเบี้ย

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 9,200 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันจ่ายเงิน (วันที่ 11 พฤษภาคม 2547) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสอนข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 242/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4733/2549

วันที่ 12 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน วง-9901 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 10-0330 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2547 เวลาประมาณ 18.50 นาฬิกา นาย ว. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยออกจากสถานีบริการน้ำมัน-คาลเท็กซ์เพื่อเลี้ยวเข้าถนนแจ้งวัฒนะ ขณะเดียวกันได้มีผู้มีชื่อขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยออกทางเดียวกันอยู่ด้านขวา แต่ขณะรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเคลื่อนตัวออกเพื่อเลี้ยวเข้าถนนแจ้งวัฒนะ รถฝ่ายคู่กรณีได้เลี้ยวออกเช่นกันแต่เลี้ยไม่พ้นเป็นเหตุให้มาเฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจสอบ เห็นว่าผู้ขับฝ่ายคู่กรณีประมาท รายละเอียดตามสำเนาใบตรวจสอบรายการความเสียหายท้ายคำเสนอข้อพิพาท ต่อมาได้มีการนำรถเข้าซ่อมโดยผู้เสนอข้อพิพาทเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 15,325.08 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ค่าเสียหายที่แท้จริงไม่เกิน 8,000 บาท

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า เกิดเหตุเรื่องนี้รถฝ่ายคู่กรณีขับออกจากสถานีบริการน้ำมันโดยตีคู่มากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท แต่รถฝ่ายคู่กรณีได้มาเบียดชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายบริเวณข้างขวา เมื่อพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้งสองฝ่ายออกตรวจสอบ ฝ่ายคู่กรณีออกรายการความเสียหายตามเอกสาร ส.1 ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกรายการความเสียหาย

ไว้ตามเอกสาร ส.2 โดยมีรายการตรงกัน ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่ศูนย์บางเขนฮอนด้าคาร์ส ศูนย์เสนอราคามาตามเอกสาร ส.3 โดยค่าแรงเป็นเงิน 11,645 บาท ซึ่งราคานี้หักภาษีแล้ว เมื่อหักส่วนลดกับค่าซ่อมห้าง 20 เปอร์เซ็นต์แล้วจะเหลือค่าแรง 9,316 บาท ส่วนค่าอะไหล่ไม่รวมภาษีเป็นเงิน 2,677 บาท ค่าซ่อมเป็นเงินทั้งหมด 11,993 บาท ศูนย์ได้ถ่ายภาพขณะซ่อมและก่อนซ่อมไว้ตามภาพถ่าย ส.4 ผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมแล้วตามเอกสาร ส.5

คู่กรณีไม่ติดใจสืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น เห็นว่า เมื่อได้ความจากเอกสาร ส.1 และ ส.2 ว่าหลังเกิดเหตุได้มีพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้งสองฝ่ายออกตรวจสอบ โดยแต่ละฝ่ายได้ออกรายการความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทตรงกัน นอกจากนี้รายการความเสียหายที่แต่ละฝ่ายออกไว้ยังตรงกับการเกิดเหตุครั้งนี้ที่รถทั้งสองฝ่ายขับตีคู่ออกจากสถานีบริการน้ำมันเพื่อเลี้ยวซ้าย แต่รถฝ่ายคู่กรณีอยู่ด้านขวาของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้มาเบียดชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท จนทำให้รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายด้านขวาตามรายการความเสียหายที่ออกไว้ เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมยังศูนย์ศูนย์ได้เสนอซ่อมมาก็ตรงตามความเสียหายที่แต่ละฝ่ายออกไว้กับภาพถ่ายก่อนซ่อม แม้แต่ขณะซ่อมยังถ่ายภาพไว้เป็นหลักฐาน ทั้งนี้เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาทางคู่กรณี ก็หักค่าซ่อมห้างและภาษีของค่าแรงออกให้แล้ว ส่วนค่าอะไหล่ก็หักภาษีออกด้วยเช่นกัน คงเหลือค่าซ่อมที่เรียกร้องมาจำนวน 11,993 บาท เมื่อคู่กรณีไม่นำสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่น ดังนี้ค่าซ่อมตามจำนวนดังกล่าวเป็นราคาที่เหมาะสมแล้ว และถือเป็นค่าเสียหายที่คู่กรณีต้องรับผิดพร้อมดอกเบี้ย

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 11,993 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันจ่ายเงิน (วันที่ 23 กรกฎาคม 2547) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 984/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4756/2549

วันที่ 13 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2548 นาย ณ. ได้ขับรถยนต์เก๋งหมายเลขทะเบียน ศง-4184 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนรังสิต สาย 346 มุ่งหน้าไปทางรังสิต เมื่อไปถึงหมู่บ้านรังสิตซิตี้ ปทุมธานี ได้มีนาย ส. ซึ่งขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน รว-5637 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ตามหลังไปในช่องเดินรถเดียวกัน ได้ขับด้วยความเร็วและไม่เว้นระยะให้ห่างจากรถคันหน้าพอสมควร เมื่อนาย ณ. ได้ชะลอความเร็วลงตามสัญญาณไฟ นาย ส. ไม่สามารถชะลอความเร็วของรถตนทำให้รถฝ่ายคู่กรณีพุ่งเข้าชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีได้ไปตรวจที่เกิดเหตุแล้วลงความเห็นว่าผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายประมาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้เรียบร้อยแล้ว โดยเสียค่าใช้จ่ายไป 8,381.40 บาท เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2548 จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายให้แล้วคู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 8,381.04 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านโต้แย้งเรื่องจำนวนเงินค่าเสียหาย เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่าค่าเสียหายมีเพียงใด ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ก่อนสืบพยาน ทั้ง 2 ฝ่าย ได้เจรจากันแล้วแถลงรับกันว่า คู่กรณีควรต้องชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาท 6,693 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย ขอให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดข้อพิพาทไปตามนั้น

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 6,693 บาท (หกพันหกร้อยเก้าสิบสามบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่

วันที่ 5 สิงหาคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาท ด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6508/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4876/2549

วันที่ 18 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท น. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน วฉ-5651 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 92-0112 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2546 เวลาประมาณ 16.20 นาฬิกา ผู้ขับรถยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามทางหลวงพิเศษหมายเลข 7 (มอเตอร์เวย์) ถึงที่เกิดเหตุบริเวณกิโลเมตรที่ 45-46 ขาเข้ากรุงเทพมหานคร ตำบลบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถอยู่ข้างหน้าในทิศทางเดียวกัน โดยประมาททำให้แผ่นเหล็กตกจากรถลงไปถูกรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเสียเงินไปจำนวน 65,636.48 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ความเสียหายในการซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไม่เกินจำนวน 50,000 บาท ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา คู่กรณีแถลงยอมจะชำระเงินให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทจำนวน 53,684 บาท ตามที่ปรากฏในใบวางบิลตามเอกสารหมาย ส.1 พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินไปคือนับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทยอมตามคำแถลงของคู่กรณี ไม่ติดใจว่ากล่าวไปมากกว่านี้

พิเคราะห์แล้ว เห็นว่าข้อพิพาทพอวินิจฉัยได้โดยไม่จำต้องนำสืบพยานฝ่ายใด ให้งดสืบพยานเสีย

พิเคราะห์แล้ว ได้ความตามคำเสนอข้อพิพาทและตามคำรับของคู่กรณีว่ารถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ประมาททำแผ่นเหล็กตกใส่รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ซึ่งแล่นตามกันไปทำให้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเสียเงินไปจำนวน 53,684 บาท ได้ความดังนี้เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมเรียกร้องเอาจากคู่กรณีได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 53,684 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าวนับตั้งแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินไปคือนับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 7049/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 5009/2549

วันที่ 25 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 84-5496 นครปฐม (ส่วนหัว) และคันหมายเลขทะเบียน 83-3523 นครปฐม (ส่วนพ่วง) คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ช-3211 นครปฐม เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2546 เวลาประมาณ 01.00 นาฬิกา ผู้ขับรถยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนเพชรเกษม จากพุทธมณฑลสาย 7 มุ่งหน้าไปจังหวัดราชบุรี ถึงที่เกิดเหตุบริเวณห่างจากแยกท่าพระประโทน ประมาณ 400 เมตร ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถตามหลังไปโดยประมาท ขับด้วยความเร็วสูง ไม่สามารถหยุดรถดั้นเมื่อมีความจำเป็นต้องหยุดรถ เป็นเหตุให้ชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายต้องซ่อมเสียเงินไปจำนวน 16,600 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ความเสียหายในการซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไม่เกินจำนวน 7,000 บาท ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไร

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบฝ่ายเดียวโดยคู่กรณีแถลงไม่ติดใจนำสืบฟังข้อเท็จจริงได้ว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ชนได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ส.1 นำรถไปซ่อมที่อู่ ช.การช่าง ปรากฏตามใบเสนอราคาเอกสารหมาย ส.2 และ ส.3 ได้ความดังนี้เห็นว่าข้อพิพาทฟังได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 17,845 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวน 16,600 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

ลงชื่อ.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 1047/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 5755/2549

วันที่ 24 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทมีใจความว่า เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2547 นางสาว ย. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ภษ-732 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้มาตามถนนบางนา-ตราดขาเข้า จากด้านบางพลีมุ่งหน้ามาทางบางนา โดยขับมาในช่องเดินรถที่ 2 เมื่อมาถึงบริเวณ กม.ที่3 ได้มีผู้มีชื่อขับรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน ปก-5334 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ตามหลังมาในช่องเดินรถเดียวกันด้วยความเร็วสูงและประมาท เป็นเหตุให้รถพุ่งเข้าชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย เกิดเหตุแล้วผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีได้ขับรถหลบหนีไป ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถเรียบร้อยแล้ว โดยเสียค่าใช้จ่ายไป 5,000 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิและได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระค่าเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาท 5,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า

1. รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ได้ไปก่อให้เกิดเหตุดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวหาหรือไม่

2. ค่าเสียหายมีเพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบทั้ง 2 ประเด็น

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนางสาว น. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยานว่า เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2547 เวลาประมาณ 19.00 นาฬิกา นางสาว ย. ได้ขับรถยนต์เก๋งคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนบางนา-ตราด ขาเข้าจากด้านบางพลี มุ่งหน้ามาทางบางนา โดยขับอยู่ในช่องเดินรถที่ 2 นับจากซ้าย เมื่อมาถึงบริเวณกิโลเมตรที่ 3 ตรงข้ามห้างเซ็นทรัลบางนา ได้มี

บุคคลซึ่งไม่ทราบชื่อซึ่งขับรถยนต์กระบะคันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ตามหลังบมาในช่องเดินรถเดียวกัน ได้ขับด้วยความเร็วสูงและไม่ระมัดระวัง จนไม่สามารถห้ามล้อหยุดรถได้ทัน เมื่อ น.ส.ย. หยุดรถอยู่เพราะการจราจรติดขัด พอจะเคลื่อนรถไปได้ ขณะที่เริ่มขับรถออก รถฝ่ายคู่กรณีก็มาชนท้ายรถ น.ส.ย.ได้รับความเสียหาย ชนแล้วได้ขับรถหลบหนีไป น.ส. ย. จำหมายเลขทะเบียนรถคันที่ชนได้จึงไปแจ้งความที่ สน.บางนา ดังสำเนารายงานประจำวันหมาย ส.1 โดยได้ระบุหมายเลขทะเบียนรถคันที่ชนด้วย ต่อมาเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2547 น.ส. ย. ได้แจ้งอุบัติเหตุต่อผู้เสนอข้อพิพาทดังใบรับแจ้งหมาย ส.2 นาย พ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุได้ไปพบ น.ส. ย. ที่อาคารยาคูลท์ ได้สอบถามถึงลักษณะการเกิดเหตุแล้วบันทึกไว้ในบันทึกถ้อยคำหมาย ส.3 ได้เขียนแผนที่ที่เกิดเหตุไว้ตามที่ น.ส. ย. บอกเล่าดังเอกสารหมาย ส.4 และออกใบรับเรื่องซึ่งระบุความเสียหายเบื้องต้นว่ากนชนท้ายครูดดุ้งดังเอกสารหมาย ส.5 ผู้เสนอข้อพิพาทให้นำรถไปซ่อมที่อู่ บ. เซอร์วิส อู่ยื่นใบเสนอราคามาดังเอกสารหมาย ส.6 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทควบคุมราคาไว้ที่ 5,000 บาท รูปถ่ายรถก่อนซ่อมและระหว่างซ่อมมีดังรูปถ่ายหมาย ส.6 ก. เมื่อรถซ่อมเสร็จแล้ว น.ส.ย. ได้จ่ายค่าซ่อมให้อู่ 5,000 บาท แล้วมาขอรับเงินคืนจากผู้เสนอข้อพิพาทๆ จ่ายให้เมื่อวันที่ 19 เมษายน 2547 ดังเอกสารหมาย ส.7 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทตรวจสอบแล้วทราบว่า คู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์กระบะคันที่ชนนั้นไว้ จึงได้เรียกร้องทวงถามให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2548 คู่กรณีมิได้ชดใช้ให้

คู่กรณีมีนางสาว พ. ผู้รับมอบอำนาจเป็นพยานปฏิเสธความรับผิด

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทประกอบกัน มีน้ำหนักเพียงพอให้ฟังข้อเท็จจริงตามที่นำสืบ ที่พยานคู่กรณีอ้างว่าไม่มีการแจ้งอุบัติเหตุเกี่ยวกับรถยนต์กระบะซึ่งคู่กรณีรับประกันภัยไว้นี้ เห็นว่า แม้ไม่มีการแจ้ง แต่ก็ไม่หมายความว่าผู้ขับขี่รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ไม่ได้ไปเฉี่ยวชนรถผู้อื่นเสมอไป ส่วนที่ว่าการแจ้งความของผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นการแจ้งความฝ่ายเดียวและพนักงานสอบสวนไม่ได้ลงความเห็นว่าผู้ขับขี่รถฝ่ายใดเป็นฝ่ายประมาทนั้น ข้อนี้เห็นว่าเป็นธรรมดาของการแจ้งความ เมื่อผู้ขับขี่อีกฝ่ายไม่ได้ไปพบพนักงานสอบสวนด้วย พนักงานสอบสวนย่อมไม่ลงความเห็นว่าผู้ขับขี่ฝ่ายใดเป็นฝ่ายขับรถโดยประมาท คำพยานของคู่กรณีไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาท

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 5,000 บาท (ห้าพันบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 3 พฤศจิกายน 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาท ด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

ลงชื่อ.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 201/259
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 5874/2549

วันที่ 30 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน กข-213 สตูล ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน บค-3184 สตูล เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2547 เวลา 14.30 นาฬิกา ผู้มีชื่อได้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาตามถนนจากด้านสตูลมุ่งหน้าไปทางจังหวัดตรัง โดยขับตามหลังรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาช่องทางเดียวกัน ขณะขับถึงที่เกิดเหตุบริเวณบ้านห้วยไทร ผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีได้ขับด้วยความเร็วสูงโดยไม่เว้นระยะห่างรถคันหน้าที่จะหยุดได้โดยปลอดภัยเมื่อจำเป็นต้องหยุด เมื่อรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้ชะลอความเร็วเพราะจราจรติดขัด รถฝ่ายคู่กรณีไม่อาจหยุดได้ทัน จึงได้พุ่งชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย หลังเกิดเหตุผู้ขับฝ่ายคู่กรณีได้ยอมรับว่าเป็นฝ่ายประมาท และคู่กรณีออกใบติดต่อให้ ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้นำรถเข้าซ่อมเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 22,644 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ค่าเสียหายที่แท้จริงไม่เกิน 15,000 บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาสูงและผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่นำรถเข้าซ่อมและชำระค่าซ่อม

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด
2. ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมและชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนางสาว ร. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า หลังเกิดเหตุมีพนักงานตรวจสอบของทั้งสองฝ่ายออกตรวจ โดยฝ่ายคู่กรณีออกรายการความเสียหายให้ตามเอกสาร ส.1 ฝ่าย

ผู้เสนอข้อพิพาทออกรายการความเสียหายให้ตามเอกสาร ส.2 มี 3 รายการตรง และฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทยังถ่ายภาพความเสียหายไว้ตามภาพถ่าย ส.3 ต่อมามีการให้อู่บ้านช่างเสนอราคามาตามเอกสาร ส.4 แยกเป็นค่าแรง 3,644 บาท เป็นราคาหักภาษีแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าแรงแล้วตามเอกสาร ส. 5 ผู้เอาประกันภัยเป็นฝ่ายจัดซื้ออะไหล่ 19,000 บาท แล้วมาเบิกต่อผู้เสนอข้อพิพาท และผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าอะไหล่แล้วตามเอกสาร ส.6 ค่าซ่อมเป็นเงินทั้งหมด 22,644 บาท ก่อนซ่อมและขณะซ่อมได้ถ่ายภาพไว้ตามภาพถ่าย ส.7

คู่กรณีมีนาย อ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีมาสืบว่า พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีได้นัดกับผู้ขับทั้งสองฝ่ายไว้ว่าจะออกไปพบหลังเกิดเหตุ 3 วัน เมื่อพบผู้ขับทั้งสองฝ่ายได้แจ้งว่ามีความเสียหาย 3 รายการ ได้แก่ฝาปิดท้าย กันชนท้าย และคิ้วในกันชนท้าย ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทตรวจสอบแล้ว จึงออกรายการความเสียหายให้ตามเอกสาร ส.1 และสอบปากคำผู้ขับฝ่ายคู่กรณีกับทำแผนที่เกิดเหตุไว้ตามเอกสาร ค.1 โดยรถฝ่ายคู่กรณีเสียหายด้านหน้าขวาเป็นการไหลไปชน จึงถ่ายภาพรถฝ่ายคู่กรณีไว้ตามภาพถ่าย ค.2 วันนั้นตรวจสอบแล้วไฟท้ายไม่แตก กันชนท้ายไม่มีรอยแตกมีแต่รอยครูด ส่วนคิ้วใต้ไฟท้ายขวามีรอยแยกจากกันตามภาพถ่าย ค.3 ภาพที่ 4 โดยความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่ออกไว้ 3 รายการไม่ต้องเปลี่ยนแต่จัดซ่อมให้

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อ 1 ทีว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น เห็นว่า หลังเกิดเหตุมีการออกรายการความเสียหายของทั้ง 2 ฝ่ายตามเอกสาร ส.1 และ ส.2 ตรงกันว่ามี 3 รายการ แต่ระบุความเสียหายหนักเบาไว้ต่างกัน โดยผู้เสนอข้อพิพาทออกไว้ว่าฝาปิดท้ายบุบ ขณะที่ฝ่ายคู่กรณีออกไว้ B กันชนท้ายฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกว่าขาด ขณะที่ฝ่ายคู่กรณีออกไว้ว่า B คิ้วในกันชนท้ายฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกว่าขาด ขณะที่ฝ่ายคู่กรณีออกไว้ B เช่นกัน จึงทำให้คู่กรณีโต้แย้งว่า 3 รายการดังกล่าวซ่อมได้ โดยมีจำเป็นต้องเปลี่ยน แต่เมื่อการระบุความเสียหายเป็นอักษรว่า B เหตุใดจึงไม่ระบุให้ชัดเหมือนที่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกไว้ การระบุเป็นอักษรไว้ซึ่งเป็นเรื่องภายในที่รู้กันเอง ซึ่งบุคคลภายนอกเช่นผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไม่อาจทราบด้วย การที่นาย อ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีผู้ออกรายการไว้มาให้การอ้างว่า กันชนท้ายไม่มีรอยแตกมีแต่รอยครูดไฟท้ายไม่แตก และคิ้วใต้ไฟท้ายมีรอยแยกเท่านั้น ซึ่งนาย อ. จะอ้างอย่างไรก็ได้เพราะระบุไว้เป็นอักษร อีกทั้งไม่มีความหมายของคำว่า B เป็นอย่างไรมาให้เปรียบเทียบ จึงทำให้ข้ออ้างของคู่กรณีในข้อนี้เลื่อนลอยไม่พอฟังได้ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อการเกิดเหตุครั้งนี้ตามคำเสนอข้อพิพาทที่คู่กรณีไม่โต้แย้งได้ความว่า รถฝ่ายคู่กรณีขับตามหลังรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมาช่องทางเดียวกันด้วยความเร็ว เมื่อรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทชะลอ รถฝ่ายคู่กรณีได้ชนท้าย พฤติการณ์เช่นนี้น่าจะชนแรงแต่มิใช่เป็นการไหลมาชนตามที่ฝ่ายคู่กรณีอ้าง และตามภาพถ่าย ส.3 น่าจะเป็นการชนด้านท้ายแต่ค่อนไปซ้ายเมื่อจากผู้ขับฝ่ายคู่กรณีหักหลบมาด้านซ้าย ความเสียหายจึงปรากฏตามภาพถ่าย ส.3 ที่ผู้เสนอข้อพิพาทถ่ายภาพไว้ภาพที่ 2 และ 3 และภาพถ่าย ส.7 ที่อู่ถ่ายก่อนซ่อมภาพที่ 3 กับภาพถ่าย ค.2 ภาพที่ 3-4 ที่เห็นชัดว่า กันชนท่ายแยกออกจากตัวรถเปิดอ้าออก การที่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกไว้ว่ากันชนท้ายขาดและคิ้วในกันชนท้ายขาดน่าจะถูกต้องตรงความเสียหายแท้จริง เมื่อถึงกับแกแซะขาดก็น่าจะเปลี่ยน หากซ่อมไม่อาจเหมือนเดิมได้ แต่เมื่อฝาปิดท้ายไม่มีการเปลี่ยนตามเอกสาร ส.6 อยู่แล้วยจึงมีแต่ค่าแรง ส่วนของไฟท้ายนั้นแม้ไม่มีการออกรายการไว้ แต่ตามภาพถ่าย

ดังกล่าวก็เห็นว่าไฟท้ายด้านซ้ายแยกออกจากบังโคลนหลังซ้ายตามภาพถ่ายขณะซ่อมตาม ส.7 ภาพที่ 3-5 ที่อู่ถ่ายไว้ โดยมีคนชี้ให้ดูว่าไฟท้ายทั้งสองข้างเสียหายตรงส่วนไหน ซึ่งเป็นข้อยืนยันให้เห็นว่าน่าจะแตกแต่เล็กน้อย จึงทำให้ถ่ายไม่เห็นรอยแตกของไฟท้ายชัดจึงต้องถ่ายให้คนชี้ให้ดการที่อู่เสนอมา 3 รายการได้แก่รายการฝาปิดท้ายบุบ กันชนหลังฉีกขาด และคิ้วคาดกันชนกิ๊บหักจึงตรงกับที่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกรายการไว้กับภาพถ่ายที่มีการถ่ายไส้ตามภาพถ่าย ส.3 และ ส.7 การเปลี่ยนอะไหล่ไฟท้ายทั้งสองข้างรวมถึงเปลี่ยนกันชนที่แตกหักจึงเหมาะสมแล้ว ส่วนการซ่อมสีฝาปิดท้าย ทำสีกันขนรวมถึงคิ้วในกันชนตามที่อู่เสนอมาซึ่งมีค่าแรง 3,900 บาท ก็เหมาะสมแล้วเช่นกัน ดังนั้นการซ่อมครั้งนี้เป็นเงิน 22,644 บาท เป็นการซ่อมที่เหมาะสมแล้วที่ถือเป็นค่าเสียหายครั้งนี้ ปัญหาต่อไปตามประเด็นข้อ 2 ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมและชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่นั้น เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีทั้งใบเสนอราคาของอู่ ใบเสร็จรับเงินค่าอะไหล่และค่าแรงมาอ้าง โดยคู่กรณีหามีหลักฐานมาสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่นไม่ จึงฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมรถและชำระค่าซ่อมแล้ว จึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยรถคันก่อละเมิดรับผิดชำระค่าเสียหายดังกล่าวแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระเมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีตกเป็นผู้ผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะได้เสนอข้อพิพาท จึงให้คิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 22,644 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 12 มกราคม 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมเป็นเงิน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

ลงชื่อ.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5982/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 5932/2549

วันที่ 1 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท น. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2546 เวลา 11.00 นาฬิกา นาง ว. ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไปตามถนนบางนา – ตราด ในช่องทางที่ 2 นับจากซ้ายได้ชะลอรถเพื่อจะออกทางคู่ขนาด เมื่อถึงบริเวณทางออกคู่ขนาดได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยตามหลังมากระชั้นชิด ไม่เว้นระยะห่างให้เพียงพอแก่ความปลอดภัยโดยประมาท เป็นเหตุให้รถพุ่งชนรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายหลายรายการตามภาพถ่ายและใบเสนอราคาท้ายคำเสนอข้อพิพาทหมายเลข 3 และ 4 ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าจัดซ่อมเสียเงินไป 38,248 บาท ได้ทวงถามคู่กรณีแล้วไม่ชำระ ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 38,248 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 10 มีนาคม 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกเอาค่าเสียหายสูงเกินความจริง กับจะเรียกค่าภาษีมูลค่าเพิ่มจากคู่กรณีไม่ได้เพราะขอคืนได้จากกรมสรรพากร

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. ค่าเสียหายของรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมีเพียงใด
2. ผู้เสนอข้อพิพาทจะให้คู่กรณีชดใช้ค่าภาษีมูลค่าเพิ่มได้หรือไม่

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยถูกรถคันที่คู่กรณีชนท้ายเสียหาย ตามภาพถ่ายหมาย ส.3 ได้นำเข้าซ่อมที่บริษัท อ. (ประเทศไทย) จำกัด เสียค่าซ่อมรวมค่าภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นเงิน 38,248 บาท ตามใบแจ้งหนี้หมาย ส.2

คู่กรณีนำสืบว่า รายการบังโคลนหลังในเอกสารหมาย ส.4 ไม่มีระบุไว้ในวันเกิดเหตุว่าเสียหาย ความเสียหายมีก็เป็นเหตุอื่นจึงต้องตัดราคาออก เหลือค่าแรงเพียง 10,178 บาท ในเอกสารหมาย ส.3 ภาพที่ 11 และ 12 รายการอะไหล่ที่เลี่ยนไม่มีเลข 95 แสดงว่าไม่มีการเปลี่ยนใหม่ต้องหักค่าอะไหล่ตามเอกสารหมาย ส.1 ออก 595 บาท เหลือค่าอะไหล่ 19,972 บาท ส่วนกันชนตามภาพถ่ายหมาย ส.3 มีเพียงรอยครูดสามารถซ่อมได้ แต่ผู้เสนอข้อพิพาทเปลี่ยนใหม่ราคา 13,213 บาท หากซ่อมจะเสียเพียง 3,000 บาท ต้องหักออกคงเหลือค่าอะไหล่ที่คู่กรณีต้องรับผิด 9,972 บาท รวมทั้งค่าซ่อมเป็นเงิน 19,484 บาท

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ประเด็นข้อ 1 ที่ว่า ค่าเสียหายของรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมีเพียงใด ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถเสียหาย 4 รายการตามเอกสารหมาย ส.4 ได้แก่ ฝาปิดท้ายดุ้ง ไฟท้ายซ้ายแตก ไฟทับทิมแตก และกันชนหลังครูด ได้ให้อู่ อ. (ประเทศไทย) จำกัด จัดซ่อมตามรายการในเอกสาร ส.1 และ ค.1 ซึ่งนาย จ. ผู้รับมอบอำนาจผู้เสนอข้อพิพาทให้การว่ผู้เสนอข้อพิพาทได้คุมราคาค่าแรงยังไม่หักค่าภาษีมูลค่าเพิ่ม 16,242 บาท และคุมค่าอะไหล่ 13,213 บาท ไม่รวมค่าภาษีหากหักค่าภาษีมูลค่าเพิ่มออกเป็นเงิน 1,137 บาท จะเหลือค่าแรง 15,105 บาท ซึ่งคู่กรณีนำสืบว่าบังโคลนหลังที่ว่าเสียหายไม่มีระบุไว้ในรายการความเสียหายหมาย ส.4 หากมีก็เป็นความเสียหายครั้งอื่นที่คู่กรณีไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ เช่นนี้เห็นว่าความเสียหายของบังโคลนหลังเป็นความเสียหายที่มองเห็นได้ชัดแจ้ง หากมีจริงก็คงจะระบุไว้ในรายการความเสียหายหมาย ส.4 เช่นความเสียหายอื่นๆ แต่ที่ไม่มีระบุไว้แสดงว่าไม่เสียหายเพราะเหตุครั้งนี้จริงจึงไม่ต้องรับผิดเป็นเงิน 5,000 บาท หักออกจากค่าแรง 15,105 บาท คงเหลือค่าแรง 10,105 บาท หักซ่อมห้าง 20 เปอร์เซ็นต์ เหลือค่าแรง 8,084 บาท ส่วนกันชนหลังที่คู่กรณีว่ามีเพียงรอยครูดถลอกเท่านั้นไม่ต้องเปลี่ยนใหม่สามารถซ่อมได้ต้องหักค่าเปลี่ยนใหม่ 13,213 บาท ออกจากค่าอะไหล่นั้น เห็นว่า การจะเปลี่ยนอะไหล่หรือไม่ย่อมอยู่ที่ช่างซ่อมจะใช้ดุลพินิจตามที่เห็นสมควรซึ่วกันชนนั้นอาจจะหักภายในก็ได้อย่างที่นาย พ. พยานคู่กรณีให้การว่ากันชนนี้จะหักภายในหรือไม่ ไม่ทราบ การเปลี่ยนใหม่จึงอาจมีหักภายใน นับว่าจำเป็นหาใช่เพราะกลั่นแกล้งคู่กรณีไม่ ส่วนตัวเลข 95 ที่ซื้อมาติดราคา 595 บาท ตามภาพถ่ายหมาย ส.3 ภาพที่ 1, 2 และ 3 นั้น ดูแล้วเห็นติดอยู่ที่ฝาปิดท้ายเมื่อซ่อมต้องเอาออกตามภาพที่ 5 ย่อมเสียหายต้องซื้อมาเปลี่ยนใหม่ไม่ต้องตัดค่าอะไหล่ส่วนนี้ รวมค่าซ่อมที่คู่กรณีต้องรับผิด 21,297 บาท

สำหรับประเด็นข้อ 2 ที่ว่าคู่กรณีต้องชดใช้ค่าภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เห็นว่า ค่าภาษีนี้ผู้เสนอข้อพิพาทสามารถขอคืนจากทางการได้และได้คิดหักออกจากค่าเสียหายตามเอกสารหมาย ส.1 แล้ว คู่กรณีไม่ต้องรับผิด

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทป็นเงิน 21,297 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 10 มีนาคม 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันได้รับสำเนาคำชี้ขาดเป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 1435/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 5960/2549

วันที่ 2 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท น. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทมีใจความว่า เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2547 นาย ธ. ได้ขับรถยนต์เก๋งหมายเลขทะเบียน กค-4567 นครสวรรค์ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ ไปตามถนนสวรรค์วิถี จากด้านถนนสายเอเชียมุ่งหน้าไปทางตลาดสวรรค์วิถี โดยขับไปในช่องเดินรถที่ 2 นับจากซ้าย เมื่อไปถึงบริเวณหน้าตลาดสวรรค์วิถี ได้มีบุคคลผู้มีชื่อซึ่งขับรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน บ-4359 นครสวรรค์ คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้ได้ขับถอยหลังออกจากลานจอดรถเพื่อจะเลี้ยวกลับรถ ได้ขับถอยหลังโดยมิได้ตรวจตราดูรถที่แล่นมาในทางตรงซึ่งมุ่งหน้าไปทางตัวจังหวัด บุคคลดังกล่าวได้ขับถอยหลังอย่างรวดเร็ว เป็นเหตุให้นาย ธ. ซึ่งขับรถมาถึงที่เกิดเหตุไม่อาจห้ามล้อหยุดรถได้ รถจึงชนกันและรถนาย ธ. ได้รับความเสียหาย เกิดเหตุแล้วพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณี จึงได้ออกใบรับรองความเสียหายไว้ให้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้เรียบร้อยแล้ว โดยเสียค่าใช้จ่ายไป 12,400 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 12,400 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านโต้แย้งเรื่องค่าเสียหาย เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า ค่าเสียหายมีเพียงใด ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ตามทางพิจารณาฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท มีนาย พ. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยานว่าเกิดเหตุเมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2547 เวลาประมาณ 12.00 นาฬิกา ที่ถนนสวรรค์วิถี นาย จ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปยังที่เกิดเหตุ ได้บันทึกถ้อยคำของนาย ธ. ผู้ขับขี่รถยนต์เก๋งฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ดังเอกสารหมาย ส.1 ได้ถ่ายรูปรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ดังรูปถ่ายหมาย

ส.2 นาย ธ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีก็ไปตรวจสอบอุบัติเหตุในวันเกิดเหตุ ได้ออกเอกสารแสดงรายการความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ดังเอกสารหมาย ส.3 ผู้เสนอข้อพิพาทให้นำรถไปซ่อมที่อู่ พ. อู่ยื่นใบเสนอราคามาดังเอกสารหมาย ส.4 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทไปควบคุมราคาไว้ที่ 12,400 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อซ่อมรถเสร็จแล้วอู่ขอรับเงินค่าซ่อมดังเอกสารหมาย ส.5 ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินให้ตามราคาที่ควบคุมไว้ดังเอกสารหมาย ส.6 ได้เรียกร้องทวงถามค่าเสียหายจากคู่กรณีเมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2547 คู่กรณียังมิได้ชดใช้ให้

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า ในวันเกิดเหตุ นาย ธ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีได้ไปยังที่เกิดเหตุ ได้ถ่ายรูปรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ดังรูปถ่ายหมาย ค.1 ได้จดรายการความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ให้ดังเอกสารหมาย ส.3 โดยระบุความเสียหายไว้เพียง 2 รายการว่า 1. ประตูหน้าขวาบุบครูดตรงที่เปิด 2. ประตูหลังขวาบุบครูด ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้ลงลายมือชื่อรับรองเอกสาร ส.3 นี้ไว้ ถ้ากระจกประรูรถเสียหายด้วยจะแลเห็นได้จากภายนอก แม้จะเสียหายแต่ที่ฟิล์มติดกระจกก็ตาม ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทควรจะโต้แย้งไว้แล้วรูปถ่ายหมาย ส.2 รูปที่ 9 แสดงให้เห็นว่าเปิดประตูหน้าขวาออกไป ผู้ที่ชี้ให้ดูความเสียหายชี้ว่าอยู่ที่ด้านหน้าขวาของกระจก แสดงให้เห็นว่าชี้ให้ดูความเสียหายว่าอยู่ที่ด้านหน้าขวาของกระจก แสดงให้เห็นว่าชี้ให้ดูรอยขีดที่ฟิล์มกระจกประตูรถซึ่งอยู่ข้างใน การที่มีความเสียหายของฟิล์มติดกระจกที่อยู่ด้านในเช่นนี้ไม่น่าจะเกิดจากการที่ถูกรถฝ่ายคู่กรณีเฉี่ยวชน คู่กรณีต้องขอตัดค่าเปลี่ยนฟิล์มติดกระจกประตูรถ 2,500 บาทออก

ได้พิเคราะห์แล้ว ตามใบเสนอราคาหมาย ส.4 อู่ได้เสนอเปลี่ยนอะไหล่ฟิล์มกระจกประตูหน้าขวามาด้วย แต่ตามเอกสารหมาย ส.3 ซึ่งพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีทำให้ไว้แก่ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนั้นระบุถึงความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้เพียง 2 รายการ ว่าประตูหน้าขวาบุบครูด-ที่เปิดประตหลังขวาบุบครูด เวลาเกิดเหตุเป็นเวลาเที่ยง ตามรูปถ่ายของทั้ง 2 ฝ่าย ซึ่งมีหลายรูปก็เน้นแต่รอยบุบครูดที่ด้านนอกของประตูหน้าขวา ถ้ามีความเสียหายที่ฟิล์มติดกระจกอันเกิดจากการถูกชนครั้งนี้ด้วยทั้ง 2 ฝ่าย คงได้ตรวจพบแล้วในวันเกิดเหตุ คู่กรณีอ้างด้วยว่าสำเนาภาพถ่ายบิลเงินสด ค่าฟิล์มกันความร้อนราคา 2,500 บาท ซึ่งร้าน ท. ออโต้ซาวด์ ผู้ติดตั้งออกให้แก่นาย ธ. ดังเอกสารหมาย ค.2 ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับสำเนาบิลเงินสด เอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาทนั้นเป็นบิลเงินที่ออกให้แก่นาย ธ. ไม่ใช่อู่ พ. และที่สำคัญก็คือ ลงวันเดือนปีที่ติดฟิล์มนี้ไว้ว่า 18/1/46 ซึ่งเป็นเวลาก่อนวันเกิดเหตุถึง 1 ปีเศษอีกด้วย ข้อนี้เป็นความจริงดังที่พยานคู่กรณีกล่าวอ้างข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า ความเสียหายต่อฟิล์มกระจกประตูหน้าขวาของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนั้นเกิดจากการที่ถูกรถฝ่ายคู่กรณีเฉี่ยวชนในครั้งนี้ด้วย จึงต้องตัดค่าฟิล์มติดกระจกราคา 2,500 บาท นี้ออกคู่กรณีจึงต้องใช้ค่าเสียหายให้เพียง 9,900 บาท

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 9,900 บาท (เก้าพันเก้าร้อยบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 4 สิงหาคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 109/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6124/2549

วันที่ 14 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทมีใจความว่า เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2547 เวลาประมาณ 10.00 นาฬิกา นาย ป. ได้ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนในเมืองจังหวัดสิงห์บุรี ขณะมาถึงบริเวณแยกศาลากลางอำเภอเมืองจังหวัดสิงห์บุรี ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยมาด้วยความประมาทใช้ความเร็วสูงไม่สามารถห้ามล้อได้ทันเป็นเหตุให้พุ่งชนรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมเสียค่าใช้จ่ายไป 68,815.50 บาท ได้ทวงถามให้คู่กรณีชดใช้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 68,815.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 2 ธันวาคม 2548 จนกว่าจะชำระเสร็จ

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าเสียหายสูงเกินความจริง ค่าเสียหายไม่เกิน 15,000 บาท

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า รถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2547 เวลา 10.00 นาฬิกา มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยชนรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายโดยประมาท พนักงานคู่กรณีมาที่เกิดเหตุและทำใบตรวจความเสียหายหมาย ส.1 ส.2 กับถ่ายภาพรถหมาย ส.3 ขณะเกิดเหตุรถผู้เสนอข้อพิพาทยังเป็นรถป้ายแดงใช้ทดลองขับอยู่ ได้นำเข้าซ่อมที่ศูนย์โตโยต้าซึ่งเป็นการซ่อมห้างได้ลดค่าแรง 15% เหลือ 10,115 บาท ไม่คิดค่าภาษีมูลค่าเพิ่มกับได้ลดอีก 20% ตามข้อตกลงระหว่างบริษัทประกันภัยคงเหลือค่าแรง 8,092 บาท ส่วนค่าอะไหล่เป็นเงิน 63,763 บาท

ลด 15% เหลือ 54,198.55 บาท ไม่คิดค่าภาษีมูลค่าเพิ่มตามเอกสารหมาย ส.4 และ ส.5 รถซ่อมเสร็จผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าซ่อมไปเป็นเงิน 64,313.55 บาท เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2548 ตามเอกสาร ส.7

คู่กรณีนำสืบว่ารถที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้เข้าซ่อมห้างได้ลดค่าแรง 20% ลดแล้วเหลือค่าแรง 8,092 บาท ส่วนค่าอะไหล่เสียหายไม่เกิน 20% ซ่อมได้ไม่ต้องเปลี่ยนใหม่ฉะนั้นคู่กรณีจึงไม่ต้องใช้ค่าอะไหล่แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์ล้ว ประเด็นเกี่ยวกับค่าเสียหายของรถคันผู้เสนอข้อพิพาทว่ามีเพียงใด ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถถูกชนเสียหายรวม 4 รายการตามเอกสารหมาย ส.1 ได้แก่ ประตูหน้าขวา ประตูหลังขวา คิ้วขอบบังโคลน และคานประตูหลังขวา ได้นำเข้าซ่อมที่บริษัทโตโยต้า ส. จำกัด เสียค่าแรงหักลดแล้ว 8,092 บาท ค่าอะไหล่ 54,198.55 บาท รวม 62,290.55 บาท เฉพาะค่าแรงทั้งสองฝ่ายคิดตรงกันว่าผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย 8,092 บาท คงเหลือค่าอะไหล่ที่ผู้เสนอข้อพิพาทว่าเสียไป 54,198.55 บาท แต่ที่คู่กรณีนำสืบว่ามีข้อตกลงเรื่องอะไหล่ของรถหากเสียหายไม่เกิน 50% ไม่ต้องซื้อใหม่ให้ใช้ซ่อม ฉะนั้นค่าอะไหล่ที่ผู้เสนอข้อพิพาทจัดซื้อคู่กรณีจึงไม่ต้องชดใช้นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ยอมรับในข้อนี้แต่ได้ความว่า ผู้เสนอข้อพิพาทจะคิดค่าอะไหล่ที่ซื้อมาหรือไม่ก็ได้ เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทคิดมาคู่กรณีก็ต้องชดใช้ให้

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 62,290.55 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2548 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันรับสำเนาคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5501/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6345/2549

วันที่ 23 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์บรรทุกคันหมายเลขทะเบียน 74-8086 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกคันหมายเลขทะเบียน 70-1715 สงขลา เมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2547 เวลา 00.43 นาฬิกา นาย จ. ลูกจ้างของผู้เอาประกันภัยได้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาตามถนนบางนา – ตราด จากชลบุรีมุ่งหน้าเข้ากรุงเทพมหานคร โดยขับมาในช่องทางคู่ขนาน แต่ได้ขับด้วยความเร็วสูงและไม่เว้นระยะให้ห่างรถคันหน้าพอสมควรที่จะชะลอหรือหยุดได้ทัน ได้พุ่งชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัย ทำให้นาย ม. ผู้โดยสารมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บและรถทั้งสองคันเสียหาย ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 202,930 บาท และได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลของนาย ม. ผู้โดยสารมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 330 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 203,260 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านและแก้ไขเพิ่มเติมคำคัดค้านว่า ผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีส่วนประมาทด้วยและไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน เนื่องจากรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเลี้ยวกลับรถเข้ามาในช่องทางของรถฝ่ายคู่กรณีเป็นการขวางช่องทางของรถฝ่ายคู่กรณีที่ขับมาทางตรง หลังเกิดเหตุผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทหลบหนีไม่ได้ตัวมาฟ้องศาล ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ใช่ผู้เสียหายที่จะมาเรียกร้องค่าเสียหายจากคู่กรณีได้

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า เหตุเกิดครั้งนี้เพราะความประมาทของผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีฝ่ายเดียวหรือเป็นความประมาทของทั้งสองฝ่ายและไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ธ.ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาแต่ผู้ขับทั้งสองฝ่าย ต่อมามีการสอบสวนจนเสร็จและสรุปสำนวนสั่งฟ้องผู้ขับทั้งสองฝ่าย แต่ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้หลบหนีขณะมีการปล่อยชั่วคราวที่อัยการ ผู้ขับฝ่ายคู่กรณีถูกฟ้องศาล ศาลนัดสืบพยานและศาลพิพากษาแล้วตามคำให้การและคำพิพากษาเอกสาร ส.1 โดยคดีถึงที่สุดแล้ว หลังเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมเป็นเงิน 202,930 บาท หักภาษีแล้วจะเหลือ 189,654 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมแล้วตามเอกสาร ส.3 โดยก่อนซ่อมและขณะซ่อมอู่ถ่ายภาพไว้ตามภาพถ่าย ส.4 และเกิดเหตุครั้งนี้นำให้ผู้โดยสารมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเสียค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน 330 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินดังกล่าวแล้วตามเอกสาร ส.5

คู่พิพาทมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า เกิดเหตุเนื่องจากรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเลี้ยวกลับรถในระยะกระชั้นชิด โดยรถฝ่ายคู่กรณีขับมาทางตรงช่องซ้ายสุด ทำให้รถฝ่ายคู่กรณีไปชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทตรงจุดกลับรถ หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนออกตรวจที่เกิดเหตุ เมื่อสอบสวนแล้วสรุปสำนวนสั่งฟ้องผู้ขับขี่ทั้งสองฝ่าย และอัยการก็สั่งฟ้องผู้ขับขี่ทั้งสองฝ่ายตามสำเนาคำฟ้องเอกสาร ค.1 โดยคำฟ้องบรรยายว่าผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเลี้ยวกลับรถตัดหน้ารถฝ่ายคู่กรณี ขณะพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจ ผู้ขับฝ่ายคู่กรณีก็ยืนยันว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเลี้ยวกลับรถตัดหน้ารถฝ่ายคู่กรณีตามเอกสาร ค.2 และยังสอบปากคำผู้โดยสารไว้ตามเอกสาร ค.3 ทำแผนที่เกิดเหตุไว้ตามเอกสาร ค.4 และทำรายงานไว้ตามเอกสาร ค.5 ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทหลบหนีชั้นอัยการ เหตุคู่กรณีไม่ฟ้องเนื่องจากคู่กรณีรับประกันภัยประเภท 3

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า เหตุเกิดครั้งนี้เกิดจากความประมาทของผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีฝ่ายเดียวหรือเป็นความประมาทของทั้งสองฝ่ายและไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันหรือไม่นั้น เห็นว่า ตามเอกสาร ส.2 และ ค.1 ที่แต่ละฝ่ายอ้างไว้ได้ความว่า หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนได้ออกตรวจที่เกิดเหตุ ต่อมาได้สอบสวนแล้วสั่งฟ้องผู้ขับรถทั้งสองฝ่าย เมื่อสรุปสำนวนส่งอัยการ ปรากฏว่าผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทหลบหนีระหว่างอัยการปล่อยชั่วคราว และได้ฟ้องผู้ขับฝ่ายคู่กรณีต่อศาลฝ่ายเดียวจากพยานที่อัยการนำสืบในคดีได้แก่นาย ม. ซึ่งเป็นผู้โดยสารมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทให้การถึงการเกิดเหตุที่ศาลเชื่อว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นฝ่ายเลี้ยวกลับรถ ในขณะเดียวกันรถฝ่ายคู่กรณีขับมาทางตรงแล้วเกิดชนกัน สาเหตุเพราะรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเลี้ยวกลับรถอย่างกะทันหันและตั้งลำ ทำให้รถฝ่ายคู่กรณีที่ขับมาเร็วไปชนท้าย เหตุที่ศาลอ้างว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเลี้ยวกะทันหันเพราะถูกชนท้าย ซึ่งเลี้ยวกลับรถอย่างเร็วตั้งลำได้แล้ว ขณะที่เหตุผลที่รถฝ่ายคู่กรณีขับมาเร็วเพราะมีรอยเบรคลึกตรงจุดกลับรถเป็นทางยาวและเป็นการเบรคอย่างกะทันหันและรุนแรง อีกทั้งชนแล้วรถฝ่ายคู่กรณีเสียหายด้านหน้าหนัก ส่วนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายด้านหลังบริเวณกันกระแทกด้านขวาและบริเวณกระบะและตู้บรรทุกด้านขวา ดังนี้การเกิดเหตุครั้งนี้เกิดจากความประมาทของผู้ขับทั้งสองฝ่ายและไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ค่าเสียหายย่อมเป็นพับกันไป แต่เมื่อได้ความว่าเกิดเหตุครั้งนี้ทำให้ผู้โดยสารมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทบาดเจ็บ และผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายค่ารักษาพยาบาลไปแล้วเป็นเงิน 330 บาท เมื่อต่างฝ่ายต่างประมาทจึงเป็นกรณีบุคคลหลายคนเป็นหนี้อันจะแบ่งแยกจากกันชำระมิได้ แต่ผู้กระทำละเมิดทุกคนต้องร่วมรับผิดในความเสียหายต่อผู้โดยสารมา

กับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทอย่างลูกหนี้ร่วม เมื่อเป็นความประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน จึงให้รับผิดคนละครึ่งเป็นเงิน 165 บาท แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้เมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีตกเป็นผู้ผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะยื่นเสนอข้อพิพาท จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 165 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 23 สิงหาคม 2548) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนค่าธรรมเนียมให้เป็นพับ โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือน นับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 540/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6375/2549

วันที่ 24 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2547 นาย ช. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ธธ-1796 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้มาตามถนนราชบุรี-จอมบึง เมื่อมาถึงใกล้กับค่ายภาณุรังสี ส่วนที่ 2 ได้มีบุคคลซึ่งไม่ทราบชื่อขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน บท-1870 พิษณุโลก คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ด้วยความประมาท โดยขับเปลี่ยนช่องทางขวาเพื่อจะแซงและได้หลบรถยนต์คันหน้าแต่ไม่พ้น จึงหักหลบมาเฉี่ยวชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย เกิดเหตุแล้วผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีได้ขับรถหลบหนีไป ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้เรียบร้อยแล้ว โดยเสียค่าใช้จ่ายไป 4,635 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีให้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้เงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 4]635 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า

1. เหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีหรือไม่
2. ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนแล้วหรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบทั้ง 2 ประเด็น

ตามทางพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ก. ผู้รับมอบอำนาจ เป็นพยานว่าเมื่อวันที่ 31 มกราคม 2547 เวลาประมาณ 17.30 นาฬิกา นาย ช. ได้ขับรถยนต์เก๋งคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนราชบุรี – จอมบึง เมื่อไปถึงบริเวณหน้าค่ายภาณุรังสี ส่วนที่ 2 ได้มีบุคคลซึ่งไม่ทราบชื่อขับรถยนต์กระบะคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตามหลังมา ผู้ขับขี่รถคันนั้นได้ขับรถด้วยความประมาทโดยขับขึ้นทางด้านขวาของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเพื่อแซงขึ้นหน้า แต่เผอิญมีรถยนต์คัน

หนึ่งขับอยู่ข้างหน้า ผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีจึงหักหลบมาทางซ้าย แต่ไม่พ้นรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจึงเฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถูกตั้งแต่ประตูหน้าขวาไปถึงบังโคลนหน้าขวาได้รับความเสียหายเฉี่ยวชนแล้วได้ขับรถหลบหนีไป แต่นาย ช. จดหมายเลขทะเบียนไว้ได้ทัน จึงไปแจ้งความไว้ที่ สภ.อ. เมืองราชบุรี ดังสำเนารายงานประจำวัน หมาย ส.1 วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2547 นาย ช. จึงได้โทรศัพท์แจ้งเหตุต่อสาขาราชบุรีของผู้เสนอข้อพิพาท นาย ด. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุนัดให้ไปพบกันที่อู่ ร. ช่างยนต์ เมื่อพบกันแล้วนาย ด.ได้สอบถามและบันทึกถ้อยคำของนาย ช. ไว้ในบันทึกหมาย ส.2 ได้ออกเอกสารระบุรายการความเสียหายเบื้องต้นให้ไว้ดังเอกสารหมาย ส.3 กับได้ถ่ายรูปรถที่ได้รับความเสียหายไว้ดังรูปถ่ายหมาย ส.4 อู่ ร. ช่างยนต์ยื่นใบเสนอราคาหมาย ส.5 มาเจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทคุมราคาค่าแรงไว้ที่ 4,500 บาท ค่าอะไหล่ 595 บาท เมื่อซ่อมรถเสร็จอู่มาขอรับเงิน ผู้เสนอข้อพิพาทได้ต่อรองราคาลงเหลือ 4,960 บาท และจ่ายเงินให้เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2547 มูลค่าเพิ่มออกแล้วคู่กรณีจะต้องชดใช้ให้ 4,635 บาท ได้เรียกร้องทวงถามเอาแก่คู่กรณีเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2548 คู่กรณีปฏิเสธที่จะชดใช้ให้

คู่กรณีมีนาย ก. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยานว่า พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทไม่น่าเชื่อ

ได้พิเคราะห์แล้ว พยานของคู่กรณีให้การว่ารายงานประจำวัน หมาย ส.1 มีการขีดฆ่า 1 แห่ง ได้มีการลงลายมือชื่อกำกับไว้ แต่ในบรรทัดที่ 9 ตรงที่ระบุถึงหมายเลขทะเบียนรถ ได้มีการแก้เลขทะเบียนตัวหนึ่งแล้วไม่มีผู้ใดลงลายมือชื่อกำกับไว้ หมายเลขทะเบียนนั้นพออ่านได้ว่าเดิมเขียนไว้ว่า บท-1830 พิษณุโลก ซึ่งรถตามหมายเลขทะเบียน บท-1830 พิษณุโลก นี้เป็นรถซึ่งบริษัท อ. ประกันภัย รับประกันภัยไว้ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถตามเอกสารหมาย ค.1 ข้อนี้เห็นว่าคำที่ขีดฆ่านั้นคือ พต.ซึ่งเขียนต่อไปว่า รตอ. มีลายมือชื่อของดาบตำรวจผู้เขียนรายงานประจำวันนี้ลงกำกับไว้ แต่หมายเลขทะเบียนรถคันที่ชนรถนาย ช. ตามคำแจ้งความนั้น เดิมเขียนไว้ด้วยเลขไทยว่า ๑๘๓๐ แล้วเขียนทับเลข ๓ เป็นเลข ๗ โดยกลมกลืนกัน ดังนี้ แม้ไม่มีลายมือชื่อผู้เขียนเลขนี้กำกับการเขียนทับไว้ก็ไม่เป็นพิรุธ พยานของคู่กรณีอ้างด้วยว่ารถคันที่ชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนั้นได้หลบหนีไป นาย ช. อาจจะแลเห็นหมายเลขทะเบียนผิดพลาดไปก็ได้ ข้อนี้พยานของคู่กรณีก็ยอมรับว่า ขณะเกิดเหตุยังไม่มือ จึงน่าเชื่อว่านาย ช. มีโอกาสเห็นหมายเลขทะเบียนได้ชัด อีกทั้งเหตุเกิดที่อำเภอเมืองราชบุรี ถ้านาย ช. เห็นหมายเลขทะเบียนรถคันนั้นไม่ชัด ก็น่าจะระบุว่าเป็นทะเบียนรถจังหวัดราชบุรีหรือกรุงเทพมหานครมากกว่า ไม่น่าจะระบุว่าเป็นทะเบียนรถจังหวัดพิษณุโลก คำพยานคู่กรณีไม่พอหักล้างพยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาท ส่วนที่เกี่ยวกับค่าเสียหาย พยานของคู่กรณีซึ่งทักท้วงว่าไฟเลี้ยวหน้าขวาไม่น่าจะได้รับความเสียหายนั้น เรื่องค่าเสียหายนี้คู่กรณียื่นคำคัดค้านไว้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้จ่ายค่าซ่อมรถเท่านั้น ซึ่งตามพยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทก็ฟังได้ว่าได้จ่ายค่าซ่อมรถให้แก่ อู่ ร. ช่างยนต์แล้ว ข้อโต้แย้งของคู่กรณีจึงตกไป

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 4,635 บาท (สาพันหกร้อยสามสิบห้าบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท

1,500 บาท ด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนา คำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 526/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6394/2549

วันที่ 27 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท สท. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท สพ. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2547 นาย ป. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน วก-9662 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนราชดำเนินโดยขับอยู่ในช่องเดินรถที่ 1 นับจากซ้าย เมื่อไปถึงหน้าร้านศึกษาภัณฑ์ ได้จอดอยู่เพราะรถติด ได้มีนาย น. ขับรถยนต์โดยสารประจำทางสาย 68 หมายเลขทะเบียน 12-4272 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้โดยไม่ระมัดระวัง ทำให้รถฝ่ายคู่กรณีเฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้แล้ว โดยเสียค่าใช้จ่ายไป 83,834.10 บาท จึงมีสิทธิที่จะเรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายให้ ได้ทวงถามแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 83,834.10 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า

1. อุบัติเหตุรายนี้เกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีหรือไม่
2. ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนแล้วหรือไม่ และคู่กรณีจะต้องชดใช้ให้เพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบทั้ง 2 ประเด็น

ตามทางพิจารณา เกี่ยวกับประเด็นที่ 1 ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ส. ผู้รับอำนาจช่วงเป็นพยานว่า เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2547 เวลาประมาณ 16.00 นาฬิกา นาย ป. ได้ขับรถยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนราชดำเนินกลาง ถนนนี้มีฟากละ 4 ช่องเดินรถ นาย ป. ขับรถอยู่ในช่องที่ 1 นับจากซ้ายโดยมุ่งหน้าไปทางสะพานผ่านฟ้าฯ เมื่อไปถึงบริเวณหน้าร้านศึกษาภัณฑ์ ได้หยุดรถเพราะติดสัญญาณไฟจราจร ได้มีนาย น. ขับรถยนต์โดยสารประจำทางสาย 68 หมายเลข

ทะเบียน 12-4272 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยค้ำจุนไว้มาในทิศทางเดียวกันโดยขับอยู่ในช่องเดินรถที่ 2 ที่ซึ่งนาย ป. หยุดรถอยู่นี้เป็นทางเดินรถในวงเวียนอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ข้างหน้ารถนาย ป.มีรถยนต์เก๋งของนาย ว. หยุดอยู่ นาย น. ได้ขับรถเบนออกไปทางขวามือ เพื่อแซงขึ้นทางขวาของรถ นาย ป. ด้านข้างข้างซ้ายบริเวณประตูหน้าของรถโดยสารประจำทางจึงเบียดชนรถนาย ป.ถูกบริเวณด้านขวาจากท้ายรถไปยังประตูน้ำ และเป็นเหตุให้รถนาย ป. ไหลไปชนท้ายรถนาย ว. ด้วย รถนาย ป. จึงได้รับความเสียหายทั้งด้านขวาและหน้ารถ เมื่อเกิดการเฉี่ยวชนกันแล้วผู้ขับขี่ทั้ง 3 คันต่างหยุดรถไว้ นาย ป. โทรศัพท์แจ้งเหตุต่อผู้เสนอข้อพิพาท นาย ธ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุฯ ได้ไปยังที่เกิดเหตุ ได้สอบถามนาย ป. ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว บันทึกไว้ในเอกสารหมาย ส.1 และออกใบสำรวจความเสียหายหมาย ส.2 ให้นาย ป. ไว้ กับได้ถ่ายรูปรถทั้ง 3 คัน ณ ที่เกิดเหตุไว้ดังรูปถ่ายหมาย ส.3 เมื่อไม่สามารถตกลงกันได้ ผู้ขับขี่รถทั้ง 3 คัน จึงไปแจ้งความไว้ที่ สน.สำราญราษฎร์ ดังสำเนารายงานประจำวัน หมาย ส.4

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย ณ. หัวหน้าฝ่ายเรียกร้องเป็นพยานว่า ในวันเกิดเหตุนาย ค. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีได้ไปตรวจสอบ ณ ที่เกิดเหตุ ได้สอบถามนาย น. ผู้ขับขี่รถยนต์โดยสารประจำทางคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นาย น. ได้เขียนเล่าถึงรายละเอียดไว้ดังเอกสารหมาย ค.1 ในวันนั้นเอง นาย ปว. พนักงานเก็บค่าโดยสารก็ได้เขียนเล่าถึงเหตุการณ์เรื่องนี้หมาย ค.2 ให้ไว้ด้วย นาย ค. ได้เขียนแผนที่ที่เกิดเหตุตามคำบอกเล่าของผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีไว้ดังแผนที่หมาย ค.3 กับได้ถ่ายรูปถนนที่เกิดเหตุและรถทั้ง 3 คันไว้ดังรูปถ่ายหมาย ค.4 ตามคำพยานผู้เสนอข้อพิพาทที่ว่านาย ป.ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้มุ่งจะขับรถไปยังสะพานผ่านฟ้าฯ ซึ่งเป็นทางตรงกับทางที่นาย ป.ขับรถมา เมื่อมาหยุดรถอยู่ด้านหลังรถยี่ห้อวอลโว่ทะเบียน 7346 กรุงเทพมหานครนั้น รถทั้ง 2 คันหยุดอยู่ในช่องเดินรถที่ 1 นับจากซ้าย แต่ช่องเดินรถซ้ายสุดนี้เป็นช่องสำหรับรถที่จะเลี้ยวซ้ายไปยังถนนดินสอดังที่มีเครื่องหมายจราจรเป็นรูปลูกศรอยู่ที่พื้นถนนตามรูปถ่ายหมาย ค.4 รูปที่ 1 ส่วนรถยนต์โดยสารประจำทางฝ่ายคู่กรณีหยุดอยู่ในช่องเดินรถที่ 2 นับจากซ้ายซึ่งมีเครื่องหมายจราจรแสดงไว้ว่าให้ขับตรงไป ครั้นเมื่อได้รับสัญญาณจราจรสีเขียว นาย ป.มุ่งจะขับตรงไปทางสะพานผ่านฟ้าฯ จึงจำเป็นต้องขับเบนหัวรถมาทางขวาเพื่อเปลี่ยนช่องมายังช่องเดินรถที่ 2 ขณะที่ขับเปลี่ยนช่องไปเช่นนั้นรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจึงเบียดชนรถวอลโว่ซึ่งอยู่ทางซ้ายและรถฝ่ายคู่กรณีซึ่งอยู่ทางขวา เหตุที่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเบียดชนถูกรถฝ่ายคู่กรณีก็เพราะได้แล่นล้ำเข้าไปในช่องเดินรถที่ 2 นับจากซ้ายดังที่เห็นได้จากสีซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจพ่นไว้ที่ผิวถนนเพื่อแสดงตำแหน่งของรถทั้ง 3 คันนี้

ได้พิเคราะห์พยานหลักฐานของทั้ง 2 ฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปถ่ายหมาย ค.4 รูปที่ 1 ซึ่งแสดงให้เห็นเครื่องหมายจราจรที่ผิวถนนเป็นรูปลูกศรในช่องที่ 1 นับจากซ้ายให้รถขับเลี้ยวซ้าย ในช่องที่ 2 ให้รถขับตรงไป ตลอดทั้งสีที่พ่นไว้เพื่อแสดงตำแหน่งของรถที่เกิดเบียดชนกันครั้งนี้แล้ว ฟังได้ว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนั้นผู้ขับขี่มุ่งจะตรงไปทางสะพานผ่านฟ้าฯ แต่ได้ไปหยุดรถอยู่ในช่องที่ 1 จากซ้ายซึ่งเป็นช่องสำหรับรถที่จะเลี้ยวซ้ายไปถนนดินสอ เมื่อได้รับสัญญาณจราจรไฟสีเขียว ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจึงต้องขับรถเบนเข้าไปยังช่องเดินรถที่ 2 เป็นเหตุให้ถูกรถฝ่ายคู่กรณีซึ่งอยู่ในช่องที่ 2 นั้นชนถูกด้านขวาของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท แล้วรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทก็ไถลไปชนถูกมุมท้าย

ข้างขวาของรถยี่ห้อวอลโว่อีกด้วย ความเสียหายของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนี้เกิดจากการขับรถโดยไม่ระมัดระวังของผู้ขับขี่ ยังฟังไม่ได้ว่าผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายขับรถโดยประมาท เมื่อเป็นดังนี้ก็ไม่จำต้องวินิจฉัยปัญหาตามประเด็นที่ 2 อีก

จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท ให้ผู้เสนอข้อพิพาทใช้ค่าธรรมเนียมแทนคู่กรณี 1,000 บาทด้วย

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 526/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6394/2549

วันที่ 28 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปล-8356 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 70-1148 สระบุรี เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2547 เวลา 20.30 นาฬิกา ได้มีผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาตามถนนร่มเกล้าจากด้านลาดกระบังมุ่งหน้าไปด้านมีนบุรี โดยขับตามหลังรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาช่องทางเดียวกัน ขณะขับถึงที่เกิดเหตุรถฝ่ายคู่กรณีได้ขับด้วยความเร็วสูงและไม่เว้นระยะให้ห่างรถคันหน้าที่จะหยุดได้ปลอดภัยเมื่อจำเป็นต้องหยุด เมื่อรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทชะลอความเร็วรถฝ่ายคู่กรณีไม่สามารถหยุดรถได้ทันจึงได้พุ่งชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย หลังเกิดเหตุผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณียอมรับว่าเหตุเกิดจากความประมาทของฝ่ายตน ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 4,800 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทยังมิได้นำรถไปจัดซ่อมและชำระค่าซ่อมและค่าเสียหายหากมีจริงก็ไม่เกิน 2,000 บาท

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด
2. ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมและชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า เกิดเหตุเรื่องนี้รถฝ่ายคู่กรณีชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท หลังเกิดเหตุผู้ขับฝ่ายคู่กรณีทำบันทึกยอมรับผิดระบุความเสียหายว่าแม็คไลท์

เนอร์แตกตามเอกสาร ส.1 เมื่อพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทออกตรวจก็ออกรายการความเสียหายตรงกันว่าแม็คไลท์เนอร์แตก แต่ผู้เอาประกันภัยขอนำไปซ่อมเองโดยได้เปลี่ยนแม็คไลท์เนอร์เป็นเงิน 4,800 บาท ซึ่งราคานี้ไม่รวมภาษี การเปลี่ยนแม็คไลท์เนอร์ไม่ต้องเจาะหรือใช้น็อตมาติดยึดเพียงแต่เอาแม็คไลท์เนอร์อันเดิมออก แล้วก็เอาอันใหม่ใส่ก็เสร็จ และผู้เสนอข้อพิพาทชำระเงินแล้วตามเอกสาร ส.3

คู่กรณีมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทยังมิได้เปลี่ยนแม็คไลท์เนอร์ เพราะไม่มีภาพถ่ายของเก่าและใหม่มาภาพถ่ายเปรียบเทียบให้เห็น และอะไหล่ชิ้นนี้สามารถซ่อมได้ ซึ่งวิธีการซ่อมเพียงใช้ความร้อนเป่า และราคาจัดซ่อมประมาณ 2,000 บาท

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อ 1 ที่ว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น เห็นว่า ตามบันทึกยอมรับผิดเอกสาร ส.1 ได้ความว่าหลังเกิดเหตุนอกจากผู้ขับฝ่ายคู่กรณีจะได้ยอมรับว่าเป็นฝ่ายประมาทครั้งนี้แล้ว ผู้ขับฝ่ายคู่กรณียังยอมรับว่าความเสียหายครั้งนี้ทำให้แม็คไลท์เนอร์แตก ครั้นเมื่อพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุออกตรวจก็เห็นตรงกัน จึงได้ออกรายการความเสียหายตรงกันว่าแม็คไลท์เนอร์แตก แม้แต่เมื่อพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาททำรายงานตามเอกสาร ส.5 ไว้ก็อ้างสาเหตุที่ทำให้แม็คไลท์เนอร์แตกได้สมเหตุผลกล่าวคือรถฝ่ายคู่กรณีมาชนด้ามร่มเหล็กขายของ ทำให้ด้ามร่มเหล็กไปกระแทกแม็คไลท์เนอร์เสียหาย เมื่อเอกสารสอดคล้องกันเช่นนี้ย่อมฟังได้ว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมีความเสียหายครั้งนี้รายการเดียวคือแม็คไลท์เนอร์แตก ปัญหาต่อไปได้แก่ประเด็นข้อ 2 ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมและชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่นั้น เห็นว่าคู่กรณีได้อ้างประการแรกว่า ยังไม่มีการซ่อมเพราะไม่มีการนำแม็คไลท์เนอร์ของเก่าและของใหม่มาถ่ายเปรียบเทียบขณะเปลี่ยนให้เห็น แต่เรื่องนี้ได้ความจากผู้รับมอบอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาทมาให้การว่าผู้เอาประกันภัยขอนำไปซ่อมเอง และการเปลี่ยนแม็คไลท์เนอร์ก็ไม่ต้องเจาะหรือใช้น็อตยึด เพียงแต่เอาแม็คไลท์เนอร์ของเก่าออกแล้วเอาแม็คไลท์เนอร์ของใหม่ใส่เข้าไป จึงไม่มีค่าแรงแต่มีเพียงค่าอะไหล่ เหตุไม่มีภาพถ่ายของเก่าและของใหม่มาถ่ายเปรียบเทียบน่าจะเป็นเรื่องที่ผู้เอาประกันภัยไม่อาจรู้ก็ได้ว่าต้องถ่ายภาพเปรียบเทียบมาให้กับผู้เสนอข้อพิพาทด้วย เพียงเข้าใจว่ามีเอกสารสำคัญคือใบเสร็จรับเงินตามเอกสาร ส.3 มาอย่างเดียวก็พอแล้ว ยิ่งใบเสร็จรับเงินมีรายการระบุรายละเอียดว่าเป็นของบริษัทอะไรมีที่อยู่บริเวณไหน และยังระบุลูกค้าที่มาเปลี่ยนชื่ออะไรไว้อีก มิใช่เขียนลอยๆ จึงให้เชื่อว่ามีการเปลี่ยนแม็คไลท์เนอร์ที่เสียหายครั้งนี้แล้ว ดังนี้ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้น ข้ออ้างประการที่ 2 ว่าความเสียหายของแม็คไลท์เนอร์สามารถจัดซ่อมได้เพียงใช้ความร้อนเป่า แต่เมื่อของชิ้นนี้แตกแต่วิธีการซ่อมตามที่คู่กรณีอ้างไม่มีเหตุผลเพียงพอจะให้รับฟัง ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน ดังนี้ คู่กรณีจึงรับผิดค่าเปลี่ยนแม็คไลท์เนอร์จำนวน 4,800 บาท ที่ถือเป็นค่าเสียหายครั้งนี้พร้อมดอกเบี้ย แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระเมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีตกเป็นผู้ผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะได้เสนอข้อพิพาท จึงให้คิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 4,800 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 2 มีนาคม 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระ

เสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียมเป็นเงิน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 452/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6588/2549

วันที่ 1 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ค. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาท ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์กระบะคันหมายเลขทะเบียน ปธ-3839 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์กระบะคันหมายเลขทะเบียน บฉ-6249 นนทบุรี เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2547 เวลา 12.15 นาฬิกา นางสาว จ. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนตัดใหม่ปิ่นเกล้า-รัตนาธิเบศร์มุ่งหน้าไปทางอำเภอบางบัวทอง ขณะขับถึงที่เกิดเหตุบริเวณช่วงลวสะพานข้ามคลองมหาสวัสดิ์ได้มีนาย ส.ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาด้วยความประมาท ได้พุ่งชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจสอบ ได้ออกหลักฐานยอมรับผิดให้ผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไว้ ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 30,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเล็กน้อย แต่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาสูงเพราะนำเอาความเสียหายจากอุบัติเหตุอื่นมารวมเรียกร้องและต้องหักภาษีออกด้วย และผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่จ่ายค่าซ่อม จึงยังไม่ได้รับช่วงสิทธิ

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด
2. ผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนางสาว ช. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า เกิดเหตุเรื่องนี้เนื่องจากรถฝ่ายคู่กรณีชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ขณะพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจสอบได้

ออกรายการความเสียหายให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทตามเอกสาร ส.1 เมื่อพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทออกตรวจและออกรายการความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.2 ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่อู่ ว.การาจ อู่เสนอราคามาตามเอกสาร ส.3 ผู้เสนอข้อพิพาทคุมราคาแล้วเหลือ 35,850 บาท แต่มีการต่อรองราคาลงมาอีกเหลือ 33,000 บาท เมื่อหักภาษีแล้วจะเหลือ 30,841.12 บาท ก่อนซ่อมและขณะซ่อมอู่ถ่ายภาพไว้ตามภาพถ่าย ส.4 โดยผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมแล้วตามเอกสาร ส.5 แต่จ่ายจริงเพียง 30,000 บาท ตามเอกสาร ส.6

คู่กรณีมีนาย พ. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ตามรายการความเสียหาย ส.1 และ ส.2 ที่ระบุว่ากันชนเสริมท้ายครูดจึงจัดซ่อมได้ในราคา 500 บาท แต่มีการเปลี่ยนตามใบเสนอราคา ส.3 รายการที่ 3 ส่วนรายการความเสียหายตาม ส.1 ไม่มีรายการยางกันโคลนหลังซ้ายแต่มีการเปลี่ยนตามใบเสนอราคา ส.3 รายการที่ 7 จึงต้องหักค่าอะไหล่ 2 รายการออกเป็นเงิน 4,372 บาท ค่าแรงตามใบเสนอราคา ส.3 มีราคาสูง ราคาซ่อมจริงจะอยู่ที่ 6,600 บาท รวมกับค่าอะไหล่แล้วค่าซ่อมจะมีราคา 10,972 บาท

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อ 1 ที่ว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น ซึ่งปัญหานี้มีข้อโต้แย้งจากคู่กรณี 3 ประการ ประการที่ 1 และ 2 เรื่องอะไหล่อย่างละ 1 รายการ ส่วนประการที่ 3 เป็นเรื่องค่าแรง โดยอ้างว่าค่าแรงเกือบทุกรายการสูงไปหนึ่งรายการว่าไม่เสียหาย และ 2 รายการซ่อมรวมเป็นรายการเดียวกัน ในส่วนของอะไหล่ประการแรก นาย พ. ผู้รับมอบอำนาจของคู่กรณีอ้างว่ารายการความเสียหายที่ทั้งสองฝ่ายออกไว้ตามเอกสาร ส.1 และ ส.2 ระบุว่ากันชนเสริมท้ายครูดซึ่งจัดซ่อมได้ในราคา 500 บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทกลับเปลี่ยนนั้น เห็นว่า หากพิจารณารายการความเสียหายตาม ส.1 และ ส.2 ให้ละเอียดแล้วหาได้เป็นดังที่คู่กรณีอ้างไม่ เพราะมีแต่ฝ่ายคู่กรณีเท่านั้นที่ระบุว่ากันชนเสริมหลังซ้ายครูด ส่วนฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกลับออกรายการว่ากันชนเสริมหลังซ้ายขาด แต่เมื่อเป็นรายการที่ออกในเบื้องต้นโดยพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุที่ออกตรวจขณะนั้น อาจจะดูไม่ละเอียดก็ได้ แต่การที่อู่ซ่อมก่อนจะเสนอราคาจะต้องตรวจโดยละเอียดก่อนแล้วจึงเสนอราคามา นอกจากนั้นต้องมีฝ่ายราคาของผู้เสนอข้อพิพาทไปตรวจสอบว่าความเสียหายเป็นไปตามที่อู่เสนอไม่ การตรวจโดยอู่ซึ่งต้องมีฝ่ายราคาไปตรวจอีกครั้งเพื่อคุมราคาน่าจะตรงความเป็นจริงกว่า ดังนั้นน่าเชื่อว่าไม่ว่ากันชนเสริมหลังซ้ายน่าจะขาดตามที่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกไว้ เมื่อเสียหายถึงขาดก็น่าจะต้องเปลี่ยนตามที่อู่และฝ่ายราคาของผู้เสนอข้อพิพาทเห็นตรงกัน เมื่อปรากฏราคาที่คุมไว้ลดจากราคาของอู่ที่เสนอมา 3,640 บาท เหลือ 2,400 บาท น่าจะเป็นราคาเหมาะสมแล้ว ข้ออ้างข้อนี้คู่กรณีฟังไม่ขึ้น ประการที่สองอ้างว่าตามรายการความเสียหายที่คู่กรณีออกไว้ตามเอกสาร ส.1 ไม่มีการระบุเรื่องยางกันโคลนหลังซ้ายไว้แต่ผู้เสนอข้อพิพาทกลับเปลี่ยน สำหรับรายการนี้จะดูจากที่ฝ่ายคู่กรณีออกฝ่ายเดียวมิได้ เพราะฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทออกรายการนี้ไว้แตกต่างจากคู่กรณีออกไว้ คือยางกันโคลนหลังซ้ายฉีก เมื่อการออกรายการของทั้งสองฝ่ายที่ออกเบื้องต้นต่างกัน จะต้องไปดูอู่ที่จัดซ่อม เสนอรายการนี้ว่าอย่างไร การที่อู่เสนอรายการนี้มาว่าต้องเปลี่ยน แสดงว่าการตรวจสอบโดยอู่น่าจะละเอียดกว่า หากรายการนี้ไม่เสียหายแต่อู่กลับเสนอเปลี่ยนมา เมื่อฝ่ายราคาของผู้เสนอข้อพิพาทไปตรวจสอบเพื่อคุมราคาหากไม่เสียหายก็จะต้องตัดออก แต่การที่ฝ่ายราคาตกลงเปลี่ยนแสดงว่าน่าจะเห็นตรงกันว่าฉีก เมื่อของชิ้นนี้ฉีกขาดก็ควรจะต้องเปลี่ยน ทั้งนี้ผู้เสนอข้อพิพาทก็คุมราคาไว้แล้วโดย

ราคาลดมา เช่นนี้ข้ออ้างข้อนี้ของคู่กรณีฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน ดังนั้น จึงไม่จากตัดค่าอะไหล่ 2 รายการนี้ออกจำนวน 4,372 บาท ตามที่อ้างได้ประการที่สามคู่กรณีอ้างทำนองว่าค่าแรงสูงไป โดยคู่กรณีมีนาย พ. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบอ้างว่า รายการที่ 1 เปลี่ยนเปลือกกระบะซ้าย+ทำสีสามารถซ่อมได้ในราคา 2,000 บาท รายการที่ 2 และ 3 คือเปลี่ยนเบ้าไฟท้าย+ทำสีกับเปลี่ยนมุมเบ้าไฟท้ายซ้าย+ทำสีเป็นรายการเดียวกันและซ่อมได้ในราคา 1,000 บาท เพียงเอาเบ้าไฟท้ายซ้ายกับแผงมุมเบ้าใส่เท่านั้น รายการที่ 4 ซับในกระบะซ้ายซ่อมได้ในราคา 1,000 บาท รายการที่ 5 พื้นกระบะซ่อมได้ในราคา 1,000 บาท เพราะชนไม่เต็มท้าย รายการที่ 6 แผงหลังเก๋งไม่เสียหาย รายการที่ 7 แค็ปซ้ายซ่อมได้ในราคา 1,000 บาท รายการที่ 8 แผงใต้ฝาปิดท้ายซ่อมได้ในราคา 600 บาท ค่าแรงจะเหลือ 6,600 บาท เห็นว่าตามข้ออ้างของพยานคู่กรณีที่อ้างไว้ในแต่ละรายการน่าจะเป็นการคาดการณ์ของพยานเอง ดังจะเห็นได้ที่พยานอ้างว่ารายการที่ 6 ไม่เสียหาย โดยพยานหาคำนึงถึงการชนครั้งนี้ประกอบไม่ ถ้าหากได้พิจารณาภาพถ่าย ส.4 ภาพที่ 1 ที่ได้ถ่ายก่อนซ่อม ปรากฏมุมกระบะท้ายด้านซ้ายถูกชนจนบุบฉีกเป็นรูกว้างแสดงว่าการชนครั้งนี้ต้องชนแรงตรงมุมกระบะท้ายซ้ายจึงได้เสียหายหนักเช่นนี้ จึงเป็นไปได้ที่การชนแรงจะต้องทำให้แผงหลังเก๋งถูกกระทบให้เสียหาย ยิ่งอ้างว่าการซ่อมรายการที่ 2 และ 3 เป็นรายการเดียวกันเพียงเอาเบ้าไฟท้ายและมุมเบ้าไฟท้ายใส่เท่านั้น แต่หากคำนึงว่าบริเวณเบ้าไฟถูกชนเสียหายหนัก ก่อนจะใส่อะไหล่จะต้องเคาะแต่งส่วนนี้ให้เข้ารูปเดิมก่อนเพื่อนำอะไหล่มาใส่ได้ นอกจากนี้พยานหาคำนึงว่าอู่ที่ซ่อมครั้งนี้เป็นอู่ที่ได้มีการรับรองว่าเป็นอู่กลางไม่ เพราะการเป็นอู่กลางจะต้องเป็นอู่มีฝีมือและราคาอยู่ในมาตรฐานแล้ว จึงจะได้มีการรับรองให้เป็นอู่กลางของกรมการประกันภัยได้ แต่อย่างไรก็ตามแม้อู่จะเสนอราคาค่าแรงมา แต่ทุกรายการผู้เสนอข้อพิพาทก็คุมราคาลดลงมา ดังจะเห็นได้จากราคาค่าแรงที่อู่เสนอมา 35,850 บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทคุมราคาเหลือ 31,777 บาท ค่าอะไหล่จากที่อู่เสนอมา 10,785 บาท เหลือ 6,177 บาท จากราคาทั้งหมดที่อู่เสนอมา 46,635 บาท เหลือ 38,754 บาท แล้วผู้เสนอข้อพิพาทยังต่อรองราคาลดจากราคาที่คุมไว้เหลือ 33,000 บาท เมื่อหักภาษีออกแล้วจะเหลือ 30,841.12 บาท ตามเอกสาร ส.5 ครั้นมีการจ่ายเงินยังตัดเศษออกคงจ่ายเพียง 30,000 บาท ดังนี้ราคาดังกล่าวเป็นราคาที่เหมาะสมแล้วที่ถือเป็นค่าเสียหายที่คู่กรณีต้องรับผิด ปัญหาต่อไปได้แก่ประเด็นข้อ 2 ที่ว่าผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่นั้น เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาทนอกจากจะมีใบเสร็จรับเงินของอู่แล้วยังมีใบอนุมัติจ่ายค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทตามเอกสาร ส.6 มาประกอบ เมื่อคู่กรณีไม่นำสืบหักล้างไว้ ย่อมฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมให้อู่แล้วย่อมรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายจากคู่กรณีได้พร้อมดอกเบี้ย แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้เมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีตกเป็นผู้ผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 30,000 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 24 มกราคม 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมเป็นเงิน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 479/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6840/2549

วันที่ 18 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ค. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน วจ-7727 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน มค-267 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2547 เวลา 16.35 นาฬิกา คุณ ถ. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนวิภาวดีรังสิต มุ่งหน้าไปแยกรัชโยธิน โดยขับมาช่องทางที่ 1 จากซ้าย ขณะขับถึงที่เกิดเหตุบริเวณสะพานข้ามแยกรัชโยธิน ได้มีนาย ส. ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยตามหลังมาช่องทางเดียวกันโดยไม่เว้นระยะให้ห่างรถคันหน้าที่สามารถจะหยุดได้เมื่อจำเป็นต้องหยุด เป็นเหตุให้พุ่งชนท้ายรถฝ่ายผู้เสอข้อพิพาท ทำให้รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกระเด็นไปชนรถคันหน้า หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนออกตรวจที่เกิดเหตุ เห็นว่า เหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับฝ่ายคู่กรณีและได้เปรียบเทียบปรับไปแล้ว ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมเสียค่าใช้จ่ายไปเป็นเงิน 19,240 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ค่าซ่อมรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทหลายรายการมิได้เกิดจากอุบัติเหตุนี้ และผู้เสนอข้อพิพาทไม่อาจคิดดอกเบี้ยจากวันรับช่วงสิทธิได้ และผู้เสนอข้อพิพาทยังมิได้จ่ายค่าซ่อมของรถคันที่รับประกันภัยไว้

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด
2. ผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมรถคันที่รับประกันภัยแล้วหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย จ. ผู้รับมอบอำนาจกับนาย จุ. พนักงานประเมินราคาของผู้เสนอข้อพิพาทมาสืบว่าผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่อู่ของห้างหุ้นส่วนจำกัด อ. อู่ได้เสนอราคามาตามเอกสาร ส.1 นาย ผ. พนักงานคุมราคาได้นำรถมาคุมราคาที่บริษัทเพราะไม่ใช่อู่ในเครือ แต่ขณะพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทออกตรวจสอบได้ออกรายการความเสียหายเบื้องต้นไว้ตาม ส.4 มี 4 รายการ เมื่ออู่ตรวจสอบแล้วมีการเปลี่ยนไฟท้ายขวา พัดลมแอร์และตะแกรงพัดลมแอร์ เหตุที่เหลี่ยนไฟท้ายเพราะขาหักเนื่องจากถูกชนท้ายด้านขวาซึ่งขายึดได้ยึดกับเบ้าไฟด้านท้าย ส่วนพัดลมแอร์และตะแกรงพัดลมแอร์เสียหายเนื่องจากถูกชนท้าย แล้วรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไปชนรถคันหน้าเป็นเหตุให้กันชนหน้าและฝากระโปรงหน้าบุบดุ้งเข้าไป ทำให้พัดลมแอร์และตะแกรงพัดลมแอร์เสียหายซึ่งเป็นรายการต่อเนื่อง

คู่กรณีมีนาย ว. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจ แต่ไม่พบผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจึงออกรายการความเสียหายให้รถคันหน้าที่ถูกรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกระเด็นไปชนเพียงรายการเดียว และได้ถ่ายภาพรถทุกฝ่ายไว้ตามภาพถ่าย ค.1 โดยภาพที่ 4-7 รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายด้านหน้าเล็กน้อย ส่วนด้านหลังกันชนบุบ เมื่อเปรียบเทียบกับใบเสนอราคาของอู่ ส.1 ไฟท้ายขวา พัดลมแอร์และตะแกรงพัดลมแอร์ไม่เสียหาย เมื่อขอภาพถ่ายก่อนซ่อมและหลังซ่อมของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเพื่อดูความเสียหายเพิ่มเติม 3 รายการ ผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งว่าไม่มี คู่กรณีจึงสรุปว่า 3 รายการดังกล่าวข้างต้นไม่เสียหาย สำหรับไฟท้ายขวาอยู่สูงกว่ากันชนท้าย เมื่อถูกชนไม่น่าทำให้ไฟท้ายขวาเสียหายได้ตามภาพที่ 7 เรื่องดอกเบี้ยไม่อาจคิดก่อนเสนอข้อพิพาทได้

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อ 1 ที่ว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น จากทางนำสืบของคู่กรณีมีข้อโต้เถียงว่า รายการอะไหล่ 3 รายการได้แก่ ไฟท้ายขวา พัดลมแอร์และตะแกรงพัดลมแอร์ไม่เสียหาย แต่ผู้เสนอข้อพิพาทจัดเปลี่ยน 3 รายการนี้ ส่วนรายการอื่นคู่กรณียอมรับได้ เมื่อพิจารณาจากหลักฐานที่ทั้งสองฝ่ายนำมาอ้าง ได้ความว่าหลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้เสนอข้อพิพาทออกตรวจที่เกิดเหตุ และได้ออกรายการความเสียหายให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทตามเอกสาร ส.4 มี 4 รายการได้แก่กันชนท้าย + คิ้วบนครูด-หักแผงท้าย+เซ็นเซอร์ฉีก-ครูด ฝากระโปรงท้าย+คิ้วครูดและกันชนหน้าดุ้ง+ป้ายทะเบียน ส่วนฝ่ายคู่กรณีก็มีพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุออกตรวจเช่นกัน และได้ถ่ายภาพรถทุกฝ่ายไว้ตามภาพ ค.1 โดยตามภาพถ่ายปรากฏว่ารถฝ่ายคู่กรณีเสียหายตรงมุมหน้าซ้าย ในกันชนบุบและฉีก ไฟหน้าซ้ายและไฟข้างแตก ฝากระโปรงดุ้งงอขึ้น ขณะที่ภาพถ่ายปรากฏว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายตรงกันชนท้ายค่อนไปทางขวาบุบ แต่ด้านหน้ารถตามภาพถ่ายไม่อาจมองเห็นว่ามีรอยฉีกขากตรงกันชนหน้า แม้แต่ไฟใหญ่หน้าทั้งสองข้างก็ไม่เห็นว่าแตก และตรงฝากระโปรงหน้าก็ไม่ดุ้ง หาฝากกระโปรงหน้าดุ้งมากภาพถ่าย ส.1 สามารถถ่ายให้เห็นได้ ส่วนหน้ากระจังและฝากระโปรงไม่เห็นว่ามีรอยบุบแต่อย่างใด สำหรับรถคันหน้ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่ระถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกระเด็นไปชนท้ายมีรอยบุบเล็กน้อยตรงกันชนท้ายค่อนไปทางขวา ถ้าได้นำเอากสารดังกล่าวมาเปรียบเทียบกันจะเห็นว่าการเกิดเหตุครั้งนี้รถฝ่ายคู่กรณีได้เอามุมด้านหน้าซ้ายไปชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทบริเวณกันชนหลังค่อนไปทางขวา การที่กันชนหน้าของรถฝ่ายคู่กรณีฉีกและไฟใหญ่หน้าซ้ายและไฟข้างแตก กับฝากระโปรง

หน้าบิดงอขึ้น ขณะที่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทตามภาพถ่ายบริเวณกันชนท้ายค่อนทางขวาครูด-บุบ แสดงว่ารถฝ่ายคู่กรณีชนบริเวณท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแรงจึงทำให้รถฝ่ายคู่กรณีเสียหายหนักตรงด้านหน้าขวาที่เป็นส่วนเอาไปชน แม้จะชนตรงกันชนต่ำกว่าไฟท้ายด้านขวาย่อมทำให้มีแรงอัดทำให้ขาไฟท้ายขวาหักได้ แต่ที่ไม่ออกรายการความเสียหายไว้เพราะเป็นความเสียหายภายในที่ไม่เห็นด้วยตานอกจาอู่จะได้ถอดรื้อแล้ว จึงน่าเชื่อว่าไฟท้ายขวาเสียหายครั้งนี้ ข้อโต้แย้งของคู่กรณีข้อนี้ฟังไม่ขึ้น แต่ในส่วนของพัดลมแอร์และตะแกรงพัดลมแอร์ซึ่งอยู่ด้านใน การที่นาย จุ. พนักงานประเมินราคาของผู้เสนอข้อพิพาทให้การถึงเหตุที่เสียหายเพราะกันชนหน้าและฝากระโปรงหน้าบุบดุ้งเข้าไป แต่ก็ขัดแย้งกับภาพถ่ายความเสียหายด้านหน้ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่ดูแล้วแทบไม่เสียหายเลย แม้การเอาด้านหน้าไปชนรถคันหน้าก็ก่อความเสียหายแก่รถคันหน้าเพียงกันชนท้ายของรถคันหน้าบุบเล็กน้อย จึงไม่น่ากระเด็นไปชนรถคันหน้าแรง โดยเฉพาะการซ่อมครั้งนี้มีรายการซ่อมส่วนดังกล่าวเพียง 2 รายการได้แก่เคาะพ่นสีกันชนหน้า +คิ้วกับเคาะพ่นสีฝากระโปรงหน้า แต่ไม่มีการซ่อมคานรับฝากระโปรงหน้ากับเปลี่ยนรังผึ้งแอร์และรังผึ้งหม้อน้ำที่อยู่ด้านหน้าพัดลงแอร์และตะแกรงพัดลม-แอร์เลย ซึ่งการซ่อมฝากระโปรงหน้าก็ระบุว่าเป็นรายการต่อเนื่อง แต่เมื่อไม่ถึงกับบุบงอให้เห็นและจากภาพถ่ายแสดงว่าฝากระโปรงหน้าเสียหายไม่มาก จึงไม่น่าทำให้กันชนหน้าและฝากระโปรงหน้าบุบเข้าไปดันให้พัดลงแอร์และตะแกรงพัดลมแอร์เสียหายได้ ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้ฟังขึ้น ดังนั้นค่าซ่อมครั้งนี้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาจำนวน 17,980 บาท จะต้องหักค่าพัดลมแอร์เป็นเงิน 4,448.64 บาท ตะแกรงพัดลมแอร์เป็นเงิน 190.68 บาท รวมเป็นเงิน 4,639.32 บาท ออกจากค่าซ่อมที่เรียกร้องมาทั้งหมด ดังนี้คงเหลือค่าซ่อมเป็นเงิน 13,340.68 บาท ที่ถือเป็นค่าเสียหายครั้งนี้ที่คู่กรณีต้องรับผิด ปัญหาต่อไปได้แก่ประเด็นข้อ 2 ที่ว่าผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมรถคันที่รับประกันภัยแล้วหรือไม่นั้น

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 13,340.68 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 25 มกราคม 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

ลงชื่อ.....อนุญาโตตุลาการ